



# Mattyasovszky Jenő

## Hód és a szerelem hóhérai

EXPRESSZ KÖNYVEK BUDAPEST  
Társszerző: DR. TRENCSENYI ISTVÁN

© Dr. Trencsényi István, 1988  
ISSN 0230-7995 ISBN 963 322 799 3

# 1

A férfi látszólag szenvtelenül, hallgatagon vezette a kakaósínű Volkswagent. Enyhén zöld napszemüveget viselt, amely arcának szelíd karaktert kölcsönzött, galambszürke elegáns öltönye jó szabóról árulkodott. Mozdulatai, ahogy váltott vagy ahogyan a cigarettáról a tartóba pöccentette a hamut, finomak voltak, általában az egész ember igen jó benyomást keltett.

Mellette, az anyósülésen fiatal nő nézegetett ki a kocs ablakán, figyelte, az autópálya mellett hogyan szalad visszafelé a táj. Hosszú ujjai lágyan moccantak a magnóból szűrődő dallamokra.

A gyöngyösi útkereszteződésnél piros lámpát kaptak. A férfi lassított, és az elforduló sávba vezette a Volkswagent.

- Nem jól megyünk... - szólalt meg hirtelen a nő. - Egerbe egyenesen vezet az út. - Hangjában némi idegesség rezgett.

- Valóban, kicsi Lizett, Egerbe egyenesen vezet az út. De mi most, szíves engedelmével, balra térünk. A Mátrába. Talán baj? - kérdezte a férfi, s csipetnyi aggódással nézett a nőre.

Lizetten látszott, hogy türtöztetni akarja magát, ámbár kevés sikerrel, mert csaknem fortyant:

- Tudtommal nem erről volt szó!

- Valóban nem erről volt szó. Mégis a Mátrába megyünk... A Mátrába, kicsi Lizett... Látja: ilyen apró meglepetésekből áll az élet.

A férfi mosolygott, s beletaposott a gázpedálba, amitől nem csak a sebességmutató, de a nő hangja is emelkedni kezdett:

- Akkor miért mondta, hogy a Bükkbe megyünk?!

- Miért, miért... - A mosoly változatlanul ott játszott a férfi arcán. - Maga még sohasem másított az elhatározásán? Különösen, ha például oka is volt rá?

Lizett nem válaszolt azonnal. Később szólalt meg, az is inkább csak egy sóhajnyi volt.

- Már úgy beleéltem magam, hogy bebarangolhatom édesanyám gyermekkorának álomvidékét... amelyről oly sokat mesélt nekem...

- Édesanyja gyerekkori álomvidéke? Ó, de sajnálom... - A férfi hangjában jókora gúny bujkált. - Mondjon még ilyeneket, kicsi Lizett, hátha meghat és visszafordulok... Szépasszonyvölgye, a vár, törökverő asszonyok nosztalgikus emléke...

Lizett firtatva pillantott útítársára, mintha a mondatok mögött más értelmet sejtene. A gúnyos hangsúly okát igyekezett fellelni, amikor megkérdezte:

- Nem hiszi? A férfi csattant:

- Hagyja abba, kérem! - A cigarettacsikket ingerülten kifricskázta a nyitott ablakon, és teljes hangerőre csavarta a magnót.

A bömbölő kocs két szótlan utasával letért a főútról, visszafogott tempóval végighaladt Gyöngyös utcáin, s sudár bükkök, terebélyes tölgyek és fenyőerdők között betért Mátrafüredre.

A szálló portása kimért udvariassággal fogadta a jövevényeket. Az elegáns hölgy mindössze kis kiegészítést hozta csak be, az ötvenes férfi degeszre pakolt bőröndjét nehézkesen helyezte el a hallban, az asztal mellé szorosán rakott székek közé.

- Parancsolnak?

A férfi a pultra dobta az útlevelét.

- Fritz Kolbe vagyok. Hollandiából. A hölgy: Elizabeth Blume. Szintén Hollandia. Kényelmes apartmant

szeretnék egy éjszakára... - S a nem éppen udvarias fogadtatásra reagálván hozzátette: - Ha van ilyen egyáltalán maguknak...

A portás váratlanul nagy szemeket meresztett a holland útlevele, a magyar beszédre, s éppen valami bocsánatkérést akart elmosolyogni, amikor a hölgy közbevágott:

- Nekem olyan szobát adjon, ahová nem hallatszik fel az éjszakai lokál zaja.

A férfi azonnal korrigált:

- Én is olyanra gondoltam, és tökéletesen megfelel nekünk egy olyan lakosztály, amelyben két egymásba nyíló hálószoba van.

Végre a portás is szóhoz juthatott:

- Az étterem felett két külön bejáratú szobát tudok ajánlani, közös szalonnal és fürdőszobával. Ma csendes lesz az étterem, a zenészek szabadnaposak. Garantálhatom, uram, hogy mindkettőjüknek zavartalan lesz a pihenésük.

- Köszönöm - nyugtázta a férfi. - Kérem, küldje fel a csomagjainkat, és kilencre kérünk vacsorát.

- A szobában parancsolják elfogyasztani?

- Nem.

- Meglesz, uram...

A lakosztályban a két hálószoba fényűzőnek ugyan nem volt nevezhető, de mindenképpen alkalmasnak látszott az éjszakai pihenésre.

Lizett az ágyra dobta a kiegészítőit, s mikor a londiner felhozta a kocsiból a holmijait, így szólt a férfinak:

- Magamra hagyna, míg a vacsorához öltözöm?

- Kérem.

Fritz Kolbe a szalonn keresztül átment a másik hálószobába, egy fotelbe ereszkedett, rágyújtott, és hosszan, elgondolkodva fújta maga elé a füstöt.

A nő igen hamar végzett, kis nyári kosztümjében, friss sminkkel még fiatalabbnak és szebbnek látszott, mint mikor érkeztek. Csak az arcáról nem tűnt el a sértettség apró árnyéka. E sértettség tünt ki ingerült mozdulataiból is, ahogy hálószobája ajtajának szalon felőli kulcsát kivette, és belülré tette.

Fritz Kolbe a fotelből mindezt mosolyogva nézte végig, aztán visszasétált a nőhöz.

- Durcáskodunk, durcáskodunk? Lizett felkapta a fejét.

- Nem. Csak szeretnék nyugodtan pihenni.

- Ó, és úgy véli, hogy én majd nem hagyom?... - Kolbe nevetett. - Kicsi Lizett, semmi szükség erre a makacskodásra... Tegye meg a kedvemért, hogy most azonnal kihajítja az ablakon azt a kulcsot, és én ünnepélyesen megígérem, hogy nem fogom zavarni.

- Ma éjjel magam akarok lenni.

- Csak szeretne, kérem... - igazította ki a férfi, és már nem mosolygott. - Egyezzünk meg ebben, jó?... Szeretne... És most azonnal dobja ki a kulcsot! Nem akarom még egyszer ismételni!

Lizettet meglepte a parancsoló mód. Egy pillanatig tétován állt, csupa kérdőjellel a szemében nézett a férfire, aztán gyerekes fintor és játékos mosoly szépült el az arcán:

- Valóban kidobjam?

A halk, tétova kérdés, a színjátékos pillanat hatott: Kolbe enyhültni látszott.

- Nem, ne dobja ki... Adja ide nekem. Lizett még utoljára ellenszegülni akart:

- Muszáj?

- Kérem.

Mint egy csínytevő gyerek, apróka megbánással nyújtotta a tenyerét.

- Köszönöm - mondta Kolbe, mély meghajlással kezét csókolt, aztán széles ívben kivágta a kulcsot a nyitott ablakon.

Lizett némi béküléssel felkacagott.

- Komisz...

A vacsora kedveskedő hangulatban folyt, a férfi pezsgőt rendelt, jelezvén, hogy míg el nem fogy, az étteremben szándékszik maradni. Az első pohár után azonban felállt:

- Most magára hagyom - mondta a nőnek. - Felmegyek a szobámba. Telefonálnom kell, lemondom az egri szállást.

Alighogy Kolbe kilépett az étteremből, Lizett kisietett a portára.

- Kérem... - mondta fojtottan, és egy tízdolláros csúsztatott a portásnak -, késeleltesse Kolbe úr kapcsolását, előbb én szeretnék az egri szállodával beszélni.

- De... bocsásson meg, már hívtam a számot.

- Nem érdekel. Szakítsa meg, kérjen elnézést, ha reklamál... Kapcsoltasson újból, de most nekem!

A borraláló használt, a portás néhány udvarias, leszerelő mondat után a szálló előterében lévő telefonfülkébe kapcsolta Egert.

- Parancsoljon, asszonyom.

Lizett belülről is remegett, ahogy beleszólt a kagylóba:

- Viktor Moser urat kérem... Ott szállt meg önöknél. Eger visszakérdezett:

- Viktor Moser? - Pillanatnyi szünet. - Igen. Kapcsolom... - Irgalmatlan hosszúnak tűnő pillanatok, percek után a sajnálkozó hang: - Nem veszi fel a vendég a telefont. Pedig a kulcs nincs a helyén... Tessék, talán később hívni.

Lizett bosszankodott. Visszasétált a portához. - Meddig van ön szolgálatban?

- Reggelig, asszonyom.

- Akkor arra kérem, pontosan tizenegy órakor hívja ismét a számot, és tartsa a kapcsolást mindaddig, amíg lejövök a szobámból.

- Meglesz, asszonyom...

Szerencsére előbb ért vissza az asztalhoz, mint Kolbe. Közömböst mímelve kérdezte:

- Nos, sikerült beszélnie?

- Természetesen. Lemondtam a szállást.

Fent, a lakosztályban az egymásba nyíló csend álmoságot lehelt. Kolbe elköszönt, és átment a saját szobájába. Nemsokára el is aludt.

Lizett ötpercenként nézegette az óráját. Nem vetkőzött le, úgy várta a tizenegyet. Pár perccel előtte óvatosan elhagyta a szobát, s hogy minél kevesebb zajt üssön, nem zárta kilincsre az ajtót.

A telefonnal ismét nem volt sikere, Eger újfent sajnálattal közölte, hogy az első emelet 118-as vendég változatlanul nem reagál a csengetésre. Lehet, hogy lement a bárba.

- A fenébe is... - nyomott el egy káromkodásfélét, és visszaóvatzkodott a lépcsőn.

Meglepetésére az ajtó kilincsre volt zárva. Holott biztosan emlékezett rá, hogy mikor az imént lejött,

szántsándékkal résnyire nyitva hagyta. Rossz érzések kerülgették.

Lenyomta a kilincset, s belépett.

Abban a pillanatban az apartmanban kigyulladt a csillár. Kolbe háziköpenyben állt a szoba közepén.

- Valamit az étteremben felejtett talán? - kérdezte, és a nő hirtelenében semmi jót sem olvasott le az arcáról. - Vagy tízperces randevú egy újabb szőrmeherceggel?

Lizett összerezzen a szőrmehercegre.

- Miket beszél? - Igyekezett kibújni a kellemetlen helyzetből. - Különben is: nem lehet tíz szabad percem?  
- Játsszani próbált, mint a kulcskidobás előtt, gyerekes bájjal: - Tíz perc ici-pici titkom?

A színészkedés azonban most hidegen hagyta a férfit.

- Vegye tudomásul, hogy magának nincs titka előttem... Az előbb odatettem az ágyára egy táviratot.

A nő a táviratért ugrott:

- Hogy merte felbontani, mikor ez nekem szólt?... - kiáltotta. - Hogy merészelte? Feleljen!

Kolbe elnevette magát:

- Ha tudná, milyen bájos ilyenkor, kicsi Lizett... A harag valósággal viharzik a szemében... Huh!... Ölni is tudna, ugye? Mert kiolvastam a táviratból, hogy Viktor Moser úr, a kis szőrmeherceg szerelmi liezonra várja magát az egri szállodában... Lám, lám, ilyenek ezek az édesanyai gyerekkori álomvidékek! - Lizett próbált közbeszólni, de a férfi leintette: - Fölösleges a mentegetőzés. Voltaképpen nem haragszom magára. Megpróbált a hátam mögött egy kis érdekességnek tűnhető epizód főszereplője lenni... De lássa be, Lizett, hogy magának nincs más tehetsége, csak a báj. És ez, szavamra, imádni való. A cselszövésre maga alkalmatlan. Már egyszer elmondtam és most megismétlem: nyomatékosan kérem, hogy gyerekes, ártatlan butaságaival ne zavarja meg üzleti ügyeimet. Azt is közöltem magával, hogy ez a mostani, magyarországi látogatásunk csak magának lesz üdülés édesanyja gyermekkorának színterén, nekem igen fontos üzleti út... Magára, mint segítőre, továbbra is szükségem van, de figyelmeztetem: tartsa távol a személyes érdekű kapcsolatait, mert azok csak hátráltatnának a munkámban... Megértette?

Lizett arcán bíborlott a harag:

- Arról nem volt szó, hogy a cselédje vagy a rongybabája legyek! Igenis van és lesz is mindig magánéletem, amihez magának semmi köze. Maga nekem se nem gyámom, sem nem uram, és nem lehet a fegyőröm se!

- Magán múlik, kisasszony - közölte Kolbe szárazon -, hogy cselédként él-e mellettem, vagy üzleti játékom rongybabája, esetleg a nőm, szeretőm, kedvesem, amelyik magának jobban konvenial. Magánélete pedig csak annyi lehet, amennyi nem árthat nekem, illetve a kettőnk kapcsolatának. A maga kis szőrmehercege az én szememben száználmas játéktárgy. Azon a sakktáblán is jelentéktelen paraszt, amelyen az üzleti ellenfeleim mozgatják. És ebben a játszmában megállítom vagy kiütöm, ha úgy akarom... Ezt jól jegyezze meg.

- Én is ilyen jelentéktelen paraszt lettem magának? - Lizettet a sírás környékezte. - Hiszen nem is olyan régen még én voltam a királynő... Fritz. - Most szólította a mai nap folyamán először így a férfit. - Fritz... Legyen hozzám egy kicsit emberi. Meg akartam, bizony isten, egész úton meg akartam magának mondani Viktort... Nagyon tetszik nekem... Mikor bemutatta, nem úgy mutatta be, mint sakkkészletének egy figuráját. Nem értem, és nem is akarom érteni: miért mondta, hogy kiütheti, ha akarja... Ne üsse ki, kérem... Félek attól, amit mond. Miért kellene kiütni bárkit is, aki nekem csak pillanatnyilag is kedves?

Kolbe hagyta, hadd keseregje ki magát a lány. Aztán megállította.

- Na, most már elég legyen! Semmi oka a félelemre. Maga csak hálás lehet nekem, hogy nem engedem meg gondolatlanul cselekedni és feleslegesen pazarolni érzelmeit. Senki sem díjazná oly bőkezűséggel a maga szerepét, mint én. Különösen nem egy szerelmes fruska szerepéért, ha engedném.

- Nem igaz! Nem vagyok fruska, és senki sem játszatja ezt velem!

- Már pedig igaz, kedvesem... - mondta nyomatékkal a férfi. - Csak ha ezt bebizonyítanám, nagyon kegyetlen dolog lenne magával szemben.

Lizetten újra erőt vett a sírás.

- Nem lehet igaz. Valaki hazudhat a táncparketten, de nem hazudhat, ha kettesben vagyunk. Ezt egy nő megérzi.

- Kicsi Lizett... - szólt kevés szünet után Kolbe, és röpké érzélem is érzett szavaiból - a maga aranyos, értékelni és szeretni való érzélemvilágát könnyű megtéveszteni. Maga soha sem fogja tudni, hogy amit a fülébe suttognak az ágyban, abból mennyi az igaz. Maga nekem nagyon kedves, ezt sejti, nem tudok haragudni magára. De legjobb, ha maga nem gondolkodik. Éljen mellettem gondtalanul, játékosan, és ne érdekeljék az én üzleti sakkjátékaim... No, sírja ki magát, és igyék velem egy kortyot, meglátja, minden jobb lesz... De vegye tudomásul, hogy éjjel nem mászkálhat el sehová, és soha nem zárhatja be előttem az ajtaját...

Lizett csendesen az ágy szélére huppant. Ibolya szemében kis könnycsepp fényesedett, amikor halkán megkérdezte:

- És... Viktorral beszélt? Súlyos csend. Aztán Kolbe:

- A 118-as nekem sem felelt...

## 2

Az éjjeli helyszínelésről készített jelentést Szeretneki rendőr őrnagy túlságosan semmitmondónak találta. Öngyilkosságra utaló körülmények nincsenek, erőszakos cselekményre sem, a véletlen baleset is kizárt. A pasast holtan találták a fürdőkádban, amelyben víz már nem volt, a leeresztőbe lazán behelyezett dugó mellett lefolyt. A halott Viktor Moser, NSZK állampolgár.

Az éjszakai portás és a szálloda igazgatóhelyettese a takarítónő kulcsával ment be hozzá, miután sem többszöri telefoncsengetésre, sem az ajtó erőteljes kopogtatására nem kaptak feleletet, holott tudták, hogy Moser a szobájában van. A bejutásnak szerencsére nem volt akadály, mert az ajtó kulcsa belülről nem volt a zárban. A halál okát csak az orvosszakértői boncolás útján állapíthatják meg. A helyszínt a további intézkedésig lezárták.

Egyszerű ügynek tűnt. Szeretneki a helyszín felszabadítása érdekében magával vitte az orvosszakértőt és a kutatást végző nyomozóhadnagyot is.

- Hadnagy elvtárs - mondta a szóke, nagy darab fiatalembernek -, nézzen körül: így hagyták-e el a helyszínt?

- Jelentem, a helyszínen semmi sem változott. Az őrnagy ekkor az orvosszakértőhöz fordult:

- Dokikám, vizslass egy kicsit a fürdőszobában. Állapítsd meg, hogy a fürdőkádból láthatott-e olyasvalamit a pasas, ami megriasztotta és szívgörcsöt kapott.

- A praksisomban még nem fordult elő - válaszolt a doktor -, hogy félelemből kapott szívgörcsöt állapítsak meg. Egyébként egyértelmű, hogy szívgörcs okozta a halált.

- Tudod, doki... - mondta élcelődve az őrnagy -, szerintem ez a pasas tudta, hogy szívgörcsöt fog kapni.

- Ha nem ismernélek, komolytalannak találnálak. Miből gondolod, hogy előre...

- Onnan - vágott közbe Szeretneki -, hogy a szoba be volt zárva ugye, a portás és az igazgatóhelyettes a takarítónő kulcsával jutott be, és hol találták meg az eredeti szobakulcsot? Az ágyon. A delikvens ugye, miután bezárta maga után az ajtót, számított arra, hogy szívgörcsöt kap, ezért, hogy ne kelljen rátörni az ajtót, a kulcsot egyszerűen az ágyra hajította. Előrelátó, mi?

A doktor sok éve dolgozott már együtt az őrnaggal, követni tudta az észjárását.

- Öregem, neked a véredben van, hogy minden tetem mellé gyilkost keress. Nem beszéllek le, magadnak csinálod a munkát. Keresd a gyilkost, ha kedved leled benne. Amit leírtam, annál többet később sem tudok megállapítani. Vagyis, hogy szívgörcs... Egyébként szükséged van még rám? Nem akarok itt téblábolni órákig.

- Elmehetsz, dokikám, de én még valóban maradok. Háttha találok valamit, amiből majd kifejtem a tanulmányomban, hogy a szívgörcs járhat-e lábon... Ja, még csak annyit: mikor állt be a halál?

- Este kilenc és tíz között.

Az őrnagy átnézte az éjszakai vendégek névsorát. Portásváltás tizenegy órakor volt, ez megkönnyíteni látszott a dolgát.

- A külföldi vendégek közül kik tartózkodtak a szobákban kilenc óra után? - kérdezte az este szolgálatos portástól. - A recepcióból mindekit lehet látni, aki a szobába megy?

A portás láthatóan nagyon igyekezett, hogy pontos és szakszerű válaszokat adjon.

- Ez úgy van... - mondta kissé körülményesen -, hogy ha a vendégekkel foglalkozunk vagy adminisztrálunk, kiesik a látószögünkből, hogy kik mennek fel. A szállóvendégek általában látogatókat is fogadnak, azokat pedig nem ismerhetjük okvetlenül.

Az előjegyzések sorában Fritz Kolbe és Elizabeth Blume neve törölve volt.

- Ezek?

- Telefonon lemondták a szobát.

- A nap folyamán kereste valaki Moser urat?

- Egy női hang. Kétszer is. Bizonyára az a hölgy volt, akiről a vendég úr a megérkezése után jelezte, hogy keresni fogja. Diszkrécióra kért, és közölte, hogy senki mással nem akar az este találkozni.

- Úgy volt érthető, hogy személyesen fogja a hölgy keresni?

- Igen.

- Gondolja, kérem, hogy a telefonon érdeklődő azonos azzal az illetővel, akit Viktor Moser várt?

- Fogadni mernék - válaszolt magabiztosan a portás. S mint aki az ilyen dolgokban járatos, rögvest indokolta is: - Amikor a nő másodszor telefonált, arra kért beszéljek Moser úrral, hogy még az éjszaka folyamán valamikor hívni fogja, és okvetlenül legyen telefonközelben.

- Helyi hívás volt?

- Vidéki.

- Nem kérdezte a nevét?

- Ezt mi sohasem tesszük.

- A hölgy egyébként milyen volt? Nyugodt, türelmetlen, izgatott?

- Nyugtalan és nagyon rövid.

Szeretneki őrnagy elgondolkodott. Aztán tünődve mondta:

- A halált szívgörcs okozta... Mit gondol, lehetséges, hogy a hívó nemcsak azért volt nyugtalan, mert Moser út sokat késett a találkozóról, hanem azért is, mert tudta, hogy Moser beteg ember és aggódik érte?

- A telefonból csak annyit érezhettem, hogy a hölgy beszélni akar velem.

Az őrnagy fordított egyet a témán.

- Maga ott volt, amikor a kulcsot megtalálták az ágyon?

- Igen.

- Bezárhatta azt az ajtót más is?

- Szerintem csak a vendég. A másik kulcs a takarítónál van. A takarítók szobájában éjszakai ügyeletet is tartanak, s a szobák kulcsai, ámbár nincsenek elzárva, de szem előtt sincsenek.

- Mégis - próbálkozott tovább Szeretneki -, hogyan tud hozzájutni valaki a vendégen és a takarítónőn kívül, meg természetesen a szállodai alkalmazottakon kívül egy kulcshoz? Kérem, gondolkozzék.

A portás szót fogadott, összeráncolt homlokkal nézett valahová a semmibe, aztán egyszer csak felderült az arca:

- Hát délelőtt! Mikor a szobákat takarítják. Ilyenkor a szobaajtókon kívül van a takarítók kulcsa. Ha valaki nagyon akarja, és érti a csíziót, mintát vehet róla. Aztán már gyermekjáték a kulcskészítés.

Az őrnagynak tetszett a válasz. Mondta is:

- Ha nem tudnám, hogy maga sokkal többet keres, elcsábítanám nyomozónak.

A portás csaknem dagadt a büszkeségtől.

- Igazán megtisztelő... De kötelességünk a segítség.

A nyomozótiszt már indult volna Moser egykori szobájába a hadnagyhoz, akit otthagyt, hogy alaposan nézzen még egyszer körül, amikor hirtelen eszébe jutott valami.

- Még egyet. Milyen állampolgár is volt az elhunyt?

- Nyugatnémet.

- És melyik városból jött?

A portás fellapozta a nyilvántartó könyvet, és készségesen válaszolta:

- Düsseldorfból.

Szeretneki őrnagy csaknem felderült a városnév hallatán.

- Köszönöm. Még egyszer köszönöm...

Visszament az első emelet 118-ba. Ott azt mondta a hadnagynak:

- A helyszínt továbbra is biztosítani kell. A halálesetet egyelőre nem hozzuk nyilvánosságra. Az érdeklődőkkel, ha megfelelően tudják igazolni érdekeltségüket, közölhetjük, hogy Viktor Moserrel szívgyörcs végzett, de hogy milyen körülmények között, erről egyelőre semmit. Kerülve a feltűnést, kérem, hogy intézkedjék, hogy jöjjen egy lakatos, hozzon egy biztonsági zárat, és cserélje ki a mostanit, de úgy, hogy a szoba lezárásának ne legyenek külső nyomai. Az igazgatóval majd közlöm, hogy további intézkedésig a szobába senki se lépjen be.

Aztán a kapitányságra ment. A szobájában tüstént keresni kezdett egy dossziét. Mikor megtalálta, türelmetlenül lapozni kezdett benne, aztán egy oldalnál megállt.

- Ez az .. - mondta szinte hangosan és elmosolyodott.

Arra gondolt, milyen képet vág majd Bana Dénes, volt évfolyamtársa, az elhárítók jelenlegi főnöke, ha közli vele, hogy véleménye szerint Viktor Moser, volt nyugatnémet állampolgár titokzatos szívgyörcse a legtesthezállobb feladat, amit az elhárítás az utóbbi esztendőkből kapott.

Papírt vett elő, s a vékony filctollal gyorsan írni kezdett...



Bana Dénes ezredes a szombatot és a vasárnapot rendszerint családja körében töltötte. Csak felesége és a család nyújtott neki a hétköznapoktól eltérő hangulatot és pihenést. De valójában ilyenkor sem pihent valami sokat. Sokszor vonult be a szobájába, a nagy könyvszekrény, a szunyókálásra is alkalmas, kényelmes bőrfotel és az intarziás faragott íróasztal mellé.

Munkájával kapcsolatos hivatalos iratot nem tartott odahaza. Emlékezetében raktározta el a "jegyzeteit". Egy-egy munkájával összefüggésben négy-öt rövid mondatból állt a vázlat, amit aztán hétfő reggel hivatalában vetett papírra. Most már kérdésekkel, utasításokkal és nevekkkel, akiknek a feladatot szánta.

Kiváló megfigyelő és emlékezőtehetsége volt. Társaságban vagy a helyszínen szemvillanás alatt rögzítette a képeket, és a legkisebb részleteket is azonnal felidézte magának. Ezzel a képességével szedte rendbe egy-egy felderítés ismeretanyagát, amelyben a hiányzó részletek szinte önmagukat mutatták meg. Az ilyen, önmagukat érzékeltető részleteket nevezte következtetésnek, aminek felderítését aztán munkatársaira bízta vagy magára vállalta.

Az ügynek bonyolultsága sokszor a következtetések variációit is megkívánta. A variációk szelektálása rejtvényfejtés módjára szórakoztatta Bana ezredest, ezért a legnagyobb munka közepette is fáradhatatlanul éber tudott lenni.

Hivatalában ez a hétfő is jegyzeteléssel kezdődött. Pénteken, késő délután futárpostát kapott, magánjellegű kísérő levéllel. A levélben Szeretneki György őrnagy imígyen értesítette az ezredest:

"Egy kis szagos bors az orrod alá, viszonzásul a válasz nélkül hagyott újévi üdvözetért."

A levél rövid volt, Bana kuncogva olvasta végig. Tíz éve is van már, hogy hivatalos ügyben kapcsolata volt Szeretnekiel. Azóta sem találkoztak. Bana Dénes szívesen hagyta nyitva a titkársági szoba ajtaját. Ha valamire szüksége volt, csak kiszólt Etukának, mint ezen a reggelen is.

- Etuka! Kérem, kapcsolja nekem a Heves Megyei Főkapitányságról Szeretneki őrnagyot.

A kapcsolat azonnal létrejött.

- Szeretneki elvtárs a vonalban.

Bana anélkül, hogy a nevét mondta volna, máris élcelődött:

- Maga az, Eretneki elvtárs?

Az őrnagy felismerte Bana Dénes hangját.

- Én vagyok, te pogány. Nem akarod tán a segítségemet?

Bana komolyra fordította a szót:

- Ne félj, nem maradok adósod. Azt hiszem: találkozoznunk kell. Mondd, honnan veszed, hogy ez a Mózes az elhárítás esete? Legalább indokoltál volna valamit! Mi a fenére következtethetek abból, hogy Mózes másodszer jött vadászni a Bükkbe, de még csak a tájékára sem ment a vadászterületnek?

- Elnézésemet kérem, ezredes elvtárs - mondta az őrnagy -, úgy veszem észre: nem voltam elég figyelmes, amikor aláírtam a titkárnőmnek kétszer is visszaadott levelet. Nem Mózes a sértett, hanem Moser.

- Akkor tehát Moser. Szerencse, hogy a nyomozati anyagban is így van - nevetett Bana. - És miért ajánlod a figyelmembe?

- Nekem gyanús az a körülmény, hogy a legutóbbi hónapokban a harmadik NSZK állampolgárságú személy kap szívgyörcsöt Magyarországon. És fogódkodj meg, mind a hárman Düsseldorfiak. Szerintem ez nem lehet véletlen.

- Találtál valami gyanúsat a helyszínen vagy a körülményekben?

- Semmit. És ez a második indokom. Veszedelmes szakmabeli tétlessel lehet dolgunk. Először Veszprémben, azután Szegeden és most nálunk, Egerben. Ez a három vidéki város nem lehet véletlen.

- Pajtás, te fejlődsz... - álméltodott vidáman az elhárítás vezetője. - A többit majd szóban, most röviden:

van valami további közlendőd azonkívül, ami az anyagban van?

A rendőri munkában természetes volt, hogy a tényállásban nem írnak le feltevéseket. De a feltevések ismerete nélkül Bana Dénes ritkán indított nyomozást.

- Van, ezredes elvtárs.

- Akkor mikor jössz fel?

- Nem tudnál te lejönni? Csinálhatnánk egy kis összeröffenést a környékbeli évfolyamtársakkal. Lassan már meg sem ismerjük egymást, olyan ritkán találkozunk.

- Most elég zűrös a cég, és még te is ilyen aktákkal traktálsz.

- Akkor intézkedj, és felmegyek.

Bana a szolgálati út igénybevételeivel már másnapra felhívatta az őrnagyot. Vezérkarának egyes tagjai a feladatot már megkapták, és úton voltak Egerbe. Helyettesét, Pintér Béla alezredest visszatartotta Szeretneki meghallgatásához.

Pintér Béla köpcös, kerek arcú, barna ember. Rövidre nyírt bajusza és dús szemöldöke azt az érzést keltette szemlélőjében, hogy kíméletlen erő gyúrta ilyen tömörre. Tehetséges munkatársa volt Banának, akihez baráti szálak is fűzték. Az alezredes és beosztottjai az elhárító munka sokrétű és igen bonyolult feladatait mindig önállóan oldották meg. Az elhárítás vezetőjének teljes bizalmát élvezték.

Pintér alezredes a titkárságon várakozott. Irattári anyagot szorongatott kezében, amit Banától kapott. A dossziében két NSZK-beli állampolgár rövid iratanyaga feküdt, akik szállodában haltak meg. A helyszínelő rendőri bizottságok a halálesetek felfedezését követően tanúvallomások alapján jegyzőkönyveket készítettek. Megvoltak a boncolásokról készült jegyzőkönyvek is. Ezek alapján a rendőrségi eljárást megszüntették. Az iratanyagokat Bana a megyei főkapitányságtól kérte át, és adta oda az alezredesnek tanulmányozásra azzal, hogy tegyen jelentést az észrevételeiről. De Pintérnek voltaképpen nem volt mit jelentenie. A halálesetekkel az elhárítás nem foglalkozott, Bana Dénes az iratokat nem olvasta, és útbaigazítást sem adott.

Megjött Beleznai is, a felderítők osztályvezetője. Időre érkezett, ahogyan a titkárnő jelezte. Lezseren, gondtalanul járkált.

- Te nem kapsz semmilyen feladatot? - kérdezte tőle Pintér.

- Miért? Kellene volna kapnom?

- Arra gondoltam, hogy téged is ebben az egri ügyben hívott a főnök.

- Stimmel. Ha jól tudom, most a megyei főkapitányságtól van nála valaki, akivel megbeszélésünk lesz.

A titkárnő asztalán a mikrofonos készülékből Bana hangja hallatszott:

- Jöjjenek be, elvársak! Pintér és Beleznai benyitottak.

Bana Dénes megszokott helyén, a tárgyalóasztalnál ült. Vele szemben egyenruhás, nyúlánk, enyhén őszülő tiszt, aki felállt és bemutatkozott:

- Szeretneki György, rendőr őrnagy.

- Foglaltok helyet, elvtársak - köszöntötte őket az ezredes. - Én ma már eleget mérgeztem magam, a következő cigarettát kihagyom. De ti ne korlátozzátok magatokat. Pintér elvtárs, nézd meg, van-e neked való. Ott a rapidoboz... - Aztán derűsen kezdett az eligazításhoz. - Elvtársak, nem volt vasárnap más dolgom, hát kitaláltam nektek egy nagyszerű munkát. Igenis, nagyszerűt. Kergessünk egy lidércet!

Pintér és Beleznai egymásra néztek. Mi történhetett a főnökükkel? Nagyon játékos kedvében van. Bana látta a jelenlévők meglepetését. Bizonygatta is:

- Igen, lidércet. Csak annyit tudunk: történt valami, tehát kell, hogy legyen, aki csinálta. Azt még nem tudjuk, hogy ki az. Mielőtt azonban tovább folytatnám, Pintér elvtárs, számolj be a kapott feladatról.

Pintér kényelmetlenül húzta a nyakát, mintha nyomná a gallér. Pillanatnyi hallgatása is hosszúnak tűnt, amíg megszólalt.

- Jelentem, semmiről nem tudok referálni.

- Micsoda? - hitetlenkedett Bana. - Kaptál egy feladatot, tehát jelentést kérek.

A komoly hang parancsolólag hatott. Pintér elővette a dossziét, belelapozott és mentegőzni kezdett.

- Nem szívesen mondom, ezredes elvtárs, de valóban nem tudok referálni... Van nálam két ügyirat. Az egyik szerint 1977. június 14-én Walter Koch NSZK állampolgárt Veszprémben, szállodai szobájában holtan találták. A helyszínelő rendőri bizottság a halottat megtaláló szobapincér tanúvallomása alapján leírta, hogy este tíz órakor a vendég egy pohár vermutot kért, amikor azonban a pincér felvitte az italt, a vendéget holtan találta. A boncolás megállapította, hogy a halál oka szívgörcs. A helyszínelők a jegyzőkönyvben leírták, hogy baleset vagy gyilkosság kizárt.

- És a másik? - kérdezte az ezredes.

- Willi Stern, szintén NSZK állampolgár 1977. július 4-én, Szegeden, szállodai szobájában meghalt.

- A halál oka?

Pintér emlékezetből mondta: szívgörcs.

- És hogyan találtak rá?

- Randevúja volt egy helyi ismerősével. Stern üzenetet hagyott a portán, hogy ha jelentkezik a hölgy, kísérik fel hozzá. A londoner maga vezette fel a látogatót, aki, amikor belépett a szobába, hirtelen felsikoltott. Stern nem messze az asztaltól, üveges szemekkel, holtan feküdt a szőnyegen.

- A többit már sejtem... - vette át a szót Bana. - A helyszínelő rendőri bizottság megállapította, hogy baleset vagy gyilkosság esete kizárt, a pasással szívgörcs végzett. Nem is kell, hogy többet mondj, Pintér elvtárs. - A vendég felé fordult. - Szeretneki elvtárs, téged kérlek, mondd el, hogy mi járatban vagy nálunk.

Az őrnagy röviden és tömören foglalta össze mondanivalóját.

- 1977. augusztus 2-án Egerben, szállodai szobájában holtan találták Viktor Moser NSZK-beli állampolgárt. Az ezredes elvtárshoz küldött rendőrorvosi jegyzőkönyv rögzíti, hogy a halál oka ezúttal is szívgörcs. A helyszínelők kétségtelenül megállapíthatták, hogy erőszakos cselekménynek nyoma sincs, öngyilkosságra sem lehet következtetni. Igaz lehet, amit a boncoló rendőrorvos megállapított...

- Helyesen fogalmaztál, Szeretneki elvtárs... - szólt közbe Bana Dénes. - Köszönöm az igen találó megfogalmazást: igaz lehet... De, hogy igaz-e, azt itt most mindannyian megállapíthatjátok. Azt hiszem, nem mond ellent senki, ha kijelentem, hogy a rendőrorvos megállapításából is csak a szívgörcs igaz. Minden más... hogy is fogalmazzak... Nos, legjobb, ha most eligazításként elmondom, hogy meg kell keresnünk egy lidércet. Egy lidércet vagy fantomot, esetleg lidérceket vagy fantomokat, akinek vagy akiknek nem tetszenek egyes NSZK állampolgárok. Hová valósi volt ez a Koch és Stern?

Pintér menten válaszolt:

- Mindkettő Düsseldorffi.

- És a te paciensed, Szeretneki elvtárs?

- Szintén Düsseldorffi. Bana folytatta:

- És ez nem tetszik Szeretneki elvtársnak. Ezért jött fel hozzám. Azt hiszem, bármennyire is nem örülünk az ügynek, ébersége és látogatása dicséretet érdemel. Ha véletlenül találkozom a miniszterrel, bátorkodom neki is hangoztatni ezt a véleményemet. Gyurikám máris gratulálhatnék a miniszteri dicsérethez, de nem teszem. Gratuláljon előbb a miniszter... - mosolygott Bana a saját ötletén. Aztán: - Elvtársak, ma már biztos nem leszünk okosabbak ebben az ügyben. Holnap, Szeretneki elvtárs kivételével, találkozunk. Remélem, már fogok tudni feladatot adni. - A vendég őrnagy felé fordult. - Vezérkaromból hiányzik Zimonyi alezredes. Hallani fogsz róla. Reggel a helyszínre indult, gondolom, azóta már végzi a munkáját. El ne felejtsem: valamennyiünkre vonatkozik az a követelmény, hogy teljesen titokban kell dolgozni. Ha hazamégy,

Gyuri, zárd le az ügyet, és kövess el mindent, hogy kellően fedve legyen szervezetünk érdeklődése. Kriminál-taktikai okokra való hivatkozással minden tájékoztatást és adatközlést megtiltok.

Bana felemelte hangját és felemelte ujját is, ami nála a legsúlyosabb figyelmeztetést jelentette. Az íróasztalon halkán berregni kezdett a titkársági telefon.

- Tessék... - szólt bele az ezredes. Etuka:
- Zimonyi elvtárs rendkívül fontos ügyet akar jelenteni.
- Itt van? - lepődött meg Bana.
- Nem személyesen, telefonon. Kapcsolom.

A technikai laboratórium vezetője Egerből jelentkezett. Bana hallgatta, hallgatta, és szolidan elmosolyodott.

- Rendben van, Zimonyi elvtárs, ne törődjetelek velem, folytassátok tovább a munkát. - Kikapcsolta a készüléket. - Zimonyi jelentkezett. Tájékoztattam, hogy a helyszínre érkezéskor az egri kollégák meglepetten állapították meg, hogy a lezárt szállodai szobában járt valaki.

Szeretneki meghökkent.

- És te, ezredes elvtárs, ezen mosolyogsz? Bana szeme derűsen csillogott.
- Mi a fenét tennék egyebet? Én ennek nem tulajdonítok különösebb fontosságot. - Megveregette az örnagy vállát. - Ne bosszankodj te se, pajtás. Legtehetségesebb felderítőt bízom meg, hogy nézzen körül a helyszínen, mielőtt a technikai osztály munkatársai ott járnának. A lidérc vagy a lidércek felderítésében neki oroszlánszerep jut, az biztos. Berkeinkben inkább csak a fedőnév ismerik. A fedőneve pedig: Hód...

## 4

Pálinkás Bálint augusztus 2-án óta várta Viktor Moser jelentkezését. Vidéki utazásai előre megtervezett program szerint történtek, és a telefonhívás elmaradása miatt, erőszakolt hivatali problémák ürügyén, napokkal kellett meghosszabbítania miskolci tartózkodását. Végül arra kényszerült, hogy családi ügyek intézésére pár nap szabadságot kérjen főnökétől, az Országos Vadgazdasági Hivatal elnökétől, akivel mellesleg főiskolai éveiből származó, jó kapcsolata volt. Az elnök ismerte Pálinkást, biztos volt abban, hogy beosztottjának holmi italozások miatt szükséges a szabadság, de nem firtatta.

- Rendben van, Bálint. Öt nap elég?
- Remélem, főnök. Kösz.

Pálinkást rettenetesen nyugtalanította, hogy a Düsseldorf-i vendégnek se híre, se hamva. Csak nem történt vele valami baj, ami rá üt vissza? S a konspirációban egyáltalán nem szerencsés húzásra szánta magát: sorra érdeklődött a miskolci szállodákban nincs-e Viktor Moser nevű átutazójuk. Saját magának se tudta megindokolni, hogy miért Egert hagyta utoljára, ahonnan aztán megkapta a választ:

- Igen, itt lakott Moser úr, de már elutazott. Szíveskedjék neki üzenetet hagyni, amennyiben visszatér, átadjuk.
- Nem, nem nem... - tiltakozott Pálinkás, és letette a kagylót.

Bosszankodott, nem tudta mire vélni a történeteket. Talán abbamarad a sokat ígérő vállalkozás? Vagy - s ezt semmiképpen sem akarta elhinni - Moser meglépett a beígért pénzzel? Vagy - isten őrizz! - lebukott? Elhessegette magától ezeket a kellemetlen gondolatokat, s azon volt, hogy elüti valahogy ezt az öt napot, s ha a nyugatnémet nem jelentkezik, visszamegy Pestre, és folytatja főosztályvezetői munkáját.

És akkor szállodai szobájának telefonján jelentkezett valaki. Magyarul, ámbar némi idegen akcentus érződött a beszédén.

- Viktor barátomra hivatkozva, szeretnék önnel beszélni. Néhány napot a környéken töltenék, vadászni szeretnék, s hallottam, hogy ön kiváló szakértő vadgazdálkodási dolgokban... Találkozhatnánk?

A hívó elhallgatott, várta a választ. Pálinkásban cikáztak a gondolatok: lehet, hogy csapda, amelybe bele akarják pottyantani, hiszen úgy gondolta, hogy Moseren és rajta kívül senki sem tudott itthon a kapcsolatukról. Vagy Mosernek valami miatt tényleg el kellett utaznia, s ez a jelentkező úr a kapcsolat folytatása miatt hívja?

- Akkor... találkozhatnánk? - hangzott a sürgetés a kagylóból.

- Állok rendelkezésére... - mondta s elhatározta: igen-igen óvatos lesz. - Hol kereshetem meg önt?

Az ismeretlen a Virág cukrászdát ajánlotta.

- Sötétkék vászon zakó, világosszürke nadrág, napszemüveg lesz rajtam. Kérem: ne késsen.

- Ott leszek.

Az idegen valóban ott ült az egyik sarokban, Pálinkás azonnal felismerte. Kézfogás nélkül mutatkoztak be:

- Fritz Kolbe.

- Pálinkás Bálint.

- Mire hívhatom meg, Pálinkás úr?

- Egy ötcentes konyakra. Köszönöm.

Kolbe rendelt, aztán széles mosollyal, könnyedén kezdte:

- Elnézést, hogy ide fárasztottam. Tudja, én nagyon szeretek vadászni, illetve szeretnék, de hát a magamfajta üzletembernek vajmi kevés ideje jut erre. Képzelve, még puskát sem hoztam, de gondolom, ez nem lehet akadály... A másik, hogy szeretek, de igazság szerint nem sok gyakorlatom van benne. Ezért kérném az ön segítségét.

Meghozták a konyakot és a kávé. Pálinkás, miközben egy hajtásra lenyelte az italt, azon gondolkodott, hogy térjen rá: miképpen kapcsolódik a dologba Moser, amikor a napszemüveges idegen váratlanul azt kérdezte:

- Egyébként tudja ön, hogy a vörös csirkék most virágoznak Jamaica szigetén?

Pálinkás csaknem csuklott a meglepetéstől. Hiszen ez volt Viktor Moser jelmondata, amelyre neki azt kellett válaszolnia: tudja, és azt is, hogy a halványlila virágúak a legszebbek közöttük! Akkor nincs semmi baj, Moser helyett ez a férfi jelenti a további kapcsolatot Gyorsan és megkönnyebbülten mondta hát a választ a halványlila vi-. Ragokról.

Kolbe is könnyebbülni látszott, és közelebb hajolt.

- Önnel, uram örömlész együtt dolgozni!

Pálinkás azonnal készségeskedett:

- A vadászaton kívül miben lehetek segítségére? Gondolom, nem lehet akadály, hogy Önnek is sikeres legyen az utazása. - Az utazást olyan hangsúllyal mondta, hogy abban benne volt: ismeri az utazás bizalmas voltát.

Az idegen lefogta a hangját:

- Van nálam tízezer márka az ön részére... - mondta csaknem suttogva.

Pálinkás csalódottan kérdezte:

- Csak tíz?... A duplájáról volt szó.

- Nyugalom, Pálinkás úr. Még nem fejeztem be. Szóval tíz most és tíz azután... Tudja, hogy a

szűkmarkúság nem jellemző ránk. Most mindjárt fizetek, kint áll a kocsí, megyünk egy-két kört, átadom az összeget, és közben megbeszéljük a részleteket... Apropó... Ismer ön egy megbízható és ügyes aranyművest?

A kakaószínű Volkswagen nem messze parkolt a cukrászdától. Beültek, Kolbe begyújtotta a motort, és a kocsí halkán duruzsolva elindult.

Lizett ezalatt a szálló pálmatermében várta Kolbét. A pincér a kellemetlenül zajos hangszórótól távoli asztalhoz irányította az aulából magányosan érkező vendéget.

A nő testhez simuló, karcsúsított, narancsszínű selyemruhájának egyetlen díszé a vékony fekete öv volt. A fodrozott nyakkivágás mélyen húzódott le mellei közé. Bal csuklóján finomveretes, széles arany karperec volt, nyakában vastag aranyláncon szív alakú égetett zománc medál függött. A pincér finom érzékkel szimatolta meg benne a pénzes szállodai vendéget, és megkülönböztetett gyorsasággal állt rendelkezésére.

Lizett egy pohár pezsgőt rendelt, rágyújtott, s a vendégek mustráló tekintetét figyelmen kívül hagyva, elgondolkodva ült az asztalnál. Szeme azért pillanatonként a bejáratra villant, hátha feltűnik Moser. Érdeklődni nem mert utána, mert Kolbe kifejezetten megtiltotta neki. Ámbár nem teljesen értette, miért, hiszen két külföldi miért nem találkozhat Magyarországon, és miért nem örülhet egymásnak. Mégis hallgatott Kolbéra, aki megígérte, hogy felkutatja Viktort, szépen, csendben, a nagy, látványos keresés esetleg szemet szűrhat valakinek vagy valakiknek. Esetleg a rendőrségnek.

Lizett előtt ez meglehetősen homályosnak tűnt Fogalma sem volt Kolbe magyarországi üzletéről vagy üzleteiről, voltaképpen nem is érdekelte. Amikor, vagy két héttel ezelőtt, a férfi felvetette előtte ezt az utat, megörült neki, legalább megnézheti azt a vidéket, ahol egykoron családi kastélyuk állt, s amelyről édesanyja oly sok szépet mesélt neki gyerekkorában. De azért sem akart tiltakozni, mert Kolbe tulajdonképpen a főnöke volt, bártulajdonos, s azért a néhány számért, amit esténként eltáncolt a vendégeknek és egyéb szolgálataiért jól megfizette. Még némi hálát is érzett Kolbe iránt, amiért az operaházi balettkarból, ahová édesanyja halála után táncolni ment, kiemelte, s a bárí műsor fő számává tette. Elisabeth Blume, a szépség és erotika diadala. Ez volt ő, a plakátokon s egyéb jól hangzó reklámokban.

- Mégis, mi célból visz Magyarországra? - firtatta azért kíváncsian.

- No, nem azért - válaszolta a bártulajdonos -, mintha attól félnék, hogy közben itt magát ellopják... Nem nem... De soha nem tudhatom, hogy ősei hazájában mikor van szükség a maga szépségére, bájára, mondhatnám, kegyeire, hogy megpuhítson számomra valakit.

- Aha - Szóval el akar adni? Kifekvő görlöt akar csinálni belőlem? Kolbe tiltakozott:

- Ugyan hogy juthat ilyen eszébe, kicsi Lizett... Elég magából egy mosoly, egy pillantás, hogy levegye a lábáról a legrátartibb fickót is.. Meg aztán olyan unalmas az utazás egyedül. És én nagyon megszoktam magát, Lizett...

A visszaemlékezésnek vége szakadt, mert megjött Fritz Kolbe. Vidámnak látszott, kezet csókolt, és aggódva kérdezte:

- Nem unatkozott, amíg rám várt?

De Lizett ffigyelemre sem méltatta a kérdést, ő kérdezett:

- Megtalálta?

- Mit, kedves?

- Mit, mit! - toppantott ingerülten Lizett. - Viktort!

- Á.- csapott homlokára a férfi. - Sajnos nem. Sehol nem tudnak róla semmit, A portás változatlanul azt közli, hogy Moser úr felmondta a szobáját és elment.

- De hogy lehet az?

- Hogy lehet, hogy lehet? Egy üzletembernek számtalan váratlan ügye akadhat. Én a maga helyébe várnék. Bizza Moserre, hogy. Ő találja meg magát

Lizett csendesedni kezdett.

- Azt hiszem, valóban az lesz a legjobb.

- Na, csak hogy belátja! Kárpótlásul mondok egy jó hírt: holnapután üzletfelemmel és barátommal vadászni megyek. Hogy addig ne unatkozzék, rendelkezésünkre bocsátotta az egyik beosztottját, aki különleges vadászlakomát készít, és mindezt a maga szeme láttára.

Lizett megkérdezte.

- Mi az, maga nem lesz ott?

- De igen - folytatta Kolbe. - Én és a barátom is ott leszünk, ha végeztünk a vadászattal. A barátomtól kértem egy sofőrt, a vadászat nem múlhat el anélkül, hogy valamit ne innánk. Meg aztán a gépkocsivezető jobban ismeri azt a zárt területet, ahová megyünk.

- És merre van az a zárt terület? - kérdezte Lizett.

- A maga édesanyja álomvilágában. A Szalajkavölgyben kapunk egy összkomfortos kis erdészházat, ott töltjük az éjszakát is.

Lizett inkább érdekelte volna, hogyan találkozhatna Viktorral. A vele való találkozásra jobban vágyott. És ha nem jönnek éjszakára vissza, s keresni fogja őt Moser a szállóban? De eszébe jutottak Kolbe szavai, amellyel óvatosságra intette, és most belekötött.

- Az nem lesz zavaró, ha nem leszünk itthon, és a barátom keresni fog?

Kolbe elhamarkodottan válaszolt.

- Attól nem kell tartania.

Lizett vészjóslónak érezte Kolbe szavait. Hangsúlyozásából kiérezte, hogy tud valamit, különben nem lenne biztos abban, hogy Moser nem fogja őt keresni.

- Maga tehát tud valamit - támadt Kolbéra.

Kolbe kivágta magát.

- Azt tudom csak, hogy nincs a szállóban, elment. Nem valószínű, hogy feladta volna a szobáját, hacsak egy napra távozik.

A válasz megnyugtatta Lizettet. Érdekesnek ígérkezett a szalajka-völgyi kirándulás is.

- Az erdészházban kettesben vagy hármasban töltjük az éjszakát? - kérdezte. Kérdésével érzékeltette, hogy kíváncsi Kolbe tervére, vajon kell-e majd szórakoztatni Kolbe barátját?

- Nem, Lizett - mondta Kolbe. - Magának ezúttal ilyen feladata nem lesz. - Abba kellett hagynia, mert jött a pincér.

- Parancsolnak valamit? - kérdezte. Lizett felé fordult udvariasan. - Hölgyem, hozhatok még a kedvenc pezsgőjéből?

Kolbe válaszolt.

- Igen, a művésznő a kedvenc pezsgőjéből kér. Az jó lesz nekem is. Hozzon egy üveggel - mondta, azzal elfordult a pincértől, jelezve, hogy befejezték a rendelést.

Kolbe elmondta, hogy a barátja ellenőrzése alatt álló vadrezervátumba fognak menni. Az ingyenc vadlakomáról egy fiatalember fog gondoskodni, aki kiváló magánszakács, egyéni receptjei vannak, szakmai körökben úgy tartják számon, mint remek specialistát. Fűszereit maga gyűjti a természetben. Tizenötödik századi füveskönyvekből szedte össze gasztronómiai tudományát. Kolbe eldicsekedett, hogy barátja engedélyt adott a fiúnak egy vadmalac és egy fiatal őz kilövésére is.

- Magának ezúttal semmi feladata nem lesz, Lizett. Ha kedve tartja, kimehet a hegyekbe, a fályolvízezéshez, vagy az erdei ház mellett pisztrángozhat, ha úgy tetszik, ott lehet a fiatalember mellett, aki főz. Közben maga is főzheti őt - mondta huncut élel.

Lizett ez megnyugtatta.

A pincér bontatlan üveg pezsgőt hozott. Asztalukra tette a jegesvödrot, és a szokott ceremóniával öntötte az italt.

Lizett nehezen tudta elképzelni, hogy Kolbénak ne lenne valami terve. Erről nem beszélt, s ez kíváncsivá tette,

- És mi a terve az éjszakával? Nem tudom elhinni, hogy ne lenne valami ravasz terve.

- Már elmondtam, hogy semmi tervem magával... A barátom kivisz, megtízóraizunk, a barátommal mi elmegyünk, és maga ottmarad a fiatalemberrel. Remélem, tetszeni fog a szakács - mondta kis iróniával.

Estefelé ismét együtt tesznek, megvacsorázunk. Este az üzletfelem visszamegy Miskolcra. Felesége nem engedélyez éjszakára kimenőt. Látja, ilyenek a féltékeny nők! Szóval mi ott maradunk a vadászházban éjszakára. Ha igaz, mindannyiunknak külön szobája lesz. Ne számítson azonban valami szuper kényelemre! A pálmateremben a zenészek szünetet tartottak.

- Aproó, Lizett... - mondta. Kolbe, mintha most jutna eszébe. -Hol is volt őseinek a kastélya?'

- No nem olyan nagy kastély... Mindössze két emelet és tizenhat szoba. Egyébként nincs messze, Aknabocson.

- És most ki lakik benne?

- Tudtommal senki. Valami múzeum vagy micsoda...

- Megnézzük, ugye?

Lizett szeme csillant:

- Persze. Cecil tante csodákat mesélt róla... És a vitrinekről.

- A kastélyt - magyarázta Lizett - egy Habsburg főherceg építtette, majd a magyar Csathó grófok birtokába került. Utolsó tulajdonosa gróf Csathó Mihály, az édesapám volt.

Kolbe csaknem pironkodva szólt közbe:

- Bocsásson meg, mindig elfelejtem, hogy maga tulajdonképpen grófkisasszony

- Igen - bólintott a nő. - Rongyos grófkisasszony.

- És az ékszerek?... Cecil tante szerint mesebeli kincs volt a birtokukban. Egy-egy bécsi bálon, a császári udvarban is megcsodálták. Aztán a húszas évektől már csak a vitrinben díszlegtek, azt mondja Cecil tante hiszen már nem voltak fogadások, amelyeken viselni lehetett volna.

Lizett tömören válaszolt: - Elvesztek.

De Kolbe ragaszkodott a témához.

- Elmondaná, hogyan?

- Édesanyám mesélte, hogy a második világháborúban a front elől nyugatra menekültek. Kockázatos lett volna magukkal vinniük. Ámbár nem volt szándékukban kint maradni...

Kolbe felnevetett:

- Na, jól néztek volna ki, ha visszajönnek! Utcasprőnek talán elmehettek volna.

Lizettnek nemtetszett Kolbe humora. Gyorsan be is fejezte a témát, mondván, hogy 1944. augusztus 20-án Csathóék szilvási uradalmának intézőjével együtt valahol az erdőben elásták az ékszereket és drágaköveket... Az intéző volt ott, a fia, meg Lizett bátyja, Zoltán.

Kolbe hirtelen felélénkült:

- És mi van most velük?



- Zoltán bátyám egy bombatámadásnál meghalt, az intézőt meg közvetlenül a háború után vitte el egy tüdőgyulladás.

- És a fia?

Lizett megvonta a vállát.

- Fogalmam sincs... Pedig szegény anyám sokat mesélt róla...

- A nevét tudja legalább?

- Nem... De engem egyébként sem érdekel a kincs, ékszer, ennyi év után nincs jelentőségük. Délibáb az egész. Nem így gondolja, Fritz?

- Meglehet... - hümmögte Kolbe, és hosszan eltűnődött.

## 5

A Belügyminisztérium illetékes vezetőinek, köztük Bana Dénes ezredesnek, alaposan felborzolta az idegeit Tatár Zsigmond hazatérő hírszerző jelentése. Olyannyira, hogy Bana azonnal összehívatta a vezérkarát, s Egerből felrendelte Hódot is. Bana igen komoran kezdte:

- A három nyugatnémet állampolgár itteni elhalálozásával kapcsolatban azt a feladatot adtuk hírszerzőnknek, hogy kimenvén derítse fel: milyen kapcsolat van Walter Koch, Vili Stern és Viktor Moser külföldi és magyarországi szereplése között. Igen érdekelt bennünket az áldozatok foglalkozása, baráti körük, üzleti kapcsolataik, családi körülményeik, magánéletük, egyszóval minden, ami megtudható róluk. Feladat volt az is megállapítani, hogy a három személy milyen céllal érkezett hozzánk, s elhalálozásuk milyen változást, hatást, hangulatot okozott környezetükben. Az Interpol magyarországi hivatala sok segítséget nyújtott hírszerzőnknek, akiről el kell mondani, hogy gyors és alapos munkát végzett... Hallgassanak ide az elvtársak.

Amszterdam 1976 nyarán, magyarázta az ezredes, sorozatos kínai gyilkosságok színtere volt. A csatornából fogták ki Jimmy Cseng, Hongkongból származó kínai férfi hulláját, aki rendkívüli képességgel és bátorsággal szervezte meg a Hongkongból Európába irányuló kábítószer-kereskedelmet. A milliókat jelentő piac fölötti uralom megszerzéséért dúló harcban a szingapúri banditák áldozata lett. Jimmy Cseng kiépített és egyre terebélyesedő hálózattal rendelkezett, amikor eltették láb alól.

A Bangkokból jövő anyag főleg kínai éttermekbe érkezett, Amszterdamban titkos laboratóriumokban tovább finomították a halálport, és újracsomagolás után továbbcsempészték.

Jimmy Cseng halálával az amszterdami alvilág, csak a szervezet tehetséges vezetőjét veszítette el. Most valaki más irányítja az újjászervezen csempészbándát, amely ma már európai megbízottakkal dolgozik, akik mint küldöncök közvetítenek kínai nagykereskedők és európai zónafelelősök között.

A szobában, az ezredes tájékoztatója alatt moccanás nélkül ült mindenki, még Pintér alezredes is elfelejtett rágyújtani.

Bana folytatta:

- És most jön a java! Felderítőnk jelentése szerint Koch, Stern és Moser haláluk előtt két évvel, majdnem egy időben költöztek Düsseldorfba. Előtte Amszterdamban laktak, munkanélküliek voltak, s az ördög tudja, hogy milyen gyanús megbízásokból éltek. Kapcsolatuk egymással soha nem volt, legalábbis ez a kapcsolat nem volt nyilvános. Mint üzletemberek tűntek fel Düsseldorfban, az egyik gyarmati árukkal, a másik gépkocsikkal, a harmadik pedig, Moser, szőrmeáruval kereskedett. - Az elhárítás vezetője pillanatnyi szünetet tartott, aztán nyomatékka közölte a jelenlévőkkel: - És mindhárom úriember a hongkongi bandához

tartózott!

Szinte mindenki egyszerre mozdult, s ha nem ismerték volna a fegyelmet, egyszerre szólaltak volna meg. De megvárták, míg erre az ezredestől felhatalmazást kapnak.

- Nos, mi a véleményük, elvtársak? Pintér kezdte:

- Ez azt jelenti akkor, hogy... - pillanatra megállt.

- Halljam, halljam!

- ...hogya a kábítószer-kereskedelemnek célja van Magyarországgal?

- Feltételezhetően azt, Pintér elvtárs. Beleznai alig várta, hogy szóhoz jusson:

- És arra lehet következtetni, hogy a három Düsseldorf-i ügynököt vagy küldöncöt a szingapúriak nyírták ki?

- Bizonyára. Beleznai folytatta:

- Eszerint mindkét banda képviselői vagy tagjai itt voltak, vagy lehetséges, hogy még ma is itt vannak nálunk?

- Mindkettő lehetséges, elvtársak. Zimonyinak is volt megjegyzése:

- Mindebből arra is lehet következtetni, hogy a gengszterharc jelenleg is folyik a két szervezet között, és sajnos magyar területen, s nem tudhatjuk e pillanatban, hogy ki lesz a következő áldozat.

Bana helyeselt:

- Nagyon jól látod, Zimonyi elvtárs.

Hód jelentkezett.

- Két megjegyzésem lenne, ezredes elvtárs. Az egyik, hogy a felderítő jelentésében és az ezredes elvtárs tájékoztatójában is kevés szó esett a szingapúriakról. A másik, hogy a halálpór banditái bizonyára nemcsak gyilkolni, hanem szervezkedni és üzletelni is jöttek Magyarországra. Ez pedig, van egy olyan előérzetem, sok munkát fog adni az elhárításnak.

- Sajnos, én is úgy érzem - jegyezte meg Bana. - Ami az első megjegyzését illeti, felderítőnk csak Koch, Stern és Moser szívgyörcsét okozó titok, helyesebben indok kibogozására kapott parancsot, és nem arra, hogy a kábítószer-kereskedő bandák ellenségeskedéseiről hozzon információt.

Beleznai mosolyogva szólalt meg?

- Ha így dolgoznak továbbra is, semmi dolgunk nem lesz. Kinyírják egymást... De félretéve a humort, azt hiszem, hogy mindenki előtt egyértelmű, hogy a gyilkosságokat azonos személy azonos, előttünk még teljesen ismeretlen módszerrel követte el. De vajon végzett-e feladatát? Vagy van-e még feladata?

A kérdés sokáig ott volt a levegőben, kis csend ült a szobára. Aztán Bana szólalt meg:

- Regisztrálnunk kell a tényt, miszerint az amszterdami kábítószer-háború hullámai Magyarországra vetődtek. Ha csírájában el akarjuk elfojtani, gyors cselekvésre volna szükség. Persze jó lenne tudni, hogy egymás likvidálásán kívül mit akarhatnak? Minket is bevonni keresedelmi territóriumukba? Avagy Magyarországot amolyan átmenő utak tekintik? Ámbátor sokkal bonyolultabb a gengsztervilág, semmint egyszerű logikával kiismerhetnénk.

Hód újra szólani kívánt.

- Ezredes elvtárs, jelentem, parancsára Zimonyi elvtársék odaérkezése előtt szétnéztem abban a szállodai szobában, amelyben Viktor Moser meghalt. És a fürdőszobában, ahol, a holttestre ráleltek, ezt találtam.

Táskájából kis műanyag zacskót vett elő, és az asztalra tette. A zacskóban színes nyomtatású papírdobozka volt látható. - Ez egy szájspray tartódozsa, a ráhajtott fedél belsején kis folttal, gondolom, mikor kivették belőle a sprayt, véletlenül megnyomták a kupakját, és néhány csepp kilövődött a kartonra...

Úgy vélem, ezredes elvtárs, nem ártana ha Zimonyi elvtársék vegyelemeztenék.

Pintér kedélyesen megkérdezte:

- Gondolja, hogy ebben volt a szívgörcs?

- Nem gondolok semmit, alezredes elvtárs. De a legkisebb, legjelentéktelenebb... - mondta volna a főhadnagy, azonban Pintér közbeszólt:

- Na, jó, jó, dicsérendő a buzgósága és figyelmessége. Vizsgáltassátok meg, Zimonyi elvtárs.

- A másik, amit jelenteni szeretnék - folytatta Hód -, még talán e doboznál is kisebb jelentőségű, de talán most kap nyomatékot, hogy Amszterdam és a gengszterharc terítékre került.

Bana bátorítani igyekezett, mert érezte a felderítő hangjában, hogy Pintér alezredes iménti megjegyzése nem volt éppen inyére való.

- Nem baj, fiam, mondja.

- Mégnéztem, kik azok a külföldi állampolgárok, akik Moser halála idején Egerben és széles környékén, Miskolctól Hatvanig bejelentve tartózkodtak. Voltak elegendő, és igen vegyesen, Ausztriától Spanyolországig, mégis legtöbbször az NDK-ból és az NSZK-ból. Természetesen a nyugatnémet vendégek érdekeltek elsősorban, de egy-két kivétellel azon az estén, mikor Moser meghalt, még Eger közvetlen közelében sem tartózkodtak.

Bana nem szerette a hosszú fejtéteket.

- És?

- Akkor figyeltem fel valamire. Aznapra, mikor Mosert likvidálták, szobát foglalt telefonon Budapestről egy holland üzletember, azonban kora este szintén telefonon lemondta. Ennek ellenére két nap múlva egy hölgy társaságában megjelent, kivette a legszebb szobát, azóta is ott laknak. A hölgy szintén amszterdami és táncosnő. Ez még mindig nem lett volna feltűnő, azonban a férfi megérkezése után nem sokkal érdeklődött Viktor Moser után. A portás közölte vele, a Heves megyei elvtársak intenciójára, hogy már nincs ott, elutazott. A férfi szó nélkül tudomásul vette.- Bana felélénkült

- És hogy hívják ezt az urat?

- Jelentem: Fritz Kolbe. A táncosnő, aki vele van: Elisabeth Blume. A portás szerint mindketten magyarul beszélnek.

- Beleznai elvtárs... - mondta gyorsan az ezredes -, nézz utána azonnal, hogy mikor érkeztek, illetve mióta vannak Magyarországon.

Beleznai kisietett, Bana pedig az előbbi élenkséggel folytatta:

- Pintér elvtárs, tudd meg, kik azok az idegen állampolgárok, akik Walter Koch és Willi Stern elhalálzásakor Veszprémben és környékén, valamint Szegeden tartózkodtak. Különös tekintettel azokra a szállodákra, ahol az áldozatok szobája volt.

- Értettem.

- Továbbá fokozottan kell figyelni az ezután érkező külföldi állampolgárokat. Van egy szó, amit évtizedekig eléggé lejárattak vagy lejárattunk, de nem tudok hirtelen aktuálisabbat kitalálni: éberség. A legnagyobb fokú éberség szükséges, hacsak nem akarjuk, hogy nálunk is elterjedjen a kábítószerelés... A fene egye meg a gengszterbandáit...

Telefonhívást kapcsolt be Etuka, magánbeszélgetés lehetett, Pintérék nem is nagyon figyeltek oda, az alezredes cigarettát puhított és rágyújtott, Hód pedig gondolkodni látszott.

Alig hogy befejezte a főnök a beszélgetést, Beleznai lépett a szobába.

- Ezredes elvtárs, jelentem, a két amszterdami személy július huszonnyolcadikán lépett be a határon. Ez első útjuk Magyarországra. Hód felugrott:

- És Viktor Moser három nappal előttük érkezett! Ezredes elvtárs, hát ez véletlen?

Bana szerette kedvenc felderítőjében ezt a gyors kombinatív kapcsolást.

- Majd elválík, fiam... Illetve maga kideríti. Magára bízom Kobét és a táncosnőt. Semmi meggondolatlanság, a legkisebb nyomot, gyanút, az ügy szempontjából értékelhető eseményt kérem jelenteni... Világos?

Hód kihúzta magát:

- Igen. Kérek engedélyt távozni.

- Jó munkát. És vigyázzon magára - bocsátotta el Bana a fiatalembert, aki már az ajtónál járt, amikor az ezredes utána szól: - És mondja, csinos az a táncosnő?

Hód harsány vidámsággal válaszolt: -Soha rosszabbat, ezredes elvtárs!

## 6

A pálmaterem tengerparti poszterei között néhány pár táncolt. A zenekar mellett és fölött színes körték villóztak, az asztalokat kerülgetvén vakító plaztronos pincérek siettek ide-oda, imponáló biztonsággal egyensúlyozva a poharakat, üvegeket a tálcán. Kellemes zene és halk zsongás keretezte a látványt, amellyel Lizett igen elégedett volt ma este. Fehér nadrágban, kis blúzban és jókora vidámsággal ült Kolbe oldalán, szemei úgy csillogtak, mint drágakő a rávetődő fényben, szája körül az a bájos mosoly játszott, amelyet valóban nagyon kedvelt a bártulajdonos.

- Örülök, hogy jól érzi magát, kicsi Lizett... - hajolt hozzá a férfi. - Talán a holnapi napnak köszönhető, a vadászházi kirándulásnak, vagy...

Lizett felkacagott:

- Vagy...

Kolbe ettől a nevetéstől egyáltalán nem lett vidám. Nem ivott egy kicsit sokat?

- Sokat? - nézett a férfire és kerekre nyílt a szeme. - A jóból a sok nem lehet sok... - És megint gyöngyözött belőle a kacagás. Pezsgőt ittak ezúttal is, Kolbe mérsékelten egy-egy kortyot, Lizett mindig fenékgig ürítette a poharat, s halkán dúdolta a zenét. Vékony hangja volt, a férfinak ez is tetszett.

Kolbe szétnézett a teremben. Főleg fiatalokkal volt tele, itt-ott látott középkorúnak látszó vendégét. Egyszerre közvetlen a közelben, kisportolt, elegáns, szőke fiatalemberen akadt meg a tekintete, fiatalember állta Kolbe rövid, villanó pillantását és elmosolyodott.

Kolbe a pohara után nyúlt, koccintásra nyújtotta Lizettnek, akinek poharában ezúttal maradt néhány korty, s hozzá intézett szavait halkra fogta:

- Ki ez a ficsúr itt mellettünk? Nézze meg jól.

Lizett nem akart feltűnést.

- Kimegyek a mosdóba és visszafelé megnézem.

Kolbe ismét a fiatalembert figyelte, aki most tőle kissé elfordulva a távozó Lizettet nézte, közben érdektelenül kortyolt poharából. Az ital színéről ítélve valami gyümölcsle lehetett.

A szőke fiatalember hányaveti, hanyag viselkedéssel vette tudomásul Kolbe ismételt érdeklődését. Amikor Kolbe kutató és érdeklődő tekintetével találkozott a nézése, elmosolyodott, és tört magyarsággal kérdezte.

- Megkérhetném, hogy mutasson be a kisasszonynak?

Kolbe, mintha nem értette volna a kérdést, nem válaszolt. Lizett akkor tért vissza, amikor a férfi Kolbéhoz szólt.

- Ezek szerint a maga ismerőse - mondta Lizett. - Délután, amikor először találkoztunk, rám köszönt, én fogadtam a köszönését, de nem adtam alkalmat a beszélgetésre.

Kolbe tanakodott. Semmi sem emlékeztette, hogy a mosolygós fiatalemberrel valaha is találkozott volna.

- Isten bizony, nem tudom, ki lehet - mondta. - Lehet, hogy találkoztunk már. Bizalmas, ahogyan mosolyog.

Lizettnek más véleménye volt.

- Vagy csak szemtelen.

- Az lehet. Az könnyen lehet, kedves Lizett.

Lizettnek sem volt annyira halk a hangja, hogy a fiatalember ne hallhatta volna meg. Úgy tűnt, nem értette, vagy nem akarta, mert ismét mosolygott. .

Lizett töltetett a pezsgőből. Amikor felemelte poharát, a fiatalember a félig üres poharához nyúlt, Lizett felé emelte, mosolygását fejbiccentéssel is tetézte.

Kolbe bosszúsan, haragosan reagált. Ha a szavakból nem is, abból, ahogyan mondta, érthetett a fiatalember.

- Határozottan szemtelen és pimasz! Tolakodó, pimasz!

Lizett a még mindig mosolygó férfit nézte. Kolbe forrongása

és a fiatalember lezser mosolygása közötti nagy hangulatkülönbség hangos nevetést váltott ki belőle.

- De jól áll neki - mondta. - Ne törődjön vele. Láthatja, hogy egy fiatal makimajom.

Lizett valóban érdektelennek látszott ebben a jelenetben. A fiú, ahogyan kinézett, nem volt a zsnere, de tetszett a vakmerősége, természetes, tisztelettudó, nyugodt viselkedése. Azonkívül, hogy kezdeményezett, nem volt illetlen, Kezdeményezése tetszett Lizett hiúságának, kedvére volt az is, hogy Kolbét bosszantotta.

A pálmaterem zsúfolásig megtelt. Lizettet kellemesen melengette az ital. Egyre mámorosabban érezte magát.

- Kedvem lenne mulatni - mondta. - Jó ez a szám. Táncoljunk. Kolbe paprikás hangulatának csak ez hiányzott! Többen a zenekar

előtti szabad parketten improvizálták a modern táncokat. Kolbe nem szeretett táncolni. Nagy ritkán lehetett rávenni, akkor is csak a lassúbb zeneszámoknál. Gyors ritmusú táncot Lizettel sem járt, s ha lehetett, mindig kitért előle. Biztosra vette, hogy Lizett bosszantani akarja a felkéréssel.

- Meg van maga bolondulva? - fortyant fel, de abban a pillanatban meg is bánta. Kifakadása annyira hangos volt, hogy a mellette még mindig mosolygó pimasz is meghallotta. Kolbe az illendőség kedvéért bocsánatot kért. - Ne haragudjon, ez a bosszúság nem magának szól. - Halkra fogta a szót. - Kissé fáradt vagyok. Nem akarok táncolni. Idegesít ez a majom itt mellettünk. Ahogy elnézem, még hahotázna is, ha látna engem magával táncolni.

Lizett hangulatát nem zavarta meg Kolbe kifakadása. Az alkohol kellemes hatása mellett nem vette komolyan, amit mondott. Igen nagy kedve lett volna táncolni. Tovább forszírozta a dolgot.

- Ne törődjön vele! Szeretnék táncolni - mondta a hízelgő gyerek kérésével.

- Nem, Lizett! Ez a gyors szám nem nekem való. Látom előre, röhögne ez a ficsúr.

A szemtelen fiatalember most felállt, és meghajolt Lizett előtt. Kolbe nem kapott levegőt. Arra nem vállalkozott, hogy visszatartsa Lizettet, aki meg sem várta a felkérő mondat, végét, már indult a tahók közé! Kolbe önteni akart a pezsgőből, de már nem volt az üvegben.

A pincért sehol sem látta, hogy rendelhetett volna.

- Még ez is! - mondta magában.

Amikor józan megfontolásra volt szüksége, hogy ne cselekedjék elhamarkodottan, elővette szivaros dobozát. Rágyújtott egy szivarra, pöffentett néhányat, és elmélázott a szállongó füstkarikákon. Néhány szippantás józanítólag hatott rá. Nem látta sem vészesnek sem furcsának a történeteket. Első pillanatbari ugyan arra gondolt, hogy hátha rájuk állították és őket figyelni, de aztán rögvest elvetette a feltételezést, á, dehogya. Aki figyel, les, az háttérben, észrevétlen marad, nem ilyen tolaakodó. Bizonyára valami honi nőcsábász, aki próbálkozni akar. Lizett pedig most is úgy viselkedett, mint máskor. Táncol a társaság egyik tagjával. Már örült is, hogy nem neki kell ugrálni a parketten...

- Csak ez a ficsúr! - fortyant fel ismét. A következő szippantásnál már elmúlt a haragja. - Még jó - gondolta. - Pont jókor jött, Lizett nem erőszakolta őt tovább a táncra.

Kolbe meglátta a pincért, nyújtózva adott jelt a rendelésre. Pöfékelve, derűsen nézte a tömegeből néha elbubukkanó Lizettet, aki nem törődött partnerével sem. A maga kedvére "ugrabugrált" a fiú közelében.

Kolbe meglegedve látta azt is, hogy a tánc végén Lizett a partnerével sem törődve, indult vissza ülőhelyére.

- Nagyszerű volt - huppant Lizett a fotelba, lábát előre vetve.

A szemtelen fiú is mosolygott. Köszönő szó nélkül ment vissza a helyére.

- Remek volt, Lizett: Gratulálok - lelkesedett Kolbe. - Nagyon élveztem. Látni, hogy magának valóban a tánc az igazi világa. - Töltött a nőnek, aztán nevetve mondta. - Ez a pasas se fogja magát még egyszer felkérni. Ahogyan maga majmot csinált belőle! Mindenki láthatta, köszönöm!

Lizett a táncolók és a vendégek közt is sikert aratott. Mámoros volt, de nem vett tudomást semmiről. Arról sem, hogy a szám végén megtapsolták őket.

- És miről beszélgettek? - Kolbe hiába kérdezett, a nő mintha nem hallotta volna.

Lizett vállat vont.

- Semmiről. A szokott szöveg. Szép vagyok, jól táncolok, élete egyik gyönyörű estéje.

- Nem kérdezett semmit?

- De. Hogy mikor találkozhat velem maga nélkül.

Kolbe dühödten pillantott a másik asztalhoz, de gyorsan visszakapta a tekintetét, mert a fiatalember ismét szemtelenül vigyorgott az üdítős pohár mögöl.

- Gyerünk, Lizett. Holnap korán kelünk.

Amikor elhaladtak a fiatalember mellett, az tisztelettudóan felállt, és fejét meghajtva, halkán búcsúzott:

- Viszontlátásra.

Kolbe a foga között mormogott:

- Dögölj meg.

## 7

A fák lombja harmatvíztől csillogott, ragyogott a kora reggeli napkorong, amikor a gépkocsivezető jelentkezett a szálloda portáján.

- Fritz Kolbe úrért jöttem. A portás vette a telefont.

- Jó reggelt kívánok. Megérkezett a gépkocsivezető.

Pár perc múlva sportos öltözetben Kolbe, mögötte Lizett-tel, kilépett a liftből.

- Pálincás úr küldte? - kérdezte a hallban katonásan álló férfit.
- Igen.
- Vezetett már Volkswagent?
- Vezettem én már mindenfélét, uram.
- Akkor, oké.

A gépkocsivezető valóban szakavatott mozdulattal indított.

A bükki kirándulások megkedveltetésére az útikalauzok csak megközelítő igazsággal tolmácsolják a valóságot. A felnémeti városrészt elhagyva, a 25-ös főúton néhány kilométer után összeszűkül az Eger-patak völgye. Balról a Pirittyótető oldalából itt folyik be az Almár-patak az Eger-patak vizébe és innen a forrás felé több kilométeres darabon annyira összeszűkül a völgy, hogy alig fér el benne az északi irányba tartó országút. Szarvaskő közelében hangulatos környezetben áll a Tardos fogadó.

Nyolc óraker még ritka itt a vendég. Igaz, hogy Temesi Pál. nem számított vendégnek. Megszokott asztalához ült, a konyhabejárat ajtó közelében. A felszolgálók is, ha nem volt vendég és idejük engedte,

42

ide telepedtek le újságot olvasni. Temesi Pál a fogadó ráérős vezetőjével beszélgetett.

- Mit főzöl ma a vendégeknek?

Temesi Pál nem volt hivatásos szakács, de főzőművészetének a szakmabeliek között, sőt az országhatáron kívül is híre volt. Aki megkóstolta mesterműveit, annak soha nem érzett ízek és illatok, aromák élvezetében volt része. A fogadó vezetőszakácsa is jól főzött, de Temesi Pál tudománya mellett kezdőnek érezte magát.

Temesi Pálnak nem volt gond egy menü összeállítása, mégis kitért a válasz elől.

- Majd a vendégek eldöntik - mondta. - Választásra bő a lehetőség. Pálincás Bálint engedélyt adott egy vadmalac és egy őz kilövésére. Úgy mondta, hogy mindenben válogathatnak a vendégek. Fűrj, fogoly, fácán, pisztráng, minden lehet műsoron, amit akarnak.

- Nofene - mondta a fogadós. - Mifélek ezek a kivételezettek?

- Két külföldi. Az egyik nő, de nem a vendég felesége. Valami művésznő. Pálincás mondta, hogy művésznőnek szólítsam.

Beszélgésüket a gépkocsivezető szakította meg. Otthonosan ment Temesiék asztalához.

- Megjöttünk - mondta.
- Nem jöttök be? - kérdezte Temesi.
- Nem úgy néz ki - felelte. - Kérdezték, hogy ismerlek-e és beküldtek érted.

A fogadó vezetője megkérdezte:

- Mifélek?

- Külföldiek, de tökéletesen beszélnek magyarul. Egymás között németül csevegtek. Pálincásnak valami külföldi vendége a pipijével.

. Marha klassz a spiné. Voltunk az egri strandon. Olyan teste van, öregem, mint a márvány. Fehér és kemény. A fogadós szellemes akart lenni:

- Lehet, hogy Michelangelo faragta? - Jó üzletember volt. Értett a vendégek szimpátiájának megnyeréséhez... Palikám, hívd be őket. Mondd, hogy a vendégeim. Add be nekik, hogy Pálincás Bálint rendelkezett így.

A feladatra a gépkocsivezető vállalkozott.

Kolbét kellemesen érintette a meghívás. Ügyfele figyelmességét látta rendezésben.

A sötétbarna gerendaácsolattal díszített étterem nyomasztó volt a nappali félhomályban. Este a gyertyafények világítása tette igazából barátságossá és hangulatossá. A Bükk vadregényes környezetében a fogadó berendezésén a környékbeli népművészet motívumai látszottak. A bejárattal szemben, a háttérben búboskemence ücsörgött, mint egy nyakát behúzó öreganyó, felvidéki szóttedarábokkal beterítve. Ülökéjén kikészített szép özbőrök. A fogadós a búbos közelébe terelte a vendégeket.

Innen nem lehetett észrevenni azt a fiatalembert, aki elvonultan, az egyik megvilágítatlan szögletben ette sült szalonnás, egyszerű reggelijét, teával. A kinti világosságról érkezők az éttermet nagyon sötétnek érezték, de fokozatosan hozzászokott szemük a félhomályhoz.

- Ha szabad ajánlanom - udvariaskodott a fogadó vezetője -, kóstoljanak meg egy különleges eperpálinkát. Valódi főzet, nem gyári készítmény.

Kolbe elhárította az ajánlatot:

- Köszönöm, nem vagyunk alkoholfogyasztók. Lizett azonban pajkosan ellentmondott. .

- Én szívesen megkóstolom.

Kolbe kényszeredetten engedett. A fogadós a választékot fitogtatta.

- Önnek, művésznő, egészen mást, női ízlésnek valót ajánlanék.

Kolbe most érzékelte, hogy a társaság cselekvésének meghatározója lehet.

- Éspedig? - érdeklődött.

- Rumos áfonyaszörpöt vagy kőkenylikört. Ezek mind Temesi Pál barátom specialitásai. Ó, de figyelmetlen vagyok. Engedjék meg, hogy bemutassam. Biztos vagyok benne, hogy az önök részére készített vadászmeglepetését ezzel még nem fogom csorbítani.

Temesi Pál szerényen, udvarias mosollyal biccentette meg fejét. Ahogy ott állt finoman deresedő halántékával az asztal előtt, szimpatikusnak tűnt Lizett előtt.

- Örülök, hogy megismerhetjük Temesi úr.

Kolbe el akarta kerülni, hogy Lizett többet igyon a kelleténél, mert olyankor nehéz volt féken tartani.

- Talán az áfonyaszörp jobb lenne - indítványozta, de Lizett leintette. Mosolygott és kedveskedett, hogy ne vonja magára Kolbe haragját. - Nem, ne akarja, kedves barátom. Ne féljen, nem árt meg. A hegyi levegő hamar kiviszi belőlem. Én az eperpálinkát szeretném megkóstolni. Gyermekekoromban hallottam, hogy orvosságnak is jó. Abból hozzon, uram, de nagyon keveset. - Ujjával mutatta, hogy mennyit. - Egy ujjnyit, egy icipici ujjnyit. A fogadós rafináltan meghajolt.

- Kívánsága parancs, hölgyem. Egy icipici ujjnyit, egy széles vizespohárban!

. Nem messze tőlük rövid szoknyás, fehér csipkekötényes leány várakozott, akinek a fogadós továbbadta a rendelést.

- A kedves vendégek reggeliztek már?

Temesi Pál közbeintve szólni akart, de nem tudott. A fogadós szóáradata megakadályozta.

- Igen, igen... önök ma Temesi Pál barátom vendégei. Azt is tudom, hogy az öreg Gundelnak is nehéz dolga lenne túltenni rajta. Higgyék el, kedves vendégeim, ez a derék férfiú egy szerény fajankó - Temesi felé fordult. - Ugye nem sértelek meg ezzel? Ma már Luzernben vagy Koppenhágában milliomos üzletember lehetne, ha nem ilyen ügyetlen. Láthatják, még én sem engedem érvényesülni! - nevetett.

Kolbét hidegen hagyta a dicsekvő tájékoztatás. Lizettet viszont szórakoztatta. A gépkocsivezető eltűnt a konyhaajtó mögött. Tudta, hogy a vendégek már itt maradnak egy ideig. A fogadós értette a módját, hogyan kell a vendégeket leültetni. Bizonygatva folytatta:

- Kedves művésznő, majd vallassa ki Temesi barátomat a tudományáról. Gondolom önnek sikere lesz.



Én eddig hiába próbáltam. -A fogadós tisztelettudóan, de folyton beszélt.

Intézkedett, irányította az alkalmazottakat, akik egyre-másra jelentek meg mellette. Az eperpálinkát valóban öblös kristálypohárban hozták. A fogadós vette le a tálcáról. Lizett poharát színészi mozdulattal a fény felé tartotta és vizsgálta.

- Katikám - mondta a tálcát tartó felszolgáló kislánynak -, a művésznő kívánsága egy ujjnyi volt. Ez nincs egy ujjnyi, légy szíves...

Kolbe félbeszakította:

- Tökéletesen elég lesz..... Lizett tiltakozott.

- Nem... nem... kedves Kolbe... A fogadós intett a tálcát tartó leánynak, hogy menjen.

Lizett tiltakozása nem tetszett Kolbénak. A nő ezt azonnal észrevette és megelőzte. Művészi érzékkel háritotta el a férfi részéről ráleselkedő veszélyt.

- Hallgatva a maga bölcs tanácsára - mondta -, a mértéket egy icipici ujjnyiban határoztuk meg. De az valóban nem volt egy ujjnyi, csak egy icipici...

Az érvelést megmosolyogták.

Amíg a társaság figyelmét a fogadós bőbeszédűsége kötötte le, az elvonultan reggeliző vendég az étteremből észrevétlenül távozott. A fogadó környéke, a sziklás begyek és napsugártól megtűzdelt fák, csendes pihenőhely volt. Az autóparkolót az épület melletti étteremből nem lehetett látni. A szőke fiatalember fűgén a Volkswagenhez ment, és valamit matatott rajta.

Kolbe indulni akart. Elismerően nyugtázta a kedves fogadtatást, s kijelentette, hogy legközelebb sem fogja elkerülni a fogadót.

Lizett is lelkesedve dicsérte az italt:

- Számítson rá, uram, hogy legközelebb egy icipici kétujjnyit fogok kérni. Ennyit... - mutatta jobb keze mutató és hüvelykujjával, hogy az icipici kétujjnyi egy félpohár lesz legközelebb.

Kikísérve a vendégeket, a fogadós meglepetten vette észre, hogy a homályban reggeliző vendég meglépett. Nem tudta visszatartani hirtelen fellobbanó haragját:

- Ez az átkozott germán, hát nem meglógott? Az isten nyila üssön az ilyen éhenkórász turistákba! - Az imént még kedveskedő, udvarias fogadós most szikrázó szemekkel, vissza nem tartott indulattal mérgelődött. Nem lehetett mosoly nélkül megállni, ahogy kivörösödő arccal magyarázta Lizettnek.

- Képzeld, művésznő, amíg én magukkal voltam elfoglalva, addig az a vendég, aki a sarokban ült, megreggelizett, és fizetés nélkül elillant. Láttam én már az első percben, hogy a Varsói Szerződés tagállamaihoz tartozó gyengepénzű pasas. De hát, kedves művésznő, tudja, amikor a vendég belép, a jó fogadós nem tesz különbséget gazdag és csoró között.

- Kolbe meglepődött, hogy rajtuk kívül más is volt az étteremben. Arra pedig mindig vigyázott, hogy mindenről tudjon, ami körötte történik.

- Ne bosszankodjék - mondta -, majd én rendezem a számláját. Ha találkozom veled, fülénél fogva hozom ide vissza. Hogy nézett ki az a vendég?

Ebben a pillanatban feltűnt a magas, szőke, szentelenül mosolygó fiatalember. A parkoló helyet messziről elkerülve, távolról közeledett a fogadóhoz, egyenesen hozzájuk tartva.

A fogadósban megakadt a szó, amikor nyilvánvalóvá lett, hogy a vendégről elhamarkodta a véleményét.

Kolbe nem akart hinni a szemének: a tegnapi esti táncpartner!

A fiatalember közelükbe érve fejével Kolbe felé biccentett, majd széles mosollyal, odaköszönt Lizettnek.

- Jó reggelt, művésznő. El sem hiszi, mekkora öröm, hogy ilyen korán reggel láthatom.

- Jó reggelt - mondta nem kevésbé meglepetten Lizett. Kolbe bosszúsan szólt az idegenre.

- Uram, nem hiszem, hogy a művész nő felhatalmazta volna erre a bizalmaskodásra.

Lizett villámhárítónak jelentkezett.

- Hagyja, Fritz. Fiatal, nevelhetetlen és javíthatatlan. De mégis köszönettel tartozunk neki, hogy tegnap este ugrabugrált maga helyett. Kolbe elindult az autóhoz, otthagya a fiatal férfit, aki hódító mosollyal bámult Lizetre, mit sem törődve Kolbe haragjával.

A fogadós búcsúzás közben bizalmasan súgta oda Temesinek:

- Palikám, ez a nő valóban pompás! Ragyogó példány! És egy fedél alatt leszel vele ma éjszaka. Irigyellek!

Temesi kényelmetlenül érezte a bizalmas suttogást.

- Jó, jó - mondta, csak hogy mondjon valamit.

- Vedd észre, te szamárr! Nem látod, hogy dobja a paliját? Beszálltak a kocsiba, Kolbéék hátra ültek, Temesi a vezető mellé telepedett.

A gépkocsivezető a jól ismert úton is óvatosan hajtott. Az aszfaltról letérve, köves út vezetett tovább. Egy erdei bejáratot lelakatolt sorompóval zárt le az erdőgazdaság. A lakatkulcs Temesi Pálnál volt. Az erdő fáinak lombja között csak néhol furakodott át az erősen sugárzó napfény. A párás levegőben a napsugár csillogó mázzal vont a fák mohás törzsét, a bokrok sűrű lombját. Gyér vízű patakocska mellett vezetett az út. Néhol a mélyedések felduzzasztották a vizet. A patakocska az úttól pajkosan eltávolodott, majd ismét visszatért. A mederbe dőlt fahasábokon vagy a folyás útját álló köveken szökellve bukott át a csillogó kristályvíz.

Facölöpökkel, dróthálóval kerített kőházhoz értek. Ajtaja-ablaka tárva volt.

Lizett felvillanyozva ugrott ki a hátsó ülésről. Szoknyáját térdig felhúzta, mintha a patakon kellene átkelnie, és a házhoz futott.

- Lakik itt valaki? - kérdezte a gépkocsivezetőtől, aki otthonosan mozgott. Helyette Temesi Pál válaszolt.

- Nem, művész nő, itt senki sem lakik.

- És mindig így nyitva van? Ebben az elhagyott vadonban? Temesi megnyugtatta:

- Én jártam itt kora reggel. Vadászni jöttem, hogy legyen valami a konyhára. Nyitva hagytam mindent, mert hetek óta nem volt szellőztetve. Nem jár erre csak a madár, meg az olyan jobb emberek, mint mi.

Temesi Pál pompás, előre elkészített tízóraival remekelt. Lizett gyerekesen lelkendezett:

- Tardoson még azt hittem nagyzol a fogadós... Ugye elmeséli nekem, hogy maga miért, elnézést, de a fogadós mondta így, szóval hogy miért fajankó? És miért nem milliomos?

Temesi vonakodott belekezdeni, de Lizett olyan szépen kérte, hogy végül is kótélnek állt, és elmondta, hogy valamikor Pálincás Bálint dán vendége töltött pár napot ebben a vadászházban. A vendég egy koppenhágai étterem tulajdonosa volt, és annyira ízlett neki Temesi főztje, hogy töviről hegyire kivallatta tudományáról, ételspecialitásairól.

- Maga nem is főzőművész, hanem egyenesen ételvarázsló... - mondta és ajánlatot tett, hogy vállalja el koppenhágai éttermének vezetését, ahol csak kivételezett vendégek fordulnak meg. Különleges célú rendezvények és fogadások alkalmával lett volna jövedelmezően hasznos Temesi Pál tudománya. A kilátásba helyezett díjazás mellett Temesinek egy év után saját étterem megnyitására is módja lett volna, mégsem vállalta a rövid szerződéses időre sem. Ételkülönlegességek bemutatására kérte fel a luzerni magyar étterem vezetője is, akinél nyugati vadásztársaságok rendszeresen tartottak összejövetelt, banketteket.

- És maga nem vállalta egyiket sem? - csodálkozott Lizett a hallottakon.

Temesi fanyar mosollyal válaszolt:

- Alkalmatlan vagyok én, művész nő, az üzletre. A rafinériára. Én csak a főzéshez értek. Meg aztán a

nagyvárosban hol van erdő? És én nagyon szeretem az erdőt!

Lizettnek egyre szimpatikusabb volt Temesi. Kevésszavúsága, szolidsága, csendessége más volt, mint a körülötte sündörgő férfiak társasága. A férfi tartózkodásában Lizett visszafojtott érzelmeket sejtett.

Kolbe a gépkocsivezetővel tíz óra után tovább utazott.

- Késő délután jövünk vissza - mondta. - Remélem, addig jól meglesznek egymagukban. Kedves Lizett, figyelje meg alaposan, hogy főz egy művész. Hátha később maga is hasznát veszi...

Kolbénak jó szeme volt, Lizett apró felcsillanásaiból, váratlan oda-pillantásaiból mindjárt észrevette, hogy Temesi egyáltalán nem közömbös előtte. Már megszokta Lizett kacérkodásait, nem tulajdonított fontosságot nekik, Lizettet pedig szórakoztatta ez a cél nélküli játék. De Kolbe azt is tudta a nőről, hogy mindig szerette és akarta az akár kis, akár nagy sikereket, anélkül, hogy többet kívánt volna. Lizett egyáltalán nem volt érzéki, érzelmekre vágyó és szenvedélyekre kíváncsi nő. Annak ellenére, hogy remekbeszabott teste volt, az ágyban vajmi keveset ért. Kolbe mondta meg neki először, de Lizett is sejtette, mert a legtöbbször az első egy-két éjszaka után elhagyták. Tulajdonképpen Lizett nem élvezte és nem is kívánta a szexuális kapcsolatot. Nem értette, de nem is érdekelte túlságosan, hogy miért bolondulnak érte a férfiak, miért áldoznának anyagiakat is bizalmas kapcsolatáért. Ezért a lehető leghosszabb ideig bolondította a férfiakat, hogy az együttlétre, ha már muszáj, minél később kerüljön sor. Tetszett neki, ha kívánják, ha küzdenek a kegyeieit, de jobban élvezte a taktikát, amellyel elérte a férfiak ostromát, és szórakozást, gyönyört okozott neki a játékos ellenállás.

Kolbéval is így kezdődött, de Kolbe is hamar feladta Lizett birtoklását, kielégítette a nő feletti uralkodás. Lizett csak Kolbe kívánságára s az üzlet érdekében vállalta a férfiak által oly nagyra tartott alkalmi liesonokat, nem talált bennük semmi jót. De nem volt ellene, ha egy szimpatikus, kedves partnerrel érzellemmel párosuló szexuális kapcsolat született.

Kolbe jól ismerte Lizett érzéki ürességét. Mindig kárörvendő mosollyal kísérte a férfiak törtetését, amellyel Lizett kegyeire pályáztak. De ha azt tapasztalta, hogy valaki mégis közelebb férkőzött Lizetthez, és Lizett kötődését is észrevette, egyrészt büszkeségből igyekezett gátat vetni, megakadályozni a kapcsolat elmélyülését, másrészt attól tartott, hogy Lizett akkor megszűnik számára az a figura lenni, akit eddig is sikerrel alkalmazott üzleti ügyeiben.

Lizett és Temesi magukra maradtak. A nő végigjárta a vadászház szobáit, megcsodálta a faragott, rusztkusán egyszerű bútorokat, a falra aggatott trófeákat, s közben alaposan méregette a nyomában lépkedő férfit. Mi tagadás, egyre jobban tetszett neki. Lizett mindig vonzódott a nála idősebb férfiakhhoz, amolyan apakomplexus lehetett ez nála, és most bőven játszhatott ezzel az érzéssel, hiszen Temesi Pál ötven körül járhatott, sötét haja két oldalt enyhén fehéredett, széltől, naptól egészséges barnára sült arcából kék, tiszta szem nézett rá, és amikor mosolygott, fehéren villant elő egészséges fogsora. Még valamit érzett Temesiben: mélységes erőt, bölcs nyugalmat, amely messze-messze elütött azoktól a férfiaktól, akik eddig körülvették.

A házzal való ismerkedés végén Lizett, mintha mellékesen kérdezné, odafordult Temesihez:

- Maga egyedül él? Sőhaj is volt, tény is:

- Igen.

- Nők?

Lizett úgy vélte, hogy a férfi csaknem belepirul a kérdésbe.

- Fontos?

- Nem. Egyáltalán nem fontos. Csak nehezen tudom elképzelni, hogy egy ilyen mutatós teremtés koronájára ne csimpszakodjanak az erdei nimfák.

- Kedves... - jegyezte meg Temesi. - Köszönöm... - és, hogy elkerülje a témát, különleges italait kezdte bemutatni.

Lizett végigmustrálta a furcsábbnál furcsább üvegekben színpompázó italokat, aztán azt mondta:

- Tudja mit? Szeretném megkóstolni valamennyit... Ezt az egészet. Mindegyikből egy icipicit - mosolygott, hogy a tardosi fogadóra emlékeztesse. - Icipicit icipici pohárban. Kíváncsi vagyok, mi szunnyad ezekben a titokzatos üvegekben.

Valamennyi Temesi Pál készítménye volt, párlattal alkotott likőrök, szörpök. Lizett válogatás nélkül kortyolta a somlikört, az erdeiszederpálinkát, az áfonyaszörpöt.

- Az üvegek közül kimaradt a kínálásból egy narancssárga színű, sűrűnek tetsző folyadék.

- És ez mi?

Temesi nem véletlenül hagyta ki a sorból. Ez volt Pálinkás Bálint csodaitala szexuális doppingszerrel, amit a kiszemelt nővel itatott, ha annak tartózkodása nem volt kedvére. Elzárkózott hát a kínálásától. Lizett azonban nem hagyta.

- Sajnálja tőlem? Talán varázsital?

Temesinek válaszolnia kellett.

- Pezsgős eperbólé. Csak jegelve élvezhető.

Lizett aprót dobantott.

- Tudni akarom, milyen. Ha nem élvezhető, akkor is... - és kacéran tette hozzá: - Különben sem az italt akarom élvezni...

Temesi elbátortalanodott. Bizonytalanul kérdezte:

- Hanem?

Lizett nem késlekedett. Mélyen a szemébe nézett és azt mondta:

- Magát! - Temesi elképedése kacagásra fakasztotta. - Megijedt? Hallottam ám, mit súgott a fogadós! Ne féljen - bátorította aztán. - Tőlem nem kell félnie, hogy megerőszakolom. - Jóízűen kacagott.

- S, ahogy maga egyre jobban bizonyítja a meglepetésével, azt hiszem engem sem fenyeget ilyen veszély. Éppen ezért most töltsön.

Temesi szótlánul, megadóan töltött a doppingszerrel fűszerezett folyadékból.

Lizett a kevéske italt, száját nyalogatva, cseppenként itta ki a pohárból. Nem találta különlegesnek. De azt mindenképpen, hogy semmi hatással nincs a férfitra. Mások egy ilyen szituációban már régen éltek volna az alkalommal. Temesi azonban csak áll előtte s zavartan nézi azzal a tiszta szemével. Hirtelen mámorosan két tenyerébe fogta a férfi sápadt arcát. Gyengéden, kedveskedve egészen közélről suttozta:

- Szeretném megkóstolni magát is.

Lizett szájon csókolta egymás után többször is. Figyelte, mikor váltódik ki a kellő hatás. De semmi. Semmi viszonzás, semmi vágy.

Gyorsan tennie kell valamit, ha nem akar kényelmetlen helyzetbe kerülve visszavonulni.

- Finom. Ebből még egy cseppet - mondta és érzéki pusztit lehelt Temesi szájára. - Így ni. - Aztán játékosra fordította a szót. - Ennyi elég is volt.

Némi bosszúsággal sétált az ajtóhoz. Az ajtóból nézve szép volt az erdő, az előttük csörgedező tiszta vízi patak.

- Kimegyek, megízlelem a patakot is - mondta. Kibújt könnyű kis cipőjéből, s térden felül húzva nyári ruháját, mezítláb lépett a csörgedező vízbe. - Júj! - sikoltott parányit. - Hideg!... Finoman hideg...

Temesi Pál még mindig sápadtan állt. Sehogy sem értette mamlaszágát. Szégyellte magát, hogy ilyen ügyetlenül viselkedett. Hogy ilyen megbocsáthatatlanul utasította vissza Lizett felkínálkozását. Pedig nem volt tapasztalatlan a szerelemben. Az egyetemi évek alatt soha nem hagyta ki a kínálkozó alkalmat. Akkor most miért? Valami elbátortalanította, lenyűgözte. A pompás nő, a hihetetlen alkalom, a látvány, amikor combtőig meztelen lábbal, tapsikolva megy a vízben. Hideg futott végig a bőrén, amelyet hasogató fájdalom

kísért. A csók emléke szinte fullasztotta, nyakán vérrel teltek meg az erek.

Lizett a patakban még látszott egy kis távolságon, amint egy keresztbe dőlt farönkre kapaszkodott. Ahogy fellépett, szoknyája alól kivillant picike bugyija. Temesi nem bírta nézni, gyorsan töltött magának a szederpálinkából, s egyszerre lehajtotta. Mikor újra visszament az ajtóhoz, látta, hogy Lizett táncmozdulatokkal szinte lebeg a rét fölött, mint egy gyönyörű és izgalmas pille.

Negyedórába tellett, míg hozzá tudott kezdeni a vacsorához.

## 8

A nap már megjárta az égboltot, de esze ágában sem volt a hegyek párnái közé bújni éjszakára. . .

Kolbe és Pálinkás italos hangulatban érkeztek vissza. A patakon átvezető hídról Pálinkás hangoskodva kiabált a kis ház felé:

- Megjöttek a nagy vadászok! Fenséges illatok, lukulluszi vacsora! Meglátja barátom - mondta Kolbénak -, micsoda mesés meglepetést készített nekünk a mi kedves Pali barátunk.

Az asztalon meg volt terítve, az ételek tálalásra készen álltak részben a konyhaasztalon, részben melegen tartva a főzőplatinon és a sütőben.

- Palikám! - harsogott tovább Pálinkás. - Gratulálj a vendég úrnak. Remek szarvasbikát lőtt!

Temesi halkán engedelmeskedett:

- Gratulálok...

- Foglaljon helyet, Kolbe úr - mondta aztán Pálinkás. - Csudi jó illatok. Magának nem ez a véleménye?

Kolbén nem látszott az ital hatása, nem úgy mint Pálinkáson, akinek tétova léptei is elárulták, hogy jó néhány ötcentessel találkozhatott. Az italszekrényre mutatott...

- Melyiket ajánlod Palikám? Légy szíves, kínáld a vendéget. Amelyiket a legjobbnak gondolod. A művész nő zsűrített már? Igaz is - mondta és elhallgatott. Körbejártatta tekintetét. - És a művész nő? Hol van a művész nő? Nem főzted tán őt is meg? Ha igen, légy szíves, tálald fel - szellemeskedett, de humora fogadtatásából észrevette: nem kellett volna mondania, hátha hallja valahol Lizett is.

Temesi válogatás nélkül kínálta Kólóénak az italokat, de az semmiből sem ivott. Inkább az ételekre volt kíváncsi, és arra, hogy hol van Lizett.

- A művész nő sétálni ment az erdőbe - közölte Temesi.

- Azt - mondta: ismerős errefelé, szétnéz a környéken. Addig is, amíg megjön, haraphatna egy kicsit.

- Éspedig? - kurjantott Pálinkás. - Légy szíves, sorold, hadd válasszon a kedves vendég.

- Van hideg gombás fácánsült, vadmalacpecsenye, száraz nutria-hús fokhagymásan. Jól megy hozzá kortyolgatva a cukor nélküli eperbőlé.

Lizett egy óra múlva sem került még elő. Kolbe hiába nyomkodta a kocsitülköt. A sötétedést félő volt megvárni. Temesi mindenkinek kijelölt az erdőben egy szakaszt, hogy ott keresse Lizettet. Senki előtt sem volt különös, hogy az ital hatására valahol lefeküdt és elaludt. Arra, hogy valami baja történhetett volna, egyikőjük sem gondolt.

Temesi önmagának jelölte ki azt a területét, ahol Lizettet a patakból kimenni látta. Egészen közel a vadásztanyához téli vadetető volt, Lizett nyugodt lélegzetvételekkel itt aludt a szénában.

Temesi roppant megörült, amikor rátalált. Letérdelt mellé, s az opálos alkonyi fényben nézte a nő szépséges arcát, a ruha alatt rejlő kis melleit, amint egyenletesen emelkednek, ahogy lélegzik, hosszú combjait, amelyek izgatóan sejlenek elő, s hirtelen olyan vágy kapta el, hogy beleremegett.

Lizett lassan felnyitotta a szemét. Amint meglátta a férfit, felé nyújtotta két karját, és szinte leheli te: - Csókoljon meg...

A férfinak már nem kellett biztatás. Rácsukódott Lizettre.

Az erdőben egyre távolodón hallott Pálinkás és Kolbe kereső kiáltozása.

Hogy első egymásra találásuk meddig tartott, egyikőjük sem tudta. De mikor bódulatukból eszméltek, már bőven eltűnt a nap a hegyek fölött.

Lizettben kellemes érzések bujkáltak. Soha nem tapasztalta ezt még férfivel. Két kezébe fogta Temesi arcát s hálásan suttozta:

- Köszönöm...

A férfit meghatotta a szó, a mögötte rejlő kedvesség, s újra megcsókolta Lizettet.

- Én köszönlek, te kedves kis virág... - és ismét, némán, hosszan gyönyörködött Lizett arcában, amelynek vonásai még jól látszotak az esti homályban.

- Mit nézel? - kérdezte kíváncsian Lizett. Temesi kis szünet után, tünődve válaszolt:

- Olyan érzésem van, mintha már valamikor találkoztunk volna. A nő hitetlenkedve kacagott:

- Azt bajosan. Most vagyok először Magyarországon... Ha csak előző életben nem voltam erdei nimfa...

- Mégis, egyre bizonyosabb előttem... - erősködött Temesi. - És azt is tudom, hogy az a találkozás nagyon kellemes volt.

- Mondom, hogy mint erdei nimfa már megkísértettelek... Temesi felült a szénában.

- Azt mondd: először jársz itt. Akkor honnan tudsz ilyen jól magyarul?

- Mert a szüleim magyarok voltak. Én ugyan Bajorországban születtem, de édesanyám odakint is magyarnak nevelt.

- És hol laktatok? - Temesin enyhe izgalom érzett.

- A szomszédban kedves, Aknabocson. A férfi csaknem felkiáltott:

- A kastélyban?

- Igen. Ismerted talán?

Temesi felfedező öröme egyre nőtt:

- Csathó grófék?

- A szüleim voltak.

- Mondtam! Ugye mondtam? Ugye mondtam, hogy találkoztunk!

- Nem értelek.

- Az édesanyád! Pontosan olyan vagy, mint az édesanyád! A kis kontesz... Negyvennégyben.

Lizett nem sokat értett az egészből.

- Ismerted az édesanyámat?

- Szerelmes voltam belé. Kiskamasz koromban ő volt a mindenem... Anélkül, hogy tudott volna róla...

- És, hogy kerültél te apámékhoz?

- Hogy?... - Temesi nagyot lélegzett. - Én voltam a szilvási birtok intézőjének a fia.

Most meg Lizetten volt az öröm és a csodálkozás sora:

- Te?!... Ó, istenem... Mennyit mesélt rólad édesanyám!... Hát ez nagyszerű! Ez csodálatos! - Hirtelenében rengeteg pusztit nyomott Temesi arcára. - Hogy én veled találkozhattam! És, ha tudnád, hogy anyám milyen szeretettel emlegetett. Sokszor elmondta azt a történetet, negyvenégyben, mikor az ékszerek elrejtése előtt annyira megbotránkoztatta a familiát miattad!

Temesi nevetett.

- Szép kis história volt... Egyszer majd elmesélem.

- Miért egyszer? Most!

- És azok? - jelzett fejével a férfi a vadászház irányába. Lizett könnyedén legyintett.

- Hidegen hagynak... Különbem sem árt nekik egy kis izgalom. Szóval mesélj! - Mikor Temesi még mindig vonakodott. - Kapsz egy igazi pusztit, ha mesélsz... Itt az előleg! - átfogta a férfi fejét, és finoman a szájára csókolott. - A többit akkor kapod, ha befejezted...

Temesit már nem kellett tovább kapacitálni. Az ölébe fektette Lizett fejét, gyengén simogatni kezdte a haját, s elbeszéléséből összeállt a következő történet.

1944. augusztus 20-án Temesi Géza uradalmi intéző éberem, nyugtalanul aludt. Már az óra csörgése előtt felébredt. A kúria földszintjén lakott, feleségével egy szobában aludtak. A hálószobából ablak nélküli, fehérre meszelt, keskeny kamra nyílt, az egyik oldalon ajtós szekrényekben férfiöltönyök lógtak, némelyik alatt a hozzájuk csináltatott cipő, bakancs vagy csizma. A másik oldalon üveges szekrényekben akasztókon vagy nyitott polcokon lőfegyverek, vadászszerszámok, férfi fehérneműk, kalapok. Kényes rend uralkodott mindenütt. Az intéző maga vigyázott rá.

Felesége, Borica pedáns, fegyelmezett asszony volt, férjének hasznos segítőtársa. Férje távollétében szigorúan és hozzáértéssel irányította az uradalmi ügyeket.

Borica férjével együtt kelt fel, és igyekezett segítségére lenni a készülődésben.

- Melyik ruhádat veszed fel? - kérdezte.

- Az erdészruhát. Alatta van a csizmám is.

- Abban még a méltóságos asszonyhoz? - hitetlenkedett Borica.

- Igen. Azt hiszem most így tanácsos utazni az erdőben.

Borica már este kikészítette férje fehérneműit, ott volt a két összetolt ágyló elöl az asztalon.

Temesi Géza komótosan készülődött. Nyugodt, békés, csendes ember volt. Mindig megfontoltan cselekedett.

A kúria földszinti ablakai kovácsoltvas ráccsal voltak díszítve. Az intézőék nyitott ablaknál aludtak, a házőrző kutyák védelme alatt.

A konyhalány az intézőék ébredéséhez igazította kelését és munkáját. Amikor az intéző felesége a konyhába ért, már megrakta a tüzet, hogy gazdasszonya elkészíthesse férjének a mézes malátakávéját. A konyhalány a tűz piszkálása közben bátortalanul mondta, mintha csak ő lenne a rossz hír okozója.

- Asszonyom, ma éjjel a magtár felé nagyon szaladgáltak a kutyák. Mondják, hogy partizánok jártak a tanyán.

- Butaságokat beszélsz - nyugtatta meg Borica. - Azok terjesztik ezt, akiknek van félnivalójuk. Neked nincs mitől félned! De jó, hogy mondtad.

Az intéző a konyhában gondterhelten kortyolgatta a reggeli ébresztő meleg italt. Felesége elmondta neki a kósza hírt, aminek, úgy tűnt, ő sem tulajdonított különösebb jelentőséget.

- Már a faluban is jártak partizánok az éjszaka.

Temesi Géza nem a hírre, hanem másra volt inkább kíváncsi.

- Kitől hallottad, Boricám?

- Teri mondta.

Teri az asztal körül szorgoskodott.

- Eriggy Teri, költsd fel a fiatalurat - mondja az intéző. - Készüljön ő is az útra, magammal viszem.

A fiatalúr, Pali, a fia volt.

Augusztus 20-ára, Szent István napjára tekintettel Pali ünneplőbe öltözött. Sietve átment a konyhába, ahol ő is elfogyasztotta a számára már elkészített reggelit.

Ünneplőben volt a nyurga, csontos arcú, nyílt tekintetű istállófiú is. A homokfutóba fogott lovak mellett, a kantárt tartva várt.

Amikor az intéző kijött a kastélyból, végignézte a felszerszámozott lovakat, a kocsit, megfelel-e a hosszú útra.

- Jól van, Józsi fiam - nyugtázta a látottakat. - Tudsz valami újságot?

Az istállófiúnak is a partizánokról keringő hír volt az újdonság.

- Mit szól hozzá az intéző úr? - kérdezte és lopva fürkészte Temesi Gézát, van-e véleménye a hallottakról.

Az intéző nem válaszolt. Borica megjelent, a készülődést figyelte.

- Puskát nem viszel magaddal, Géza?

- Nem, Boricám! Ne félj..

Felült a kocsira, s maga mellé ültette Palit is. - Nem olyan fekete az ördög, mint ahogyan festik. - Indulás előtt kiadta az utolsó utasításokat. - Add oda Jóskának az uradalmi raktár kulcsát. Te meg, fiam, Jóska, csináltass magadnak még ma a kováccsal egy másolatot. Ha nem érnék vissza éjszakára, sötétedés után nyisd ki a raktárt. Virradat után zárd vissza. De erről aztán te se tudj. Megértetted?

A parancsoló hang soha sem volt sértő, az istállófiú már megszokta. Nem lepte meg gazdája utasítása sem. Világos dolog volt előtte, így hát értelmesen megmosolyogta, amit hallott.

Az intéző indította a lovakat, s nevetve mondta, mintha viccelne:

- Nem akarom, hogy feltörjék a magtárt.

Már úton voltak, amikor a fiatalúr megkérdezte, a kulcsot miért nem bízta rá az intéző. Nem volt kitérő a válasz:

- Te, fiam, a jövő hónapban már iskolába jársz. A partizánok meg ezután fognak bejárni a faluba.

- Nem kellene a csendőröknek szólni?

- Bízd rám, fiam - mondta az intéző. Megjegyzése egyértelműen jelezte, hogy ezt a témát befejezte.

Ismeretlen erdei szekérnyomokon haladt a homokfutó. Lakott területet órákon át nem láttak.

A felhőtlen égből morajlásféle hallatszott. A fiú nem hallott még ilyet, azt sem tudta megállapítani, hogy az égből jön-e, vagy az erdő visszhangoz valamilyen ismeretlen eredetű zúgást.

- Édesapám - kérdezte -, nem kellett volna legalább pisztolyt hozni?

Temesi Géza nemet intett.

- A te kezvedbe csak akkor adok fegyvert, ha már nem csak löni tudsz, de azt is tudod, kire lőjj.

A morajlás bombázók zaja volt. Errefelé a Bükkben már megjelentek éjszakánként az idegen gépek. Beszélték, ahol erdei tüzek égtek, élelmet és fegyvert dobtak le a partizánoknak. A front vonala még messze volt.

Az intéző megmosolyogta a fiú tépelődései, s apró kis ostorpattint-gatásokkal a lovakat állandó futásra



ösztökélte. Aztán tréfásan és gyengéden hátba vágta a gyereket.

- Ne tojj be fiam! Nézd, milyen gyönyörűen fut, szinte a levegőben úszik ez a két ló. A kisasszonyok nem mozognak ilyen kecsesen mint ezek a paripák.

Dél felé járt, amikor az erdőből kiértek. A távolban már látható volt a Csathó grófok családi kastélya. Dombról ereszkedett le az út. A rendezett, néhány házból álló településen áthajtottak. Erdővel körülölelt domb oldalában a kastélyt és a hozzá tartozó gazdasági épületeket kőkerítés vette körül. A kastély rácsos kapuját nappalra nem reteszelték be, de benyitni csak az vállalkozhatott, akinek hivatalos dolga volt, vagy hívták.

A kapu előtt Temesi megállította a lovakat.

- Ugorj, fiam, nyisd ki.

Sövényekkel parcellázott, díszfákkal, színes virágzó bokrokkal díszített parkon át a kastély mögötti zárt udvari részbe hajtottak. Itt minden oldalról épületekkel határolt, mintásan kirakott kövezett udvar volt, aminek előkelő szépséget kölcsönzött az épületek barokk mintás díszítése.

A kastély emeletén, a szélső épületszárnyak boltíves ablakai között a középső traktusban kiugró erkélyre magas barokk ajtók nyíltak.

Az udvar kirakott kövein a kocsi zöreje és a lovak dobogása visszhangzott. A zajra az erkélyen hosszú ruhás hölgy jelent meg, aki így adta tudtul, hogy fogadja, a várt vendégeket. Mosolygott, fejével biccentett az érkezők felé, de méltósága nem engedte, hogy egyetlen jellel is többet tudasson az érkezővel.

A hosszan elnyúló emeleti erkély alatt volt a kastély udvari bejárata.

Bokáig érő fehér ruhába öltözött kislány futott eléjük. Nem az emberek érdekelték. A tajtékos, kiizzadt lovakhoz ment, az egyiket zablójánál fogva magához húzta, és megsimogatta a fejét.

- Uram - mondta -, nagyon szép lova van.

Az intéző tiszteletadással köszönt a csitrinek, de többé ügyet sem vetett rá. A gyeplőt a fiúnak adta.

- Vidd, csutakold le őket - mondta kurtán. - Majd megmutatják, hogy hová kötheted be őket.

- Majd én megmutatom - ajánlkozott az előkelő kis csitri. A hámból kifogott lovakat a fehérre meszelt, tisztaságtól ragyogó, csempézett istállóba vezette, aztán érdeklődve nézte a fiút, hogyan csutakolja a vályúhoz kötött jószágokat. ,

- Segíthetek? - kérdezte. - Akarod, hogy segítsek?

Palinak tetszett az ápolt, élénk kislány. Nem tudta, ki lehet. De a lovakat nem bízhatta másra, ezt az apja már előzőleg így adta neki utasításba.

A lány tovább csicssergett.

- Te vagy az intéző lovásza?

A lovász rang volt az uradalomban a cselédek között. Palinak imponált, hogy lovásznak tekintik.

- Ha akarod tudni, a fia vagyok.

A csitrit nem lehetett nem észrevenni. Ott kotnyeleskedett a fiú körül. Amikor Pali végzett a csutakolással, alaposan szemügyre vette a beszédes kislányt. Gyönyörű volt. ő maga, a mosolya, az öltözéke és az, ahogyan repdesett, csicssergett.

- Szép vagy! - mondta neki teketória nélkül. - Nagyon szép. -Mintha csak bizonygatni kellett volna igazát a lánynak.

- Tudom - mondta vállvonogatva a csitri.

- Tetszel nekem. Ki vagy?

- Te is tetszel - mondta őszinte megnyilatkozással s a gyerekek közlékenységével. - Én Erzsébet vagyok.

De te ne tegezz! Te engem nem tegezhetsz.

A kislány megjegyzése kicsit bosszantotta. Közelebb lépett hozzá:

- Nem csak tegezek, de meg is öllelek.

Ezzel tényleg megölelte és megcsókolta.

A csitri csak állt, nem tudta mit kell tennie vagy mondania, de azt érezte, hogy a fiúnak ezt nem lett volna szabad tennie.

- Mit csinálsz? És miért?

- Mert tetszel. És mert azt mondtad, hogy én is tetszem neked.

A lányt nem engedte ki az öleléséből, és ismét megcsókolta.

A csitri nem tiltakozott. Mintha csak így lenne rendjén. Moccanás

nélkül tűrte az ölelést, s vizslató szemekkel kuncogva figyelte a fiút. Szemében pajkos fény csillogott, ahogyan mondta:

- Ha akarom, elhiszem, hogy szeretsz. Lehet, hogy én is szeretlek. De vigyázz, mert, ha a szüeim megtudják, téged elzavarnak, engem pedig bezárnak a padlásszobába. Legyen ez a mi titkunk, jó?

Ezzel elfutott. Delet harangoztak a kastély kis kápolnájában, amikor az intéző felkereste az istállóban lődörgő fiát.

- Te Pali - mondta -, ugye nem felejtetted még el, hogy kell az evőeszközökkel bánni?

A fiú nem értette, mit akar az apja.

- Késsel, kanállal, villával? - kérdezte. - Tudja apám, hogy tudok.

- Az az igazság fiam, hogy az még nem minden. Késekkel, villákkal, ilyen-olyan kanalakkal, tányérokkal, poharakkal és az étellel, amit inasok szolgálnak fel.

- Miért tetszik kérdezni?

- Az a kis csitri, aki fogadott minket - mondta az intéző -, a kontesz. Tudod te, ki az a kontesz?

- Nem.

- A grófkisasszony.

A fiú zavartan elpirult. De apjának nem volt arra ideje, hogy a fia zavarával foglalkozzék.

- Gyere, ez a kis csitri egy nagy hisztérika. Nem akart velünk ebédelni, amikor megtudta, hogy neked a konyhában adják az ebédet. Mivel hogy mi felnőtt dolgokról beszélgetünk, ami nem gyerek fülének való, magának is a konyhába kérte az ebédet. Valósággal kényszerítette a méltóságos asszonyt, hogy te is velünk egyél, vele szemben terítsenek neked az asztalnál. Szóval vigyázz, fiam.

Az ebéd bonyodalom nélkül zajlott. Palival szemközt a kontesz állandóan szóval tartotta őt, és kínálta az ételeket. A fiú feszélyezve háritotta el a kínálásokat. Folyton csak arra figyelt, hogy jól utánozza a kis gróflányt. S ezen a pompás ebédeh, az ezüst evőeszközökkel, az ékesen csengő étkezéslet és kristálypoharak mellett, az ízesítő cseppek, porok és fűszerek használata ellenére is éhes maradt.

A nagy ebédlői asztalnál egy teríték vendég nélkül árválkodott. A család idősebb fia, Zoltán vadászni volt. A grófnő nem várt rá az ebéddel. Indulat, harag, tetszésnyilvánítás nélkül adta tudtul hazatérő fiának:

- Magának már csak vacsora jut...

Zoltán gróf nem tiltakozott. A, családi tekintély megtestesítője, a grófi család feje, amikor apja nem volt otthon, a grófnő volt, aki ebéd után határozottan intézkedett.

- Rendelkezzék, Zoltán, hogy pakolják fel a ládákat és induljanak. Az intéző úrnak korán kell visszafordulnia. Sötétedés után már nem biztonságos az erdő a partizánok miatt.

A kávé után a grófnő felállva jelezte, hogy vége az ebédnek. Kezét nyújtotta az intézőnek.

- Járjanak szerencsével, intéző úr. És ahogy megbeszéltük.

A kontesz, a balettórán tanult pukedlivel köszönt el tőlük. Szeme huncutságából csak Pali olvashatta ki a neki szóló búcsúzást.

Palit az intéző maga mellé ültette a kocsiba. Zoltán gróf egy egérfarkú paripán kísérte őket. Búcsúztatásukra a grófnő az erkélyen megjelent, méltósággal állt, ennyi tiszteletet adva a távozóknak. A konteszt visszazavarta maga mellől a szalonba, aminek minden ajtaja az erkélyre nyílt. A kis csitri az egyik erkélyajtó függönyét félrehúzva, lopva integetett.

Ez a kép maradt meg Pali emlékezetében. Ezt a képet látta maga előtt, semmit sem észlelt abból, hogyan marad el mögöttük a kastély, a néhány házból álló település, merre vezet útjuk Zoltán gróf kíséretében. Álmodozásából szólította ki az intéző.

- Ide gyere, fiam, itt áss egy mély gödröt.

A fiú szót fogadott, s addig mélyítette, amíg az már a válláig ért. Az intéző és Zoltán gróf közben félrehúzódva beszélgettek.

A kiásott gödörbe a kocsiról a gróf és az intéző szedték le a szakszerűen leszögezett két erős faládát. A kiásott gödör csak egynek volt elég, így egymás fölé rakták őket. A visszatemetett földet Pali jól megtaposta, s a gödör környékét jól eligazítva, kicsiny halmot hagyott a további süllyedésnek. Távozásuk után a helyszín már csak annak a szemnek volt észrevehető, amelyik tudta, hogy ott egy négytörzsű fa közelében a lenyugvó nap irányában rejtették el a nyugatra menekülő grófi család féltett drágaköves ékszereit, arany és ezüstkincseit és a császári eredetű, történelmi értékű tárgyait.

## 9

Bana Dénes irodájával szemben, a Duna túlsó oldalán reflektorok fénycsójában éjszakázott a budai vár. A Várhegy sötét lombú fáit a sétányok gázlámpáinak világító gömbfüzére kötötte össze. Hosszú szünetekkel, a Duna-parti kettős villamos csilingelése törte meg az éjszaka csendjét. Bana az ablakból nézte az éjszakai panorámát. Néha körbejárta ív alakú nagy íróasztalát, majd visszament az ablakhoz. Vacsora után még lett volna ideje három-négy órát otthon pihenni, de nem hagyták nyugodni a jelentésekből megfejtésre váró kérdések. Jobbnak látta bent eltölteni az időt a találkozásig.

Hód ugyanis rendkívüli találkozót kért. A főhadnagytól szokatlan volt, hogy feladatának megoldása közben kihallgatást kérjen. Az ilyen találkozók alkalmával a részeredménynek számító adatok alapján kiténtek a kezdeti következtetések hibái, s esetleg változtatni kellett az eredetileg meghatározott stratégián. Ezek következtében Bana a felderítésben részt vevők feladatain is módosított.

Alig éjfél után felberregett a telefonkészülék. Kényelmesen a készülékhez ment, lenyomta a villogó gombot:

- Hallom.

- Jelentem, a főhadnagy elvtárs megérkezett.

- Várom.

Eddig csak az asztali lámpa tompított fénye adott világosságot a szobában. Bana most a csillárt gyújtotta meg. Az ajtón máris kopogtatás hallatszott.

- Tessék.

- Ezredes elvtárs, jelentem...

Bana megszakította az előírási formulát.

- Üljön le - mutatott a fotelra. Vizsgálódva a fiatalemberre nézett. - Nagyon karikásak a szemei. Kívánhatom egészségére a fárasztó művésznői izgalmat?

A főhadnagy valóban fáradt volt. Majdnem 150 kilométert vezetett másfél óra alatt. Szolgálati engedélyének birtokában messze túllépte a megengedett sebességhatárt. Fásultan reagált főnöke humorára.

- Valóban fáradt vagyok, ezredes elvtárs. Négy órára szeretnék visszaérni. Kérek engedélyt, hogy rágyújthassak.

Az ezredes is szivarra gyújtott. Amióta hivatalába érkezett, jóformán abba sem hagyta a pöfékelést. Most is vastag füstfelhőt fújt a nyitott ablak felé, ahonnan hűs, csípős, jellegzetes illatú párás levegő jött a Dunáról.

- Gyújtson rá - mondta, és az asztalon elhelyezett díszdobozra mutatott, amelyben a reprezentációs szivnivaló volt.

- Köszönöm. Inkább a magamét.

Az elhárító tiszt kényelmesen elhelyezkedett. Acélkék öltönyt viselt, amely ügyes kezű szabó munkáját dicsérte.

Az ezredes, hogy lazítson a hivatalos kötöttségeken, kis álméklkodással mondta.

- Fehér ing... nyakkendő... Csinos. Egyenesen a bárból jön?

- Majdnem, ezredes elvtárs.

- És a művésznő?

- Remek formája van. S az az illat, amit maga körül áraszt... Nem kozmetika, nem illatszer..., valami csodálatosan finom, üde, női ápoltság illata.

Hód elfogultan ecsetelte volna a művésznő varázslatát, de az idő nem engedte tovább az élménybeszámolót. így mondókája közepébe vágott.

- Ezredes elvtárs, jelentem, az a technika, amit kaptam, selejtes vásári bővli.

Szavai hangsúlyából ingerültség érződött, amit az ezredes soha senkitől sem tűrt el.

- Ezt ne mondja! - intette le a főhadnagyot. - Zimonyi elvtárs a saját készülékét adta magának kölcsön.

Az ezredes nem akarta bántani lelkes beosztottját, akinek fegyelmezettsége és tisztelettudása mindig példás volt. Hangsúlyozásával hatott az ingerültségre hajlamos fiatalemberre. Kis szünetet tartott, majd jelezte, hogy nincs több mondanivalója.

- Folytassa, főhadnagy elvtárs.

A fiatalember bosszúságát fékezve, megfontoltan szólt:

- Sajnos, a hangszalag majdnem használhatatlan. Felvétel közben én is alig értettem a beszélgetést.

Az ezredest meglepte a tájékoztatás. A sikertelenség okán morfondírozott.

- Mi lehet a hiba?

- Jelentem, a készülék szaggatottan vette a beszélgetést. A rögzített szövegből a hangerőváltozások miatt csak találgatni lehetett, hogy kik a szereplők.

Bana most már nem tűnődött...

- Szóval azt mondja, hogy szaggatott a vétel?

- Igen.

- Véleményem szerint akkor Zimonyi készüléke jó. Ha ritmikusan halkult le a beszéd, az azt jelenti, hogy egy másik, zavaró készülék is működött. Éppen az bizonyítja a készülék jóságát, hogy maga a zavaró hangot kiszűrve is hallhatott beszélgetést.

A főhadnagy elgondolkozott. Alapos műszaki ismeret híján, logikával próbálta megérteni főnöke tájékoztatását.

- Ha valóban egy másik készülék az ok - mondta elgondolkozva -, akkor... akkor Kolbe és Pálinkás között nem egyszerű vadászkapcsolat vagy üzleti, mondhatnám tiltott üzleti, hanem egyéb kapcsolat is lehet. Pedig csak most ismerték meg egymást... Különben minek egy Volkswagenbe zavaró technika?

Csend lett, mindketten töprengtek, majd Bana szólt:

- Ki ez a Pálinkás? Erről az emberről eddig még nem hallottam. Milyen egyéb kapcsolatra gondol és milyen tiltott üzletre? Igaz is -szakította félbe saját mondókáját az ezredes -, próbáljak szerezni magának egy jó erős kávé?

- Azt hiszem, segítene - mondta a főhadnagy.

Szünetet tartottak, mintha máris a feketét várnák. A szünetben Bana felállt. Az ablakhoz ment, kifújta a szivarfüstöt. A főhadnagy elmorzsolta cigarettája parazsát. Az ezredes a portaszolgálattól kérte, hogy szerezzenek valahonnan feketét. Amíg hozták a kávé, a főhadnagy a kérdésekre összpontosítva rendszerezte gondolatait.

- Pálinkás Bálint - mondta a főhadnagy -, az Országos Vadgazdálkodási Hivatal nemesítő telepeinek gazdasági vezetője, főosztályvezetői rangban. Most Egerben tartózkodik, illetve a bükki vadrezervátum vendége. Korlátlan ura az idegenforgalom növelése érdekében kísérleti telepek fejlesztésére engedélyezett milliók elköltésének. Egy idő óta rendszeresen járja a telepek megyei igazgatóságait. Szenvedélyes horgász hírében áll, de ez csak álarc. Horgászszenvedélyének ellent mond, hogy csak horgásztársaságokban érzi jól magát és nem a vízparton. A háta mögött ötcentes Bálintnak hívják ott is, ahol érdekbarátai lelkenedezve fogadják.

- ötcentes? - vidult Bana. - Van valami köze a vadászmezők dollár-centes vendégeihez?

- Azt sem tartom kizártnak. De ezt a becenevét a féldeciről kapta, mert neki a féldeci az öt cent, és azt egy lendülettel leönti a torkán.

- Nem ez a lényeg - mondta Bana -, de ezt a becenevet a figyelmébe ajánlom. Mit tud még Pálinkásról?

- Jelenleg semmi többet.

- Na jó - mondta Bana -. Járjon jobban a sarkában. A másik. Miből gondolja, hogy Kolbe és Pálinkás kapcsolata nem tiszta? Talán már meg is állapította?

- Ezredes elvtárs, az, hogy én szemmel tartom őket, hogy technikát használok, kettőnkön kívül senki sem tudja, igaz? Ennek ellenére Kolbe. kocsijában zavarókészülék van. Vagyis előre biztosítják magukat.

- Ez még semmit sem jelent. Lehet, hogy így vehette. Vagy nem szereti, ha üzletfelei, esetleg üzleti ellenlábasai odahaza kihallgatják a kocsijában folytatott tárgyalásait. Nem biztos, hogy éppen magyarországi látogatása előtt építette be.

Hód minderről nem volt meggyőződve, hát tovább értelt

- És akkor az mit jelent, ezredes elvtárs, amit nagynehezen ki tudtam hámozni a beszélgetésükből, hogy Kolbénak olyan aranyművesre van szüksége, akit, ha szükséges, márkában vagy dollárban fizet?

Banának erre is volt magyarázata:

- A művésznőnek csináltatja. Hogy szép itteni emlékei legyenek. Kopogtattak. Hozták a kávé. A főhadnagy a forró kávéból némileg

frissükén folytatta:

- Volt viszont egy mondat, amely azt hiszem, félreérthetetlen. Kolbe azt mondta: egyelőre szüneteltetni kell, mert a vonallal baj van. Amint megjavul, szabad lesz az út.

Az ezredes érdekesnek vélte a hallottakat, de ilyen megfoghatatlanul sok mindenre érhető.

- Vagy nemez a véleménye?

- Nem egészen, ezredes elvtárs.

- Hallgatom.

Bana hagyta, hogy a főhadnagy mérlegelje és összeszedje azokat az eseményeket, következtetéseket, amelyekre jutott.

Hód azzal kezdte, hogy Kolbe, az amszterdami lokáltulajdonos egyszer csak barátnőjével megjelenik Magyarországon, s egy nappal azután, hogy Viktor Mosert, a hongkongi kábítószer-kereskedelelem ügynökét vagy megbízottját elteszik láb alól, a szállodában Moser után érdeklődik. Ez azt bizonyítja, hogy: Kolbe és Moser ismerték egymást. Lehetséges, hogy egy bandához tartoznak, de az is feltehető, hogy Kolbe a szingapúriak embere.

A másik, folytatta Hód, hogy egyik napról a másikra megismerkedik ezzel a Pálinkás Bálinttal, vele arannyal akar üzletelni, és közli, hogy egyelőre előttünk ismeretlen valamit szüneteltetni kell, mert baj van, és amint az elmúlik, mehet tovább minden. Honnan datálódik ez az ismeretség? Miért éppen Pálinkás az, aki érdekli Kolbét? Pálinkás szabadon mozoghat az országban, Szegedtől Miskolcig, nem veti meg a szórakozást, a pénzt, tehát kiválóan alkalmas lehet egy összekötő szerepkörre. Mi a garancia arra, kérdezte monológja közben szinte magától a főhadnagy, hogy Pálinkás nem éppen Moser embere, akiről Kolbe tudott, és így jöttek össze s az egésznek fedőkapcsolatként a vadászatot tüntetik fel. Amennyiben Pálinkás tényleg kapcsolatban állt Moserrel, akkor Kolbe minden bizonnyal a hongkongiakhoz tartozik, máskülönben honnan tudna Pálinkás létéről.

Az is lehetséges azonban, hogy a lokáltulajdonos szingapúri érdekeltségű, aki tudott Pálinkásról, s most, hogy Mosernek vége, meg akarja maguknak szerezni.

Baná roppant figyelemmel kísérte a főhadnagy minden szavát. Következtetéseit logikusnak vélte, s biztató mosollyal intett, hogy folytassa.

- Megfordult a fejében az is - lendült tovább Hód -, hogy Kolbe tettes vagy áldozatjelölt. Tettes, legalábbis közvetlen tettes nem lehet, mert a Moser-gyilkosság estéjét és éjszakáját a művésznővel együtt a mátrafüredi szállodában töltötte. Marad tehát Kolbe, mint áldozatjelölt.

- És ezt mire alapítja?

- Engedelmeivel nem alapítom, feltételezem. Mert Kolbét rajtam kívül más is követi.

A kezdődő éjszakai fáradtság eltűnt Bana arcáról.

- Tudja, hogy ki?

- Egy bizonyos Jean Bonne nevezetű, francia útlevéllal érkezett bulldogképű pasas. Igen sokat van Kolbe közelében, nem tudom milyen minőségben. Bonne Kolbe előtt egy nappal érkezett Magyarországra. Első éjszakáját nem töltötte a szállodában, amikor Mosert túlvilágra vitte a szívgyörcs, egy másik egri hotelben tartózkodott. Én kinéztem ebből a bulldogból a gyilkosságot, de nagyjából alibije van, a pincérek szerint fél éjszaka a bárban ült és ivott.

- Nagyon érdekes, fiam - Bana teljesen felélénkült. - Segítőt küldök magának.

- Az bizony jó lesz más okból is, ezredes elvtárs. Jelenttem, hogy Moser szobájában egy spray-s dobozt találtam, amelynek kértem a vizsgálatát.

Az ezredes gyorsan közbeszólt:

- Sajnos, nem mentek vele semmire. A folyadékfolt eltűnt, elpárolgott; a vizsgálat nem tudott kimutatni semmit.

- Nem baj, ezredes elvtárs, lesz másik alkalom. Bonne úrnál körülnéztem szállodai szobájában. És mit találtam? A dobozba való spray-t. Nem állítom, hogy ez valami gyilkos folyadék, de segítséget szeretnék kérni. Egy szakmabeli kollégát Zimonyi alezredes elvtárs osztályáról, aki segítségével titokban megvizsgálhatná, mivel nem akartam elhozni, nehogy nyoma legyen illegális látogatásomnak.

- Bravó, fiam, remekül dolgozott.

Az ezredes valóban örült kedvenc felderítője jelentésének.

- Most már értem, miért rohant ide éjnek idején, ahelyett, hogy a művész nő varázslatos illatát élvezné.

Hód félig-meddig lemondóan legyintett.

- A művész nő illatát jelenleg más élvezzi - mondta. - A mellett más nem rúghat labdába. Még talán Kolbe sem.

68

- Nofene! - lepődött meg az ezredes. - Csődöt vallott a nagy csábító tudománya? Az acélkék öltöny és elegancia?

- Ilyen az élet, ezredes elvtárs.

- És ki az illető?

- A vadgazdálkodás alkalmazottja, amatőr szakács, egyedülélő, 53 éves, Temesi Pálnak hívják, és úgy látom, mélységesen belegabalyodott a művész nőbe. S a nagy korkülönbség dacára a művész nő is lángol, észrevehetően lángol, ezredes elvtárs.

Banának kérdőre szaladt a szemöldöke:

- És mit szól mindehhez a főnök, Fritz Kolbe? Hód kis kárörvendéssel válaszolt:

- Eszi a penész. Persze idehozza, virít vele, pénzeli, szálloda, pezsgők, aztán egyszer csak jön egy Temesi. Kolbe szemében egy senki, és a művész nő beleszerelmesedik... Ha szabad egy megjegyzést, ezredes elvtárs, ez a szerelem előbb-utóbb természetszerűleg bonyodalmakhoz vezethet...

- Hát ott van maga, fiam - mondta Bana -, terjessze ki védő szárnyait a művész nőre vagy a szerelmesekre... Meg persze a Kolbe-Pálinkás duó további tevékenysége is érdekes. Bonne úrral együtt... Segítő kollégák mennek. És maga is induljon, ha négyre vissza akar érní Egerbe. De ne rohanjon. A művész nő kegyeiről már úgy is lekéssett...

## 10

Tardoson vendégfogadásra készültek, Pálinkás Bálint ezúttal három hazai vadász érkezését jelezte és azt a kívánságát, hogy most is Temesi Pál legyen a főszakács. Ezért Temesi már korán reggel ott tett-vett a fogadóban, pácolt őzszel és fogolypecsenyével akarta várni a vendégeket s bizony mindkettő igen munkás étel.

Fél tíz tájban kakaószinű Volkswagen kanyarodott a parkolóba, s a fogadás nem kis meglepetésére Kolbe szállt ki a kocsiból.

- Ein Mann, ein Wort... - mondta széles jókedvvel. - Megígértem, ha erre járok nem mulasztom el, hogy be ne látogassak...

- Isten hozta... - örvendezett a vezető, - Ez azt jelenti, hogy kellemes volt a múltkori ittléte?

- Különben itt lennék? - kedélyeskedett tovább a lokáltulajdonos, és a fogadás szíves tessékelésére belépett az étterembe.

- Pali! Gyere csak, Pali, nézd, ki van itt? - kiáltott be a konyhába a nagy darab ember. - A minapi kedves vendégünk.

Temesin egyáltalán nem látszott semmiféle öröm, mikor megpillantotta Kolbét, mert hirtelen az jutott eszébe, bizonyára Lizett miatt ez a váratlan megjelenés. De Kolbén semmi jel nem vallott erre, derűsen, szélesen nyújtott kezét, és őszintének látszó érdeklődéssel kérdezte:

- Mi finomság készül megint?

A fogadós hű maradt önmagához, részletesen magyarázni kezdte az őzhús és a fogolypecsenye felséges voltát, nem hagyván szóhoz jutni Temesit. Aki nem is nagyon bánta, hogy nem kell társalognia. Ám öröme korai volt, mert Kolbe egyenesen hozzá intézte szavait:

- Volna egy kis ideje, Temesi úr? Persze csak akkor, ha nem rabolom el az alkotástól.

A fogadós megint megelőzte Temesit:

- Volna, természetesen, hogy volna... Parancsoljon helyet foglalni... Ajánlhatnék egy pompás villásreggelit?

- Köszönöm, túl vagyok rajta. De talán egy erős kávé.

Nem mondhatni, hogy a fogadós túlságosan nagy lelkesedéssel továbbította valamelyik lánynak a rendelést, hogy egy kitűnő kávé rendel a kedves vendég.

Kolbe helyet mutatott Temesinek az asztalnál, aki nem kis belső feszültséggel ült le vele szemben; és arra gondolt, hogy jó volt az első megérezése. Lizett. Lizett miatt van itt ez az amszterdami.

Az első pillanatok feszélyezettnek tűntek, Kolbe cigarettát kínált, de Temesi elhárította: köszöni, nem él vele.

- Hát igen... - jegyezte meg a vendég. - Az egészséges élet. Soha nem is dohányzott?

- Soha.

Kolbe kattintott a gyújtójával, s nagyot szívott a cigarettából.

- Apropos, élet... Hogy miket tud produkálni?! Fantasztikus. Mondja, Temesi úr, valóban igaz, hogy a maga édesapja Lizették birtokán volt intéző? Szinte el se hiszem, ilyen romantikus találkozás!

A kislány hozta a kávé. Temesi megvárta, míg elmegy.

- Márpedig így van, Kolbe úr.

- Ha regényíró lennék... nos, keresve se találhatnék jobb témát. -Kortyolt a kávéból. - És ön ismerte Lizett szüleit?

- Mint gyerek, igen.

- És igaz, hogy olyan gazdagok voltak?

- Egy gróf sem volt szegény Magyarországon.

- És mi lett a vagyonukkal?

- Amit tudtak, kivittek, ami itthon maradt, az államé lett. Temesi azt várta, hogy előbb-utóbb szóba hozza Kolbe Lizettet, de nem, a vendég változatlanul a grófékkal foglalkozott. A szilvási birtokról kérdezett, Csathó Zoltán haláláról, Temesi Pál családjáról s úgy tűnt: minden érdeklő, ami Csathókkal kapcsolatos. De főleg a vagyon körül tudakozódott.

- Mondja, Temesi úr... - hajolt közelebb egyszerre -, tényleg igaz, amit Lizett mesél, hogy maga, mint gyerek, valóban részt vett Csathóék családi ékszereinek eladásában? Micsoda izgalmas kaland lehetett!

Temesi semmi izgalmat nem talált benne, mondta is. Mire Kolbe:

- Annál már csak az lehetett izgalmasabb, mikor megtalálták.

- Nem találta azt meg senki. Kolbe hitetlenül cöcögött:

- Hogy lehet az? Hát maga is tudja, hogy hová ásták el!

- Egyszerű, Kolbe úr. Mikor jött a front, váratlanul mi is nyugatra mentünk. Egészen Klagenfurtig. Mikor meg visszajöttünk, kivágták az erdőt és felszántották.

- Na de csak megtalálta valaki... - erősködött tovább az amszterdami.



- Annak híre lett volna.

- És nem is keresték?

- De.

- E szerint... - hüledezett Kolbe - lehet, hogy még mindig ott vannak a milliók a földben?

Temesi egykedvűen válaszolt.

- Lehet, hogy ott, lehet, hogy nem... Lejárt lemez ez már, Kolbe úr. A kutyát se érdekli.

Kolbe változatlan nemtetszéssel csóváltatta a fejét. És a hajdani kastély személyzetéről kezdett érdeklődni.

- Él még valaki közülük?

- Csak egyvalaki. Nevelőnő volt a grófnéknál. De már az is nyolcvannégy éves. Vak. A hályog elvette a szeme világát.

- És ott lakik Aknabocson?

- A leányával.

A fogadós közelített.

- Hogy ízlett a kávé, vendég úr? - De nem várta meg a választ, újra kérdezett: - Nem gondolta meg magát a vendég úr a villásreggelit illetően?

- Nem, nem, köszönöm... Indulnom kell. Temesi megkönnyebbülten felállt.

- Elnézést, engem is vár a konyha. Kolbe udvariaskodott:

- Kérem, kérem...

Aztán beült a Volkswagenbe és elhajtott. Visszament Egerbe. Megkereste az érseki levéltárat, és sokáig olvasgatta Aknabocs történetét, s a Csathó család levelezését, a rájuk vonatkozó dokumentumokkal együtt. De csalódottan távozott, mert nem találta meg, amit keresett.

Elhatározta, hogy sétál egyet. Minden cél nélkül. Kirakatokat nézegetett, régi házakat vett szemügyre, időnként az órájára pillantgatott, aztán tovább sétált.

Késő délután felment a főiskola csillagvizsgáló tornyába, ahol a múzeumőr magára hagyta: hadd élvezze a látogató a panorámát. Kolbe, mikor egyedül maradt, kis zsebrádiót vett elő, fülhallgatóval. Pirinyó antenna, néhány hangoló és keresőgomb volt a készüléken, amely olyan kicsi volt, hogy egy szivarzsebben is elfért. Váratlanul visszatért a múzeumőr:

- Elfelejtettem mondani, hogy ma korábban zárunk... A zsebrádiót látván megkérdezte:

- Valamiféle japán csoda? Kolbe ellágyult hanggal mondta:

- Egyik fülemben a zene, másikban az égi muzsika... Távoli harangszó, eltévedt madárfütty...

Az öreg elégedetten bólogatott:

- Szép is az... Hála istennek, hogy még nem halt ki mindenki a romantika... Uraságodból se...

Csak akkor nézett volna nagyot, ha látta volna, hogy pár perccel esőbb a romantikus uraság egyszerre beszélni kezd a japán csodába.

## 11

Aknabocs község az Aranykalászos Gazdák 1937. évi kalendáriumában szerepelt az országos híró

üdülőhelyek soraiban. A Bükk vonulatának festői völgyében meghúzódó településen át folydogáló patakocská megkerüli azt a dombot, amelynek oldalában épült a kastély. Ablakaiból jól látszanak a távoli magas hegyek, a kis patak medréig lopakodó sziklahegy meredek szirtje, amely a hegymászók kedvelt gyakorlótere. Távol a hegyek magas körkoszorúja. A hegyeket bükkösök és tölgyesek öltöztetik, itt-ott kiemelkedik a fenyőfák csúcsa.

A kastély szomszédságában áll a cukorsüveg alakú Kölyök-hegy. Öregek száján az a mese járta, hogy ez a völgy valamikor vulkánkráter volt. A vulkán haláltusában szülte remekművét, a Kölyök-hegyet, amikor már alig volt ereje, hogy felépítse önmaga emlékműjét. A mesének volt-e igazsága, a tudomány nem derítette ki, nem volt még arra ideje. De az igazság látszata maradt. A Kölyök-hegy tetejére építette fel a Szent Hubertusz vadásztársaság a Szent Hubertusz kápolnát.

A háború után nem volt papja a kápolnának. A kitelepített németek nem felejtették el ezt a keresztelőkápolnát. Adományjaiból az itthonmaradottak gondozzák.

Stark Klára tanítónő a kápolna kertjében szokta szerepeltetni csoportjait az évenként megtartott nemzetiségi találkozón. A sváb zenekar, a magyar énekkar és a cigány táncosok a nemzetiségi együttesek versenyén művészi teljesítményükért minden évben elismerő oklevelet kapnak.

Az országos versenyre szóló készülődés lázban tartja az egész falut.

A gyerekeket szombaton és vasárnap nem lehet odahaza tartani, a kápolna kertjében próbálnak és nézik a készülődés próbáit. Hazafelé menet pedig a tanító nénivel együtt éneklük az újonnan tanult dalokat. Ki németül, ki cigányul, ki magyarul ugyanazt.

Stark Klára tanítónő háza a település közepén van, kis utcácskában a posta mellett. Előtte vezet el a kövesút, amelyen a sziklás hegyre és a kőbányába lehet feljutni.

Stark Klára mindennap beszólt a postára a kisasszonynak:

- Van-e valami, aranyoskám?

Neki mindenki aranyoskám volt, ha fiú, ha lány, ha kicsi, ha nagy. A községben harminc év óta mindenki a tanítványa.

Tulajdonképpen nem levelet várt, hanem képes magazinokat, német, francia, holland folyóiratokat, képesújságokat, amelyeket Csathóék, illetve hát Csathó Erzsébet, azaz Lizett küldözgetett neki rendszeresen. Mikor évekkkel ezelőtt - akkor még élt az öreg Csathóné - két hétig kint vendégeskedett náluk Bajorországban, akkor állapodtak meg, hogy nyelvgyakorlás céljából Lizett mindig elküldi neki azokat a lapokat, amelyek már nem kellene. Otthon édesanyja, Evelin várta meglepetéssel.

- Képzeld, járt itt valaki - mondta. - A grófék felől érdeklődött. Csak azt nem tudom, miért? Tulajdonképpen mindent tudott róluk. Azt is, hogy én a grófnál voltam nevelőnő.

- Nem kérdezted, kicsoda?

- Arra nem került sor, kislányom. A külföldi címet akarta megtudni, de én nem árultam el, semmi jót nem éreztem a viselkedésében.

- Jól tetted - mondta Klára. A híre egyáltalán nem volt nyugodt, furcsa volt neki ez az egész. Ki lehet az, aki a háború után több mint négy évtizeddel tőlük érdeklődik? A faluban mindenki éppúgy tudja, mint ők, hogy nyugatra mentek.

- Mégis, ki lehetett az, édesanyuka?

- Nem tudom, kislányom. Tudod, hogy nem látok. A hangjából ítélve kulturált, műértő ember volt. Az nem tetszett, hogy hiába csitítgattam a kutyákat, azok nem hagyták abba az ugatást. Az ugatásuk is olyan volt, mintha fenyegették volna azt az urat.

Stark Klára a kutyák ugatásából arra következtetett, hogy az az ember csinált valamit a lakásban, amit az édesanyja nem látott. Abból, hogy nem ült le az édesanyja mellé, hogy a beszélgetésből az édesanyja műértő emberre következtetett, arra lehet gondolni: az illető szétnézett a lakásban. Ha műértő volt, láthatta

is, amihez műértés kellett. A vitrinben indiai teásbögrék, múzeumi értékű dísz tárgyak, a zongorán féldrágakőből készült váza, a komódon ma már nem használatos női díszek, bronz olajméces, íróasztalán tégeyes írókalamáris. Ehhez hasonlók a vásárban az ócskásnál is kaphatók. De itt mindez értékes holmi volt. A gróféktól kapták. Egyiket sem rejtették el. Akik a faluból hozzájuk jártak, inkább hoztak, minthogy elvittek volna valamit is a közszeretett tanító nénitől. A keleti ikon, a féldrágakő váza, a platina írószelence, az arany gyertyatartó, az ékkövel kirakott cukorkás-szelence, a csipkefaragású elefántcsont legyező, mázas vázák, porcelánszobrok, mind a helyükön voltak. Mégsem nyugodott meg.

Nem akarta felizgatni idős édesanyját. Nagyon szerette, féltette és vigyázott rá. Életében soha nem volt beteg, a szemére nőtt hályog leoperálását a műtét bizonytalansága miatt nem erőszakolta édesanyjára, aki tiltakozott, hogy Isten akarata ellenére neki visszaadják a látását.

- Örömmel látom én az Urat, a földi halandóság már nem érdekel - mondta.

Pedig pont ez a földi halandóság lett volna most jó. Klára különösnek találta, miért nem várta meg őt az idegen. Talán nem is a grófék, hanem a gróféktól náluk maradt tárgyak érdekelték. Ez volt az egyetlen érthető magyarázat. A grófék felől érdeklődött, műértő ember volt. Falubeli nem lehetett. Falun kívül alig volt olyan ismerős, akivel kapcsolatot tartottak. A nagy ismeretlenségből előbukkanó idegen, a grófék és a grófi tárgyak kapcsolatában, idegesítette a tanítónőt.

Másnap telefonhoz hívták a portára. Kimondhatatlan örömhír érte, rohant haza és újságot édesanyjának :

- Képzeld, édesanyuka, Lizett, azaz Csathó Zsike itthon van! Délután találkozom vele!

Az öreg nevelőnő megkönnyezte a hírt. Az okozott neki szomorúságot, hogy mégsem láthatja. De ha eljön, meglátogatja őket, a hangjából, a simogatásából, a beszélgetésükből megrajzolódik előtte a mostani képe is.

Stark Evelin a lakásból kimozdulni sem tudott. Zokogás fogta el, amikor a hírből megtudta, hogy Lizett nem jön, Klárának kell bemennie a városba, hogy találkozhassanak és beszélgethessenek.

Stark Klárával a hír pillanatnyilag elfelejtette azokat a megválaszolatlan kérdéseket, amelyek az idegen látogatásából adódtak. De aztán hidegrázó nyugtalanság fogta el. Ha itt van a grófkisasszony, miért érdeklődött felőlük az idegen? Miért tudakolta külföldi címüket?

Alig várta, hogy Lizett-tel találkozzék és elmondja neki a titokzatos látogatót.

A randevú a szálló pálmatermében volt. Rettenetesen örültek egymásnak, ha valaki messziről nézte őket, azt hihette, hogy anya és leánya találtak itt egymásra. Eleinte egyszerre beszélt mind a kettő, aztán némileg csillapult a hangos öröm, s hagyták érvényesülni egymást.

Stark Klára az édesanyjáról beszélt, a munkájáról, a faluról s az idegenről.

Lizett a hírre ideges lett:

- Hogy nézett ki?... Jaj, bocsáss meg, elfelejtettem, hogy édesanyád nem lát, szegény... De mások se látták?

- Nem tudom. Akiket megkérdeztem, senki.

Ez a téma ennyiben maradt. Akkor Lizett következett. Somolyogva kérdezte:

- Ismersz te egy olyan nevű férfit, hogy Temesi Pál?

- Pali?... Hogyne. Nagyon rendes, józan életű. Kár, hogy agglegény. Mi van vele?

Lizett újból rejtélyesen mosolygott:

- Remélem, már nem sokáig lesz agglegény.

- Hogyhogy?

- Mert férjül veszem! - És kibukkant belőle a kacagás. Stark Klára hűledezett.

- De, hát hogy? Honnan ismered? És... és egyáltalán? Lizett boldog volt, hogy mesélhetett. Hiszen voltaképpen azért is akarta ezt a találkozót, hogy valakinek beszélhessen érzelmeiről, terveiről, és hogy jól essen elmondani, mennyire beleszeretett Temesi Pálba. És folyt belőle a történet, a valóban romantikus találkozásról, és sok, sok olyan apróságról, amelyet csak a szerelmesek tartanak lényegesnek közölni a másiktól.

Klára, mikor szóhoz jutott, megkérdezte:

- És, hogy gondolod? Te maradsz itt, vagy ő megy ki? Hiszen te idegen, állampolgár vagy. És van kint anyagi biztonságod kettőtök számára, vagy itt akartok élni? Lizett a fellegekben járt:

- Nekem mindegy. Csak mellette lehessenek. Azt sem bánom, ha nem esküszünk meg, ha nem viselem a nevét... Tudod, már akkor beleszerettem, amikor édesanyám mesélt róla.

Stark Klára csodálta is, irigyelte is Lizettet.

- S a családod? Mit szól majd, hogy rangon alul mentél férjhez?

- Családom? Ki van már nekem? Cecil tante. Különbö is fütyülök mindenkire! Felnőtt ember vagyok és ember módra akarok végre élni.

A tanítónő csaknem elpityeredett.

- Ha édesanyuka meghallja, nagyon boldog lesz. Különbö ezt küldi neked. Nem is sejtette, hogy nászajándék lesz belőle. Selyempapírcsomagot tett az asztalra.

- Mi ez?

- Bontsd ki. Nekünk nincs szükségünk rá, azért adjuk vissza. Lizett valamilyen családi ékszerre gondolt, kíváncsian hámozta le a papírt egy bőrkötéses mappáról.

- A nagyapád bélyegalbuma...

Lizett akkorát tapsolt örömeiben, hogy többen rájuk néztek a teremben.

- Ó... Nagyon köszönöm... - Hallomásból tudta, még az édesanyjától, hogy az albumban levő bélyegek katalógusértéke több mint egymillió svájci frank. Aztán hirtelen Kolbe jutott eszébe. És azt mondta: - De nem maradhat nálam. A szállodában ilyen érték nincs biztonságban. Mi lenne, ha alkalomadtán te adnád oda Temesi Palinak. És akkor én egy gazdag emberhez mennék feleségül...

Amíg Stark Klára és Lizett találkoztak, valaki vandál pusztítást végzett Stark Evelin lakásában. A 84 éves magatehetetlen, mozgásképtelen, világtalan asszonyt a fotelhez kötözte, száját betömte, miután a kutyákat elkábította, s a lakás legértékesebb tárgyait összeszedte és elvitte.

Amikor este Stark Klára meglátta a feldúlt lakást, a pusztítást, megkötözött, élettelen anyját, sokkot kapott, eszméletét veszítette, és csak a kórházban tért magához.

## 12

A szálló előtere elcsendesedett. A hivatalos kiküldetésben levők rendszeresen korai távozóak voltak, a vendégeskedők keltek és reggeliztek későn. Voltak, akik a kora délelőtti órákat a hallban újságot olvasással töltötték, amíg nem indultak a városba.

Kolbe is újságot olvasott. Mint mindig, most is elegáns volt. Lizett derűs hangulatban, kényelmesen végigdőlt egy fotelben. Alig észrevehető smink volt csak az arcán. Temesi Pált várták. Illetve, az igazság szerint csak Lizett várta, Kolbénak kezdett eleget lenni a kapcsolatból. Ahogy az elején hagyta: hadd szaladjon a szekér Lizettel, egy-két nap és úgyis megunja vagy őt unják meg, úgy az utóbbi napokban egyre több bosszúságot okozott neki ez a szemé előtt játszódó liezon.

Lizettnek eddig nem engedett semmiféle külön utat, külön kalandot, külön programot. És most hirtelen

önállósítani kezdi magát, saját döntései vannak, saját útjai, amelyekről nem is hajlandó beszámolni!

Dühösen tette le az újságot.

- Van benne valami érdekes? - kérdezte Lizett csak azért, hogy mondjon valamit.

- A szokott. Merő unalom minden magyar újság... Apropó, unalom. Szabad megkérdeznem, hogy hová tervezik a kirándulást?

Lizett, mintha csak mellékesen mondaná a nevet, unottan válaszolt, de roppant összpontosítással figyelte Kolbe arcának várható rezzenését.

- Aknabocsra... Állítólag ott lakik a volt nevelőnőnk. Ha még él. Ez utóbbi megjegyzésre, egy picit, alig észrevehetően rándult a férfi

arca. Lizett elég jól ismerte ahhoz, hogy következtetni tudjon, a név és a nevelőnő kellemetlen téma Kolbe számára. Lizett fogadni mert volna ezek után, hogy a lokáltulajdonos volt az a titokzatos, műértő idegen, aki Stark Evelin lakásában Vízitált.

Hogy még jobban kiugrassa a nyulat, kedvesen megkérdezte:

- Ugye, velünk tart? Kolbénak a szeme se rebbent:

- Természetesen.

Akkor mégsem ő lehetett? Ha velük akar menni, nem. Hisz az öregasszonynak, mint minden vak embernek, bizonyára kitűnő füle van, és azonnal ráismerne Kolbe hangjára. Azt mégsem merné megkockáztatni.

- És mit akar a nevelőnőtől?

- Mit? Voltaképpen semmit. Meglátogatni. Vinni neki egy szál virágot.

Természetesen nem akart Lizett Aknabocsra utazni, a vadászházba kívánt menni Temesivel, így beszéltek meg, csakhogy, mikor elindult lefelé a szobából, Kolbe csatlakozott hozzá.

- Ragaszkodik, hogy velem jön?

Kolbe kategorikusan felelt:

- Igen.

- Rosszul teszi! Vannak programok, ahol a harmadik teljesen fölösleges.

A férfi elengedte a füle mellett a megjegyzést, és leült a hallban Lizett mellé. Ennek már negyedórája.

- És muszáj ma Aknabocsra menni?

- Szeretnék.

- És, ha holnap?

- Ma! De a jövetel nem kötelező.

- Dehogy, dehogy. Voltaképpen én is kíváncsi vagyok arra a nevelőnőre.

Megjött Temesi. Látszott, hogy ő is készült a Lizett-tel való találkozásra, talpig fehérben volt, frissen borotvált, a csupa fehérségből kitűnő kontraszt volt a barna bőr.

- Akkor indulhatunk? - kérdezte Lizett.

Kolbe bérelt autót rendeltetett a portással, és vezetőt is hozzá. Amikor kiléptek a szálló előcsarnokának lengőajtáján, a benti hús levegő után jólesett a kánikula kezdetére emlékeztető meleg.

A várakozó gépkocsiban Kolbe a vezető mellé ült. Próbált szellemes maradni:

- A fiatalok foglaljanak hátul helyet. Kedves Lizett, remélem, hogy nem haragszik, ha nem fosztom meg Temesi úr közelségétől.

Lizett nem válaszolt, Temesi meg nem nagyon értette, mi ez a fordulat, ez a kirándulás hármában. Beültek.

A gépkocsivezető megkérdezte:

- Hová parancsolják?

- Induljon csak előre... - Alig mentek pár száz métert, Kolbe hirtelen a fejéhez kapott: - Apropó, ezer elnézést, most jutott eszembe, hogy be kell szaladnunk a nánási várba, ott van egy tízperces elintéznivalóm... Aztán egyenesen mehetünk a nevelőnőhöz.

- Kisanánára? - kérdezte a sofőr.

- Oda.

Lizettben forrt a méreg, Kolbe megint átjátszotta. Úgy becsapta, mint egy gyereket! Nem mert Aknabocsra menni! Persze, hogy nem. Mert ő volt az idegen. De vajon mit akarhatott?

Temesi most már végképp nem értett semmit. Kisanána és nevelőnő? Mi az összefüggés a kettő között, nem beszélve arról, hogy megint nem lehet együtt Lizett-tel.

A gépkocsivezető szó nélkül hajtott. Az utasok is némán ültek, és kibámultak az ablakon.

A kettős falgyűrűvel övezett nánási várnak csak a XV-XVI. században kialakult védelmi maradványai voltak láthatók, az ötszintes kaputoronnyal. A helyreállított torony helyiségeiben kiállítás mutatja be a hatvanas évek feltárásának leleteit, amelyek beszédesen vallanak a vár építészeti történetéről. A kaputorony legfelső termébe a toronyfalon kívül vezet lépcső. A termek ablakaiból jó kilátás nyílik a környék dombos vidékére, a Mátra hegyeire. Tulajdonképpen szegényes látvány az egész, messze elmarad a nyugat-európai várak panorámáitól.

A várudvar bejáratánál egy faházban lehet látogatójegyet venni. A faház közelében bőven van parkolóhely. Amikor megérkeztek, csak egy piros nyitott sportkocsi állt ott. A jegyárúsító szívélyesen fogadta a vendégeket, elmagyarázta, hogy kedvükre járhatnak-kelhetnek mindenhol, felmehetnek a kaputoronyba is, ahonnan nagyon szép a kilátás.

Kolbéék senkivel sem találkoztak. Ezek szerint ők voltak hárman a látogatók, a gépkocsivezető kint maradt a kocsiban. Illetve még a piros sportkocsi vezetője vagy utasai. De ők sehol sem látszottak.

Lizett és Temesi hallgatagon, kölcsönösen udvarias figyelemmel nézték a feltárt területet. Kolbe megnyugvással látta, hogy a bejáratától távol állt le egy autó, s aki kiszállt, jegyváltás után az udvaron ténfergett, szemlélődött.

Kolbe az előttük étkező vendégre vagy vendégekre is kíváncsi lett volna, de nem látta sehol. Már a falon kívüli lépcsőfeljárón a harmadik szinten ment, amikor a sportkocsival érkezett fiatalember előkerült a várárokból, és a kaputorony bejárata felé tartott. Ránézett az udvaron lődörgő behemót férfira, akinek viselkedéséből úgy tűnt, nincs szándékában bemenni a kaputorony üvegajtáján. Lizett a keskeny lépcső feljáróján utolsónak maradt. Észrevette ő is a szőke fiatalembert, akiben felismerte szemtelen táncosát. De jobbnak tartotta nem szólni róla.

A vártorony utolsó szintjére érve Kolbe bizonyos volt abban, hogy beszélgetésüknek tanúja nem lehet. Aki utánuk érkezett, a várkertben lődörgött, annak jelenléte nem zavarta. Még mindig az udvari részleteket nézte és a kettős falgyűrű gazos árkában járt.

Kolbe a torony legfelső termét alkalmasnak tartotta, hogy Lizett-tel és Temesivel közölje elhatározását. Ideges és ingerült volt, de fékezte magát.

- Azért jöttünk ide, mert beszélni akarok magukkal - mondta. -Nézzé, Lizett, engem hidegen hagy, hogy maga mire használja Temesi urat...

Lizettben erre a szemtelenségre felcsapott az elfojtott düh lángja. Kolbe viselkedése már tűrhetetlen volt számára.

- Kikérem ezt a hangot! - vágott Kolbe szavába, nem érdekelte, hogy vitájuknak tanúja is van. - A

véleményére eddig sem voltam kíváncsi, és ezután sem leszek. Amit most mondott, leginkább Temesi úrra sértő. Láthatja, hogy csak a jó modora tartja vissza attól, hogy ne ő adja meg magának a választ. De tőlem most megkapja! - Lizett nagyon elragadtatta magát, érezte, gutaütést kap, ha nem adja ki a mérgét.

- Hallgasson! - mordult rá Kolbe. - Azt akarom, hogy hallgasson végig. Ha van magában modor, ha nincs.

Temesi kényelmetlenül érezte magát a hirtelen kitört viharban, amit valójában nem is nagyon értett. Lizett és Kolbe dühös szóvitáját nem kerülhette el, ösztöne azt súgta: kell a jelenléte, hátha szüksége lesz Lizettnek az ő beavatkozására.

A szőke fiatalember a földszinti teremben kiállított köveket nézegette, s hallottá a toronyból jövő erősen visszhangos vitát. Körülnézett, és felmérte biztonságának lehetőségeit. A vastag üvegajtó kulcsa, amellyel a jegyárúsító múzeumőr kinyitotta a bejáratot, a zárban volt. Ezzel becsukta a kaput, hogy az udvaron lődörgő bulldogképű izomember be ne jöhessen, és a hang irányába tartott. A legfelső terem bejárata kicsike előfülkéből nyílt. Itt meghúzódott, hallgatta a látogatók udvariasnak nem mondható szópárbaját.

- A modorról maga ne beszéljen, Kolbe! - felelt az eddig szelídek, bájosnak, angyali teremtésnek megismert nő.

Temesit éppúgy meglepte Lizettnek ez a fellépése, mint a meghúzódó szőke fiatalembert.

Lizett pedig folytatta egyre hangosabban, érezte, hogy megfullad, ha nem ordíthatja ki keserűségét. Már a szálló halljában türtöztetnie kellett magát, az azóta törtétek még csak fokozták indulatát. A sértő kijelentést, hogy neki csak játékszere a fiú, akit életének első érzelmével szeret, nem bírta elviselni.

- Vegye tudomásul - ordította Lizett -, ha valakit használtam az életemben, az maga. Maga? Nem is maga, a pénze! A piszkos pénze, amihez mások verejtéke, mások szenvedése, mások vére tapad.

Lizett egyre fékezhetlenebbül ragadtatta el magát. Már nem is tudta, mit mond, mondta, csak mondta, még ha nem is igaz, de sértő és bántó legyen.

- A pénze, amit velem kapartat ki a szemétbányájából.

Kolbe meghökkent, szóhoz sem jutott. Érezte: Lizettet már nem lehet megállítani. Fenyegetően lépett feléje.

- Maga örült! Maga megörült! Magára kényszerzubbony kell!

- Magának meg börtön! Akasztófa! Kolbe üvöltött:

- Pofa be! - Lendült a keze, és hatalmas pofon csattant a nő arcán. Lizett megtántorodott, két tenyerével arcához kapott, arcát sajtó

fájdalom érte, szeméből patakokban folyt a könnye. És akkor váratlan dolgok történtek. Temesi, aki a vita alatt döbbenetben állt, előreugrott, és állon vágta Kolbét, akinek azonban meg sem kottyant az ütés, s már készült is, hogy tucatostól adja vissza, igen ám, de a terem bejáratánál hirtelen megjelent a szőke fiatalember.

Lassan közeledett a társaság felé. A sirdogáló nőre vetett egy pillantást, majd egy lépést tett Kolbe felé, és öklével hirtelen az arcába vágott.

Kolbe a váratlan ütéstől kimozdult a helyéből, de nyomban karate védekezéssel, támadó mozdulattal vetette magát a szőke fiatalemberre, aki azonban megelőzte, és a másik oldalról zuhintott egyet az arcába. Majd a hasa alá rúgott. Kolbe a rémes fájdalomtól összegörnyedt. Ekkor a szőke fiatalember állánál fogva megemelte és bivaerővel hanyatt lökte.

Az amszterdami a kőpadlóra nyekkent és elterült. Lizett megszeppenve szipogott. Temesi, mint egy kőbálvány állt, és nézte a jelenetet. A szőke fiatalember a földön fekvő Kolbe fejét maga felé fordította.

- Hapsikám - mondta neki. - Ma reggel még nem gyakorolta a karatét. Látja, mivel jár az ilyen könnyelmű mulasztás?

Aztán sarkon fordult, és távozott. A meglepett társaságban Kolbe nyerte vissza elsőként lélekjelenlétét.

Felugrott és a falon kívüli lépcsőről lekiáltott az udvarra.

- Bonne! Kapja el azt a szőke disznót!

A bulldogképű már az ordítózás hallatára igyekezett felmenni a toronyba, de az ajtó belülről be volt zárva. Integgett a lépcsőkön lesiető szőke fiatalembernek, hogy nyissa ki. Az ajtónyitás után azonban a szőke úr megelőzte, elkapta a csuklóját, s erős csavarással megbénította cselekvőképességét.

Bonne fájdalmas nyilallást érzett karjában, csillagokat látott, elveszítette egyensúlyát, s valamilyen erő hatására a nyitott ajtón berepült a terembe. A szőke fiatalember a földön heverő húskolosszusra zárta a terem ajtaját, és mintha egy csendes látogatást hagyott volna maga mögött, komótosan távozott.

- Nem tudom, van-e valaki a toronyban - mondta a jegyszédő múzeumőrnek. - Én mindenesetre bezártam a tornyot, és visszahoztam önnek a kulcsot.

Kolbe a toronyszoba ablakából figyelhette meg, hogy a szőke fiatalember beszáll a piros Alfa Rómeójába, és Eger felé elhajt. Kolbe

csak most emlékezett vissza, hogy ez a piros, olasz rendszámú kocsit idejövetelekor egy rossz útszakaszon villámgyorsan előzte le őket.

A szőke fiatalember visszasietett a szállodába. Az Alfa Rómeót közvetlenül a bejárat előtt helyezte el, aztán felment a szobájába, odaült az ablakhoz, és várt.

Késő délután volt már, amikor egy kocsiból kiszállni látta Kolbét. Szája bedagadva, monoklijain széles keretű napszemüveg.

A fiatalember villámgyorsan leszaladt a lépcsőn, az előtérben egy fotelba vetette magát, s egy kiterített újságlap álcázása mögül figyelte a portáspultot.

Kisvártatva belépett a forgóajtón Kolbe. De egyedül. A portáshoz ment, szó nélkül kérte a kulcsát, és felment a lifttel. Kisvártatva Lizett jött Temesivel.

- Az úr már a szobájában van... - közölte udvariasan a portás. Lizett:

- Tudom. Legyen szíves, nyisson nekem, kizárólag az én számomra egy szobát, egy emelettel feljebb.

A portás hozzászókkott az ilyen malőrökhöz, mert rezzenéstelen arccal belelapozott a vendégekönyvbe, s azt kérdezte:

- A második emelet 212 megfelel?

- Köszönöm... - Aztán Temesihez fordult: - Felkísér?

A férfi bólintott, és mentek a lifthez.

A portás, akivel a fiatalember meglehetősen jó viszonyban volt, megkérdezte tőle, mikor elhaladt előtte:

- Nem tudja, mi történt az első emelet 116-os úrral?

- Á, semmi különös. A minorita templomban rádólt keresztelő Szent János faszobra a szenteltvízes köcsöggel, és csupán véletlenségből nem a büntől oldozta fel, hanem éppenséggel szájon teremtette...

## 13

A szabadság-hegyi öreg ház végre megfiatalodik. Fél éve húzódik a külső tatarozás. Ezalatt elsőnek az anyós, majd Ildikó, Bana felesége borult ki idegileg. Bana is csak önfegyelemmel bírta. Rádásul az anyós sem kímélte Bana idegeit. Hisztériás féltéssel óvta Tádét, az udvari romhalmaz és imbolygó állványok leselkedő veszedelmétől.

- Meglátod, Dénes, ennek a tatarozásnak szegény Tádé lesz az áldozata - mondta el nap mint nap



aggodalmát az öregasszony. Nem akarta megérteni, hogy hiába a barátság, hiába a magas beosztás, az építkezés ütemén az Isten sem tud változtatni.

Bana rávette Ildikót, hogy menjenek az anyóssal Gyulára üdülni, addig talán vége lesz az építkezési kálváriának.

Bodrogi György - az ezredes régi barátja - a kalászi Győzelem Termelőszövetkezet elnöke volt, melynek kebelében működött az Élmunkás építőipari főágazat. Kedvező árajánlat mellett rövid határidővel vállalták a tatarozást. Már másnap megjelentek az építők, és alaposan feldúlták a rendezett kis udvart. A gyönyörű rózsák az első percekben áldozatul estek az építők szorgalmának. Ezután négy hétig nem történt semmi. Bana rászánta magát, hogy megkérdezze az elnököt, mikorra fejezik be már a tatarozást.

- Barátom, a jövő héten kész.

Bana elhitte, hogy egy hét alatt képesek lesznek a rendetlenségből rendet csinálni.

- De a számlát azonnal kérem. Úgy számíts, hogy mérnökkel kollaudáltatom. Semmi sumák, semmi kedvezmény! - fenyegette derűsen barátját.

A következő hét alatt háromszor jelent meg négy munkás. Közülük ketten felváltva tologattak egy talicskát, a másik kettő leverte a még meglévő vakolatot.

Bana akkor vette kezébe ismét a telefont, amikor kapott egy számlát, amelyben a tatarozás díját megállapodásos áron 45 000 forintért számlázták le. Ildikó feljegyzést készített az elvégzett munkákról. Kiszámították, hogy naponta egymást váltogatva 4950 forintért talicskázott egy ember, 9900 forintba került a vakolat leverése, emellett óránként két üveg szovjet pezsgő árát fizették ki a munkások kőbányai söre helyett. Ildikó csaknem ideg-összeroppanást kapott, az anyóson a hisztéria jelei mutatkoztak, ami miatt Bana jobbnak látta, ha házanépét Gyulára küldi nyaralni.

Elhatározta, hogy mire visszajönnek, a saját költségén hazaköltözteti az építőket. Bosszúságát fokozta, amikor az elnök derűsen telefonált:

- Nos, hogy vagy megelégedve a munkánkkal? Tetszik? És a számla? Rendben?

Bana nem tudta, hirtelen mit is mondjon. Káromkodjék, vagy viccet meséljen, mialatt kifújhatja mérgét. Az elnök barátságos szóáradatát meg kellett hogy szakítsa.

- Minden nagyon csodálatos. Gyere, nézd meg! Nagy élményben lesz részed, Gyurikám. A család nincs idehaza. Éppen egy kis fehérszalonnát eszünk lilahagymával. - Suttogva folytatta. - Gyere, itt van a miniszterhelyettes elvtárs is, nem akarja elhinni, hogy ti ilyesmire is képesek vagytok. Nem árt neked sem az ilyen személyes kapcsolat.

Az elnök kapott az ígéretes meghíváson. Azonnal kocsiba ült. De amikor a kert kapujánál megállt, kővé meredt a beállványozott ház és a csatatér láttán.

- Na, tetszik? - kérdezte Bana.

Az elnök roppant restellkedve, halkán dűnnyögött:

- Hol az a fehérszalonna? És a miniszterhelyettes?

Bana ismertette az Ildikó által is ellenőrzött pontos költségelszámolást.

- Hagyd már abba, kérlek. Hagyd abba! - szinte könyörgött Bodrogi. - Nagyon lóvá tettél.

Bana élvezte a helyzetet.

- A sörösrekeszek árát nem fizetjük ki - mondta -, vigyétek el, ott vannak az állványok alatt.

Az elnök mérgesen felhorkant. Odakiabált a sofőrjének.

- Azonnal hozza ide nekem a főágazatvezetőt és a főmérnököt! Bana leintette.

- Ne menjen sehová! - Barátságosan megveregette az elnök vállát. - Intézd el velük odahaza. Véleményem szerint nem szükséges, hogy ők is lássák mesteri munkátokat. Meg vagyok róla győződve, el

fogják hinni neked, amit elmondasz, és nem veszik korrupciós kapcsolatnak, ha olcsóbban számláztok.

- Ez nem vicc! - mondta az elnök. - Fegyelmit varrok mindenkinek a nyakába!

Bana nevetett.

- Dehogynem vicc, csak se te, sem én nem tudunk nevetni rajta. - Szalonnát vett elő a jégszekrényből. Lilahagymát, kenyeret, sőt tányért és kést tett az asztalra. - Én ezt ígértem, komám. Arról meg ne beszéljünk, hogy te mit ígértél. Tudod, a főiskolán ilyen példával tanították, hogyan kell kiugratni egy elnöknuszt a bokorból.

Az eset után csodálatosképpen mindennap dolgozott az élmunkás brigád. Meglepetésszerűen néha együtt volt a helyszínen a főágazatvezető, a főmérnök és az építésvezető is.

A munkák idejére Bana szabadságot vett ki, mert a gondjaira bízott állatseregletről: Csöpiről, Tádéről és Kamillóról neki kellett gondoskodnia.

Pintér és Beleznai hol külön-külön, hol együtt, de rendszeresen beszámoltak az ezredesnek az ügyek állásáról. Ezúttal Pintér alezredes volt soron. A nánai esettel kezdte.

- Megbolondult ez a Hód? - fortyant fel Bana a hallottakra. - Verekszik? Ahelyett, hogy kiderítené, miben mesterkedik Kolbe úr, behúz neki kettőt?! Megáll az eszem!... Légy szíves, rendeld fel, meg fogom fenyíteni, és elveszem tőle a feladatot!

Pintér hagyta, hogy a főnök kiadja a mérge elejét. Bana mondta is tovább: az sem lenne csoda, ha ezek után a bártulajdonos fogná a sátorfáját, és egyszerűen visszamenne Hollandiába. De előbb Bonnival vagy kivel elintéztetné Hódot. Hiszen a napnál is világosabb, hogy Bonne és Kolbe egy cég, egy húr, Bonne amolyan gorillaféle lehet a bártulajdonos mellett, őrző, védő, adott, esetben végrehajtó szerepben.

- Nem vagyok benne biztos... - folytatta Bana Dénes -, hogy nem éppen Bonne az, akit Moser halála kapcsán keresünk. Magyarán: nem éppen Bonne-e a gyilkos. Hiszen aznap éjszaka, mikor a Moser-gyilkosság történt, Egerben volt. A másik szállodában... És akkor ez az örült Hód! - Az ezredes nem bírt tovább egy helyben ülni. Idegesen járkált le-fel a nappaliban, ahol ez a beszélgetés történt. -Még a gondolat is borzasztó...

A helyettes - látván, hogy a nagyobb vihar múlóban - most már megszólalt:

- Éppen ilyenek jutottak nekem is eszembe, mikor Hód beszámolt a történetekről.

Bana megtorpant:

- És nem rendelted azonnal vissza?

- Nem.

- Hát nem érted, Béla, hogy Hód azzal a két ökölcsapással esetleg aláírta a saját halálos ítéletét?! Ezek nem jóságos apácalelkek! Ezek...

Illő, nem illő, de Pintér ezúttal belevágott főnöke szavába.

- Hallgass meg, kérlek...

Bana nagyot nyelt, aztán visszaült a helyére.

- Mondjad.

- Ismétlem,, nekem is mindez eszembe jutott. Felelősségre is vontam. Hódot. És a végén igazat kellett adnom neki. - Az ezredes valamit mondani akart, de Pintér, nagy megkönnyebbülésére meggondolta magát, így folytathatta a magyarázatot. - Mi volt Hód koncepciója? A lovagi szerep. Egyszer csak feltűnik, távolról imádja a nőt, próbálkozik is, táncol, randevút akar, követi s mikor lepofozzák a hölgyet, igazi lovaghoz méltóan közbelép, és elégtételt vesz. Ezzel két dolgot ért el. Az egyik, hogy Kolbééknak eszük ágába se juthat, hogy a lovag a rendőrség vagy az elhárítás embere, mert egy hekus nem lehet olyan hülye, hogy ennyire felfedje magát, és elkalapálja azt, aki után titokban nyomoznia kellene... A másik: az, hogy védelembe vette Lizettet, hogy nyíltan kiállt mellette, ha hiszed, ha nem, némi biztonságérzetet adott a

nőnek, még akkor is. ha ez a biztonságérzet csak feltételezett valami...

Bana belekérdezett:

- Honnan veszed?

- Biztonságérzet Kolbéval szemben. A történetek után a táncosnő külön szobába költözött. Kolbe előbb tombol, aztán bocsánatot kér ötvenszer, virágok, bűnbánat a köbön, de a nő hajthatatlan. Sőt!... De, hogy ne én mondjam, itt van egy magnószalag. Egy részlet Kolbe és Lizett civakodásából. Hód produkálta. Nem tudom, hogyan, de roppant érdekes. Már csak az előbb említett biztonságérzet szempontjából is... - Pintér a táskájából egy parányi készüléket tett az asztalra. - Hallgasd meg, kérlek. A szereplők Elizabeth Blume és Fritz Kolbe.

Az alezredes elindította a szalagot. Ideges női hang:

- Elismerem, igen. Sok mindent magának köszönhetek... Ha maga nincs, talán még mindig ott táncolok a karban. Harmadik sor, balról a második... De úgy gondolom, meg is háláltam... - Csend, öngyújtókattanás. - Undorodom. Érti? Undorodom. Undorodom a maga lokáljától, az üzleti partnereitől, a pénztől, magától!... Magamtól is undorodom néha... Hát ebből nekem elég... Elég fiatal vagyok még ahhoz, hogy kezdhessenek valami mást... Egy mocsoktalan életet.

Rekedt férfi:

- Kicsi Lizett, én tökéletesen megértem magát. Ez az érzelmi válság, amibe került, természetes, hogy pillanatnyilag megtagadhatja magátval mindazt, ami eddigi élete volt... No, de ebből a válságból ki fog lábalni, kedvesem... Meglátja: bizonyos idő múlva úgy fog erre az egészre visszaemlékezni, mint egy rossz, lidérces kábulatra...

- Ne ringassa magát ilyenekben. Megmondtam: nem megyek vissza magával.

- De ez örülség?... Ott az egzisztenciája... a... a hivatása... Maga elismert művész... Elizabeth Blume, a szépség és erotika diadala.

- Füttyölök rá!

- És... és mindezt eldobná? Eldobná a ragyogó jövedelmét, a csillogást, a szabadságát egy rögeszméért? Hisz maga csillogásra született, kicsi Lizett...

- Rögeszme?... Van képe rögeszmének nevezni, hogy amellet akarak élni, akit szeretek?

A férfihang a behízelt tónusból élesre váltott:

- Maga tényleg megőrült!... Vegye tudomásul: nem hagyom, hogy örülséget csináljon. Maga igenis, visszajön velem Hollandiába. Ha kell, erőszakkal, de visszajön... Egy hetet adok. Tombolja ki magát addig azzal a fajankóval!

A női hang, rettenetes megvetéssel:

- Hogy maga milyen aljas!... - Szünet. - És fenyeget? Maga mer engem fenyegetni?

- Vannak eszközeim...

- És azt hiszi, félek magától? Én itt biztonságban érzem magam. Gúnyos kacaj:

- Persze, Temesi úr karjaiban.

- Úgy látszik: nem nézett még ma tükörbe. Az a kis monokli, ott a szeme alatt nem emlékezteti még valakire? - Érthetetlen, visszafojtott férfimorgás, aztán ismét a női hang: - Az eszközeiről, az erőszakról pedig mondjon le... Ellenkező esetben félek, hogy nem lesz módja semmiféle erőszakra!

- Mit akar ezzel? Csend.

- Én, hála az égnek, nem ismerem a maga mocsok üzleti ügyeit. De magát igen. így azok az üzletek nem lehetnek valami tisztességesek... Otthon sem, itt sem... Gondolom, döntőbírónak fel kellene kérni a magyar rendőrséget... A maga által az imént emlegetett fajankó, azt hiszem, boldogan vállalkozna erre a

felkérésre...

Újabb kacaj:

- Tessék... összes bűnöm, hogy megakadályoztam, hogy lefeküdjön egy Moser nevű niemanggal, azonkívül lőttem egy szárvasbikát, és eléggé el nem ítélnélhető módon, féltékenységből adtam magának egy pofont. Ja, és még tilosban is parkoltam...

- Igen? - a női hang könnyed volt és tünődő. - És nem tudja véletlenül, hogy Stark Evelin, a világtalan nevelőnő kirablása előtt ki járt nála? Ki volt az a műértő úriember, aki Csathó grófék után érdeklődött?... És azt sem tudja, hogy hol vannak most azok az értékek, amelyeket elvittek?

A férfihang felháborodottan rikácsolt:

- Ha azt hiszi, hogy én... Kikérem magamnak! Öngyújtókattanás:

- Maga meg azt hiszi, Kolbe, hogy én teljesen hülye vagyok? Hogy nem jöttem rá: miért hozott engem magával? Hogy miért faggatta annyit a tanítót a Csathó család legendás kincseiről? És miért faggatta Temesi Palit, az egyetlen életben levő szemtanút az ékszerek elásásáról? És mért járt tudtom nélkül kétszer is Aknabocson? Utoljára a nevelőnőnél?!... Mit gondol, ez sem érdekelné a hivatalos szerveket?

A férfihang dadogott:

- Ma... maga valóban megbolondult... Ott van a szere a táskájában... Nyugtassa meg magát.

- Azt csak bizza rám... És most takarodjék a szobámból!

- De Lizett....

- És ne próbálja megakadályozni, hogy itt maradjak! Pintér kikapcsolta a készüléket.

- Ennyi...

Bana Dénes tágra nyitott füllel, szemmel hallgatta a felvételt.

- Kérlek, játszd le újra - mondta Pintérnek, hogy vége volt. Nagy figyelemmel kísérte ismét a párbeszédet. - A biztonságérzetben igazad volt... - jegyezte meg aztán. - Am ettől legfeljebb a nő érezheti magát biztonságban, de Hód egyáltalán nem.

- Beleznai gondoskodik róla, hogy Hódnak kutya baja se történjék... - válaszolta Pintér. - Bonne-én állandóan rajta vannak az emberei. És Hódot is biztosítja.

Ez némileg megnyugtatta az ezredest.

- Lehetséges, Bélám, hogy Kolbe kettős feladattal jött? Az egyik még ismeretlen előttünk, a másik az a bizonyos elásott és talán még mindig a földben heverő kincs? Azt akarná valahogyan megszerezni? De, ha történetesen sikerülne is neki, mondjuk a legeslegnagyobb titokban, hogy vinné ki?

Pintér a főnök első kérdésére igyekezett válaszolni.

- Az arany valahol biztosan szerepel Kolbe ügyletei között, hiszen Pálinkástól aranyművest kért. Gondoltuk, azért, hogy a táncosnőnek ajándékokat csináltasson. Mindenesetre Lizett feltételezése a Csathó családi ékszereket illetően, reális lehet. Az azonban, hogy Kolbénak köze lenne a világtalan volt grófi nevelőnő kirablásához, szerintem fantazmagória, gyanúsítás a nő részéről. Kolbe a ravasz, számító üzletember nem lehet annyira ostoba, hogy ilyen piti kis közbüntényes ügy miatt kockáztassa a lebukást!

- Apropos, mi van az elvitt értékekkel?

- Megtettük a szokásos intézkedéseket a felvásárló üzletek, a zálogházak, a vámórség tekintetében, minden illetékes szerv megkapta a listát.

- Szemtanúk?

- Én még ilyet nem pipáltam! Senki! Senki nem látott, hallott semmit. Idegenek, magyarul turisták mázskáltak aznap Aknabocson és környékén, de a nevelőnő háza körül semmi gyanúsat sem tapasztaltak. Se egy gépkocsi, se oda betérő valaki... Pedig alapos munkát végzett a tettes, mind a négy kutyát megölte, a

lakást felforgatta. Az elvitt holmi sem fért el egy kabátzsebben.

- És mit mond a nevelőnő?

- Annyira emlékszik, hogy ugattak a kutyák, aztán egyszerre elhallgattak. Valaki kendőt dobott az arcára, s betömte a száját. Erre elájult.

- Az egri kollégák véleménye?

- Egyejőre nem sok. Ujjlenyomat, talpnyom nincs, a tettes szakértő lehet a szakmában...

Annyira belemelegedtek a beszélgetésbe, hogy Banának csak most jutott eszébe, hogy helyettese éhes, szomjas lehet. Szalonnát, friss kenyeret, sört rakott gyorsan az asztalra, s biztatta Pintért, hogy egyék. Majd maga is nekilátott az uzsonnának.

- Mindenesetre érdekes Elizabeth Blume színeváltozása - mondta két falat között. - Elhiszem, hogy beleunt a kinti lokáléletbe meg Kolbe úrba, és tényleg új lapot akar. És valóban érezhet valami biztosságot, ha szembe mert szállni a bártulajdonossal, sőt a rendőrséget is kilátásba helyezi... Persze, ezek csak olyan művésznői macskakörök, amiket a szerelem védelmében nyújtogat Kolbe felé. Nem árt azonban még inkább rajta tartani a szemeket ezen a hollandiai úron! Árnyéka nagyon rávetődik erre a szerelemre.

Pintér helyeslőleg bólogatott.

- Még két dolgot szeretnék jelteni. Az egyik, hogy Hód közreműködése révén Zimonyi egyik szakembere mintát vett Bonne szállodai szobájában abból a sprayből, amelynek ottlétét szintén Hód jelezte, s amelynek dobozát, vagy legalábbis egy olyan sprays dobozt Moser egykori szobájában talált.

- És?

- Zimonyiék most vizsgálják, illetve vizsgáltatják. A másik: találtunk valakit, egy nyugatnémet állampolgárt, bonni illetőségűt, aki Veszprémben is és Szegeden is ott tartózkodott, amikor Koch, illetve Stern szívgörcsben meghalt Bizonyos Johannes Hinsburg. Egy-egy hetet töltött nálunk, hotelban lakott, látogatásának célja: turizmus. Jelenleg nem tartózkodik Magyarországon.

- Egyéb információ róla?

- Az Interpolnál tudakozódtunk utána. Nem szerepel a nyilvántartásukban.

Bana nem volt túlságosan elégedett a hallottakkal. Ha el is fogadta Hód lovagi magyarázatát a Kolbe-afférra, mégis bosszantotta a főhadnagy viselkedése, és csak az nyugtatta meg, hogy Beleznai emberei résen vannak. A táncosnő és Kolbe között kialakult viszony sem ígért kedvező fordulatot, az öreg nevelőnő kirablása körüli nyomozás is egy helyben toporgott.

- És ez a Kolbe sem lép. Mit csinál ez egyáltalán? És mi van Pálinkás Bálinttal? Találkoztak azóta? Lehetetlenség, hogy ne történjék semmi. Hogy elandalodjunk egy táncosnő-grófkisasszony és egy jámbor erdei remete szerelmén, miközben ki tudja, kik és miket manipulálnak a háttérben!

Pintér Béla kénytelen volt igazat adni főnökének. Valóban: tudomásuk szerint nem sokkal többet tett eddig, mint amit Lizettnek felsorolt, Pálinkással sem találkozott a vadászat óta. Pálinkás járja az országot, a vadaskerteket, a kísérleti gazdaságokat, ötcentezik és fut a nők után. Bonne pedig mindig Kolbe nyomában.

- Nem tetszik nekem ez a nagy csend... - dohogott tovább az ezredes. - Kolbéről ugye kiderült, hogy ismerte Mosert, a hongkongi banda emberét, különben minek kereste volna a szállodában. Azt is tudjuk, hogy Kolbe valami vonalról beszélt Pálinkásnak, amelynek megjavulásáig várni kell... Ez az. Várnak. Valakit vagy valamit várnak... De mit? - Bana sört töltött az alezredesnek. - Véleményem szerint meg kellene nézteni Kolbe amszterdami lokálját: miféle üzletek folynak ott. Köze van-e a lokálnak valamelyik bandához? S ha igen, melyikhez? Mindjárt tisztábban látnánk... Aztán meg kellene keresni az aranyművest, ha ugyan Pálinkás teljesítette Kolbe kérését, és talált egyet, Kolbe előttünk ismeretlen céljaira. Tovább megyek: szorosabb kapcsolatot kell teremteni a kábítószeres ügyekkel foglalkozó kollégákkal, hátha kibukik valami használható nyom. A határellenőrzést is meg kell szigorítani, nemcsak a személyekre, hanem a kimenő és bejövő áruforgalomra vonatkoztatva is... Egyetértesz, Pintér elvárs?

Az alezredes a söröspohárért nyúlt:

- Még ma intézkedem...

## 14

Hódot ezúttal messze elkerülte hagyományos szerencséje. Már vagy féltucat ékszerésszel, aranyművessel kísérletezett, mihaszna. Mindegyikhez azzal állított be, hogy Pálinkás főosztályvezető úrtól kapta meg a címét, és hogy ékszert szeretne csináltatni, illetve alakíttatni, de egyiknek sem volt ismerős név és egyik sem vállalkozott a munkára.

Bizonyára rossz a szöveg, gondolta Hód, a következőhöz más ötlettel ment, de a siker ezúttal is elmaradt. Persze, hiszen több száz olyan szakember lehet szerte az országban, aki aranyékszerrel foglalkozik, állami vállalatnál vagy privát, egyszázaléknyi az esély, hogy rátalál. És hátha valami megbeszélte jelszóra vagy jelmondatra reagál, nem egy ilyen kommersz jelentkezésre, hogy Pálinkás úr mondta a címet.

De nem adta fel, Pintér alezredes utasítására egyelőre visszatért Budapestre, s naponta átböngészte a jelentéseket, amelyeket a figyelő kollégák készítettek Pálinkás Bálint különböző útjairól.

Az egyikben megütötte a szemét ez a mondat:

“A megfigyelt személy 15.10 h-kor bement Szutor Ferenc, V. ker., Rakpart u. 96. sz. alatt lévő udvari ötvösműhelyébe, ahonnan 15.40 h-kor távozott és visszatért a hivatalába, amelyet 17.30 h-kor hagyott el.”

- Alezredes elvtárs, kérek engedélyt, hogy körülszaglásszam egy kicsit ezt az ötvöst.

- Engedélyezem.

A Rakpart utca 96. számú ház már régen megérett egy alapos tatarozásra vagy ahogy mostanában mondják: rehabilitációra. Valamikor elegáns lehetett díszes, csipkés ablakaival, faldíszekkel, félkör erkélyeivel, de most szomorú látvány volt, ahogy jókora darabokon a lehullott vakolat mögött kilátszottak a téglafügák.

A kapu mellett kis tábla jelezte, hogy az ötvösműhely az udvarban található.

Csilingelő csengő szólalt meg, mikor Hód benyitott a keskeny, üveges ajtón. Szűk eladótérbe jutott, amelyet egy pult keresztezett. A pult mögött, a vitrinben sok-sok ezüst- és fémholmi, gyűrűk, karkötők, láncok, medálok, különböző betűkivágások. A vitrin mellett ajtó vezetett hátra, bizonyára a műhelybe.

Onnan jött elő egy fehér köpenyes, csaknem kopasz, vézna kis férfi, és keret nélküli szemüvege mögül várakozóan nézett a vevőre:

- Szolgálhatok?

Hód a leghízalagabb hangon kezdte :

- Szutor ötvösművész úrhoz van szerencsém?

- Az vagyok.

- Örvendek. Pálházy Elemér... Kérem, a vadgazdálkodástól ajánlották önt. Az a helyzet, hogy a jövő hónapban lesz az esküvőm és...

A szemüveg közbevetőleg csillant.

- Mit méltóztatott, honnan?

- A vadgazdálkodási hivataltól... Szóval a jövő hónapban lesz a nagy esemény, és szeretnék a feleségem

részére egy kis meglepetést.

Az ötvös még mindig az első mondaton tűnődött:

- Kérem én nem ismerek onnan senkit.

Hód ugyan most nem akarta kimondani Pálincás nevét, mivel, ha látogatása visszajut a főosztályvezetőhöz, azonnal rájöhet, hogy valaki visszaélt a nevével, de ezúttal muszáj volt.

- Pálincás... Pálincás Bálintot sem?

A kopasz egyszeriben felderült:

- Ja, Bálint?... Elnézést, nem tudtam, hogy vadgazda is... Hogyne ismerném, parancsoljon.

Hód immár harmadjára kezdett a mesébe:

- A jövő hónap huszonegyedikén lesz az esküvőm, és nászajándéku szeretnék a feleségemnek egy kis meglepetést.

- Tessék... - mondta az ötvös és a vitrinre mutatott. - Kollekcóra tetszett gondolni? Ajánlhatnék gyűrűt, hozzávaló karkötőt, láncot, klipszet... Esetleg...

- Nem, nem, nem... - állította meg Hód az ötvöst abban, hogy elhúzza a vitrin üvegét. - Másról volna szó. Készíttetni szeretnék egy láncot, medállal. Van is elképzelésem, lerajzolnám önnek.

- Ezüsből?

- Hoznék törtaranyat.

Szutor kifelé fordított tenyérrel emelte fel kezeit:

- Arannyal nem szívesen foglalkozom. Mondhatnám, hogy egyáltalán nem foglalkozom.

Hódról lerítt a sajnálkozás.

- Ó, pedig de szerettem volna! Hiszen az ön munkájáról mindig a legjobbakat...

- Én is nagyon sajnálom - mentegetőzött a kis ember. A főhadnagy úgy tett, mintha indulni akarna.

- És akkor sem, ha... hasonló feltételekkel kérném, mint Pálincás úr? - Bár fogalma sem volt, melyek ezek a feltételek, de rémlett neki, hogy Kolbe Pálincásnak olyasmit mondott, hogy kemény valutában is fizethet. És, hátha bejön.

- Ön nem tudja, milyen örömet okozna két embernek, ha elvállalná... - Úgy vette észre, hogy az ötvös arcán enyhül az ellenállás.,- De, ha nem, nem... Majd kérek Pálincás úrtól egy másik címet...

Hód jól számított. Szutor úr ingadozni kezdett.

- Nézze uram... - mondta és egy újjal feltolta az orrán a szemüveget. - Esetleg baráti szívességből...

Hód áradozva nyújtotta parolára mindkét kezét:

- Köszönöm. Nagyon, nagyon, nagyon köszönöm. - És hogy az ötvös meg ne gondolja, gyorsan magyarázni kezdte, hogy mit szeretne. Részletesen beszélt a medálról, amely voltaképpen két összefonódott szívet ábrázolna, hiszen ugye, két szív fonódik össze a házasságban, a láncszemek oválisak lehetnének, végükön elvékonyuló vastagsággal.

Az ötvös figyelmesen hallgatta, értően bólogatott, azután megkérdezte:

- Rajz helyett nem kaphatnék esetleg eredetit vagy hasonlót? Jobban szeretek minta után dolgozni.

- Hiszen ha eredeti láncom volna, nem kérném az ön segítségét. Ez az ajándék az én elképzelésemben született. Lehet, hogy ugye messze áll az ön művészi elképzeléseitől, de módosíthatunk rajta...

Szutor úr bizalmat érzett az újdonsült megrendelővel, a Pálincás Bálint ajánlotta vőlegénnyel szemben, különben is igen szívesen beszélt a munkájáról.

- Mertugyebár nekem is sokkal könnyebb, ha másolnom kell valamit, ahol látom a szélességét, vastagságát, a minták cizelláltságát, mintha egy egysíkú rajzot kapok, és azon kell elindulnom. Példának okáért, egy pillanat türelem... - besietett a műhelybe és egy arany karkötővel tért vissza. - Tessék megnézni ezt a kigyós karkötőt. Ugyebár két kígyó összefonódva, gyönyörűen, itt a fejüknél kapcsolódnak. Hát most tessék képzelni, ha e helyett valami skiccfélét adnak! Nincs igazam?

Hódot érte már életében egy-két meglepetés, amikor uralkodnia kellett magán, de most majdnem kiesett a szerepéből. Mert a karkötő, amit az ötvös a kezében tartott, Lizetté volt. Azonnal ráismert, azt viselte azon az estén is, amikor felkérte táncolni.

- Gyönyörű, egyedi darab - mondta halkán és vigyázott arra, hogy az izgatottság ne érződjek a hangján. - Szabad megnéznem?

- Parancsoljon.

Kétségtelen az azonosság. Emlékezett rá, hogy tánc közben olyasmit motyogott a nőnek, hogy könnyű távol tartani a férfiakat, ha ilyen mérgeškígyók őrködnek a karján. És akkor alaposan szemügyre vette az ékszer.

- És ebből kell még egyet készíteni önnek? - kérdezte mikor visszaadta a karkötőt.

- Ugyanilyet, igen. De aranyból.

- Miért? Ez nem az?

Az ötvös finoman mosolygott a vőlegény hozzá nem értésén.

- Ez csak futtatott arany, uram.

Hód úgy vélte: ismét szerencsés percek voltak és hogy eleget tudott meg. Hálálkodva búcsúzott Szutor úrtól azzal, hogy napokon belül behozza a nyakláncrajzot, hiszen ő nem grafikus, aki pillanatok alatt papírra vetné az elképzelését, s akkor majd megbeszéljük az ügy anyagi vonzatait is.

- Legyen szerencsém - búcsúzott az ötvös és az ajtóig kísérte. Hód vidáman lépkedett az aszfalton. Kiderült hát, hogy Kolbénak

miért szükséges az aranyműves. Lizettel behozatja a futtatott vagy dublé ékszereket, és ugyanazok helyett kiviszi az itt csináltatott valódiakat. Remek üzlet lehet, hiszen Magyarországon sokkal olcsóbb a kézi munka, mint Nyugaton. Ezért van hát annyi ékszere a táncosnőnek! Aki bizonyára nem is sejtí, hogy mutatós, de valójában értéktelen holmikat őriz, mert viselni csak ritkán szokta őket.

De ez lenne Kolbe legfőbb úticélja? Aranycsempészség? És egy délibáb kergetése, a Csathó-kincsek megtalálása?

Sok, sok kérdés zsongott a fejében, amikor visszament a Belügyminisztériumba. Azonnal jelentette útjának eredményét Pintér alezredesnek.

- Magának mazsolája van, főhadnagy! Egy ilyen palit kikapni!

- A szerencsét provokálni is kell, alezredes elvtárs.

- Ezek szerint - következtetett az elhárítás helyettes vezetője - azért ragaszkodik Kolbe ahhoz, hogy a táncosnő vele együtt térjen vissza. Mert ha visszafelé nincs Lizett, nincs aki legálisan vigye ki az ékszereket. Vagyis fuccs az üzletnek.

- Logikus - jegyezte meg Hód. - Legyen szabad ezzel kapcsolatban valamit észrevételeznem alezredes elvtárs.

- Ki veje!

- Ha Kolbe ennyire arany, meg ékszermaniás, akkor nem lehetséges, hogy Elizabeth Blume gyanúja jogos, és Kolbénak valóban lehet köze Stark Evelin kirablásához?

- Jó kérdés... - dűnnyögte Pintér. - De mihez kezdene a holmikkal? A vázákkal, szelencékkel, gyertyatartókkal, ékköves dobozokkal? Hogy viszi ki az országból? Az első vámvizsgálatnál lebukik.



- Én tört aranyat ígértem az ötvösnek.

- Értem, főhadnagy. Értem. Akkor ráállunk az ötvösre is. - Az alezredes papírlapot vett a kezébe. - Hanem hallgassa csak, mit csinál a maga Kolbéja! Két nappal ezelőtt találkozója volt Pálinkással. Mielőtt elindult, közölte a portással, hogy ha bárki is keresné, mondják meg, hogy vadászni ment. Soha sem szokta bejelenteni ugye, hogy merre mászkál?

- Tudtommal nem.

- Na, kérem. Pálinkás vállalati kocsijával utaztak, de nem ám vadászni! Egy fenét! Felmentek a Szent Hubertusz kápolnához, jól körülnéztek a környéken, beszéltek a kápolna papjával, aztán abba a vadászházba hajtottak, ahol Lizett összemelegedett Temesivel. Csak ketten voltak a házban, mintegy másfél órát tartózkodtak ott, aztán hazafelé még elidőztek kissé a tardosi fogadóban. Aztán haza, anélkül, hogy egyetlen puskalövést tettek volna. És most jön a poén! Mikor a portás udvariasan érdeklődött Kolbénál, hogy miképpen sikerült a vadászat, a lokáltulajdonos büszkén kijelentette, hogy ismételen sikerült egy bikát ejtenie. Még meg is jegyezte, hogy majd jó sokat fizethet a trófeáért. Na? Mit szól hozzá?

Hód elnézést kérő mosollyal kimondta, ami először eszébe jutott:

- Úgy látszik, hogy Kolbe immár két agganccsal is láttatni akarja, hogy felszarvazták. - S, hogy Pintér nem reagált a humorára, gyorsan hozzátette: - Bocsánat... Azt tetszik kérdezni ugye, hogy minek Kolbénak a két trófea.. Mert, hisz nyilván haza akarja vinni, erre vall, hogy Pálinkás az egyikre már megkérte a kiviteli engedélyt. Talán dicsekedni akar vele, hogy ő volt nálunk a legnagyobb vadász. De az is lehet, hogy így akarja legalizálni ittléte célját. Mint Moser, míg fel nem juttatták az égi vadászmezőkre. De mi szükség volt arra, hogy hazudjon? Újabb kérdéskomplexum, alezredes elvtárs. - A főhadnagy elhallgatott.

Pintér csendesen helyeselt.

- Az. Csupa kérdőjel az egész ügy. Nemcsak a Moser-vonal, vagy, ha tetszik a hongkongi vonal, a szívgyörcsök, hanem minden figura ebben ajátékban. Akárkit is veszek. Pálinkás és szerepe, Kolbe, Bonne, az árnyék, aki XX-es bérelt kocsin követi a bártulajdonost. Vagy itt van a maga táncosnője. Az isten se érti. Napokkal ezelőtt összevesz Kolbéval, tulajdonképpen főnökével, megfenyegeti, aztán tessék, most vele vacsorázik, sőt időnként el is kocsizik vele... De amellett van, hogy Temesinél alszik, és napközben is sok időt tölt a társaságában. Hát érti maga ezt?

- Hja, alezredes elvtárs, egy táncosnői lélek rejtelmek.

Pintér ma nem volt hajlandó tudomásul venni Hód könnyed megjegyzéseit.

- Megeszi a fene. Más lehet itt a háttérben...

Az asztalon csörögni kezdett a telefon. Pintér felvette a kagylót:

- Tessék... Kapsolja kérem... - Magyarázólag odaszólt a főhadnagyhoz: - A Heves Megyei Főkapitányság. - Aztán a kagylóba: - Pintér alezredes, tessék. Üdvözöllek Szeretneki elvtárs. Hogy monddod?... Na, már éppen csak ez hiányzott! Nem tévedtek? Értem... Futárral küldjétek, igen. A teljes anyagot. Köszönöm... - Mintha lassított filmben játszana, olyan tempóban rakta le a telefont. Hód rendkívülit sejtett:

- Mi történt, alezredes elvtárs?

Pintér fakó tekintettel, súlyosan válaszolt:

- Egy adalék a táncosnői lélek rejtelmekhez... A Heves Megyei Főkapitányság Temesi Pált gyilkosság alapos gyanúja miatt őrizetbe vette... Az áldozat: Elizabeth Blume...

## 15

Bana Dénes alig várta, hogy az utolsó építőmunkás is. letegye a malteroskanalat és eltávozzék. Gyorsan

bezárta a házat és beszállt a kapu előtt várakozó szolgálati kocsiba. A gépkocsivezető azonnal indított. Máskor az ezredes el-eltréfálkozott útközben a meglehetősen vagány fiatalemberrel, de most szótlánul, zordonan hallgatott. Etukán látszott, hogy örül a viszontlátásnak.

- Nagyon hiányzik, ezredes elvtárs...
- Köszönöm. .
- Kávét már készíttettem.
- Legyen szíves, hozza be. Pintér elvtárs és a többiek?
- Csak Pintér elvtárs van itt. A többiek már elmentek.
- Az anyagok?
- Ott van minden az asztalán.
- Köszönöm, Etuka. Pintér elvtárs is menjen haza, majd holnap beszélgetünk.
- Ahogy megparancsolta, ezredes elvtárs, fél nyolckor mindenki itt lesz.
- Rendben. Jó éjszakát.

. Ha valaki figyelte volna az ezredest, azt tapasztalhatta volna, hogy a máskor nyugodt Bana Dénes most idegesen lapoz bele egy vastag dossziéba, egymásután hajtja az oldalakat, gyorsolvasásban futja végig a sorokat, vissza-visszatér egy-egy részletre, aztán dühösen az asztalra csap.

- A szentséges úristenit!

Az elhárítás vezetőjét düh feszegette, szivarra gyújtott, le-fel járkált az íróasztala előtt, aztán visszaroskadt a székébe, és előlről kezdte olvasni a Temesi ügyről szóló jelentést, a kihallgatási jegyzőkönyvek másolatát. Nem is annyira a Temesi-féle érdekelte, mint az a kihallgatási jegyzőkönyv, amelyet Fritz Kolbe vallomásáról vettek fel.

“Kérdésre előadom, hogy Elizabeth Blume kisasszonnyal előző nap beszélünk meg, hogy ellátogatunk Aknabocs környékére. Blume kisasszony a kék vonalas turistaúton, a kőbánya feletti hegytetőre tervezett kirándulást Temesi Pál úrral, akivel az erdőgazdasági elágazásnál akart találkozni. Tekintettel arra, hogy köztem és Blume kisasszony között az utóbbi időben Temesi Pál miatt nézeteltérések voltak, én nem kívántam velük tartani. Napokkal ezelőtt megbeszéltem a Szent Hubertus kápolna plébánosával, hogy megmutatja nekem belülről is a kápolnát, mert elhatároztam, hogy a műemléki épület tatarozást költségeihez anyagilag hozzájárulok. Így, amikor az elágazásnál találkoztunk Temesi Pállal, ő Blume kisasszonnyal a kőbánya felé távozott, én pedig a Szent Hubertus kápolnához mentem, ahol már várt rám a plébános úr... Újabb kérdésre elmondom, hogy Blume kisasszony igen jó hangulatban volt, láthatóan nagyon örült, hogy Temesi úrral, akihez érzelmi szálak fűzték, kirándulhat.”

Az ezredes valamit jegyzett a papírlap szélére, aztán tovább olvasta a jegyzőkönyvet.

“Mi a plébános úrral megtekintettük a kápolnát, mintegy fél órát töltöttünk bent. Mikor kijöttünk, láttuk, hogy a szemben lévő kőbánya felett, a sziklatetőn van Blume kisasszony és Temesi. Blume kisasszonyt a narancssárga ruhájáról ismertem fel. Láthatólag civakodtak, nekem úgy tűnt, hogy verekednek, összekapaszkodva rángatják egymást. Nagyon csodálkoztam, mert Blume kisasszonynál ilyen viselkedést soha sem tapasztaltam. Aztán láttam, hogy Temesi Pál megtaszítja a művésznőt, aki sikoltva lezuhan a szikláról a kőbányába. A plébános úrral azonnal kocsiba ültünk, a helyszínre mentünk, ahol az összezúzódottnak személyben felismertem Elizabeth Blume kisasszonyt.”

Bana Dénes megint talált feljegyezni valót, ezúttal nagy kérdőjeleket is rakott a szavak után, és újra az iratba mélyedt.

“Temesi úr körülbelül tíz perc múlva feldúltan és rémülten érkezett, s mikor meglátta a művésznő holttestét, zokogni kezdett, mint aki nagyon megbánta tettét. A látvány nekem is borzasztó volt, hiszen Elizabeth Blume kisasszonyhoz engem mély érzelmek fűzték már sok év óta. Nem is bírtam tovább, ezért beültem a kocsiba és eljöttem. Előzőleg megkértem a plébános urat, hogy maradjon ott a hivatalos dolgok

végéig, megadtam a szállodai címemet és telefonomat, hogy értesítsenek, ha tanúvallomással a hatóságok rendelkezésére állhatok. A rendőrséget nem én értesítettem.. Nem tudom ki volt..."

A plébános tanúvallomása nagyban-egészben megegyezett a Frítz Kolbe által előadottakkal, a bártulajdonos mindaddig derűs volt és jó hangulatú, amíg az egymást tetteleg bántalmazó párt észre nem vette. Akkor nagyon ideges lett, a holttest láttán a plébános a megrendülés nyomait vélte felfedezni Kolbe arcán.

Az amszterdami üzletember figyelésével megbízott kolléga jelentése is egybevágott Kolbe vallomásával, valóban Elizabeth Blumével jött el a szállodából, valóban az erdőgazdasági elágazásnál találkoztak Temesi Pállal, és Kolbe valóban a plébánossal tartott a kápolna megtekintésére.

Egyetlen megjegyzés volt a jelentésben, amelyet Bana ezredes kétszer is aláhúzott a szövegben, nevezetesen, hogy Bonne ezúttal nem követte Kolbe kakaószínű Volkswagenjét, hanem a kőbánya másik oldalán, ahonnan könnyen megközelíthető volt a sziklatető, várakozott XX-es kocsijában, s csak késő délután tért vissza a városba.

Az ezredes már harmadszor olvasta a Temesi Pállal készített jegyzőkönyvet, annak is azt a részét, amelyben azt vallja, hogy Elizabeth Blumétól Stark Klára tanítónőn keresztül, mintegy nászajándék-előlegül kapott egy bélyegalbumot, amely annyit érhet, hogy annak árából felépíthető és berendezhető lenne egy modern fogadó valahol. Temesi egyéb értéket is őrzött: a táncosnő ékszereinek egy részét, amelyet Elizabeth Blume nem mert a szállodában tartani, s valamilyen oknál fogva a széfbe se kívánta berakni, inkább Temesire bízta.

A vizsgálatot vezető nyomozó e tényekből kiindulva és a gyilkosság indítékát keresve arra a következtetésre jutott, hogy Temesi Pál a felsorolt, nagy érték megszerzése céljából, nyereségvágyból követte el tettét. A bélyegalbumot és az ékszereket a rendőrség lefoglalta.

Bana annyira belefeledkezett az iratokba, hogy egyszer csak azt vette észre, hogy a virradat elnyomja a lámpafényt, és az utcáról felhallik hajnali metropolisz zaja. Szája megkeseredett a szivarfüsttől, és légszomj is kerülgette. Kitérte az ablakot, s hátratett kézzel mozdulatlanul nézte az opálos budai panorámát.

Etuka így talált rá. Meglepte a főnök szoborszerű sziluettje.

- Ezredes elvtárs nem volt odahaza?

Bana nem válaszolt. Kérdezett:

- Mennyi az idő?

- Hét óra... Azonnal csinálom a feketét.

- Köszönöm. Ha az elvtársak megérkeznek, jöjjenek be. Intézkedjék, Etuka, hogy itt legyen Hód is.

Megsimogatta az állát, a szakállá reszelt. A szomszéd utcában volt egy fodrászszövetkezet. Felvette a kóját és lement. Etuka közölte a gyülekezőkkel:

- Az ezredes elvtárs nagyon ingerült. Bent volt egész éjjel. Fodor főhadnagy elvtárs jelenlétét is kéri.

A titkárnő nem túlzott, Bana valóban dühösnek tűnt.

- Jó reggelt elvtársak... - kezdte. - Üljenek le. Én inkább állok. - Pintér alezredes a többiek nevében is engedélyt kért, hogy ők is állva maradhassanak. - Rendben van, álljanak az elvtársak. De járkálást nem engedélyezek. Ha mindannyian el kezdünk járkálni, zsbivásár lesz itt, nem tanácskozás.

A hangulat nagyon feszes volt. A vezérkar várta: mit akar ezzel a kemény bevezetéssel a főnök. Nem kellett sokáig várniok. Az ezredes komoran kezdte.

- Vannak önök között olyanok, akikkel már harminc éve együtt dolgozom. Igaz, Pintér elvtárs?

- Jelentem, igen.

- Én magam harmincöt éve vagyok a szakmában. De még egyetlen egyszer sem követtem, követtünk el ilyen baklövést, mint most.

Hirtelen rászólt a beosztottjaira. - Üljenek le, kérem. Útban vannak A gondolkodásomat is akadályozzák. - S mikor Pintérék teljesítették a parancsot, emelkedettebben folytatta. - Igenis, baklövést! Ne csodálkozzanak! Az orrunk előtt megölnek egy szerelmes bárányt, mi közben mi a farkasokra vigyázunk... Elandalgunk egy romantikus szerelem láttán, s nem vesszük észre, hogy hóhérok ólálkodnak e szerelem körül. - Pintéréken látszott, még mindig nem sokat értenek az ezredesi kifakadásból. - Ismerik önök ezt az anyagot, amit tegnap az asztalomra tettek? - Senki sem válaszolt. Bana csaknem csattant: -Kérdeztem valamit, elvtársak! Pintér Béla, mint rangidős válaszolt:

- Ezredes elvtárs, jelentem, mindenki minden anyagot ismer. Beleznai elvtárs készítette az összefoglalót, az abban foglaltakkal egyetérték.

Bana még ingerültebb lett.

- Azt most nem firtatom: miért nincs meg a három Düsseldorf gyilkosa. Azt sem, hogy még mindig nem tudjuk: mit akar a nemzetközi kábítószer-kereskedelem Magyarországon és hogyan? De az egyenesen felháborít, hogy a legújabb gyilkosság tettesét már kitalálták, illetve ráhagyatkoznak egy olyan koncepcióra, amely az első józan gondolatra összeomlik.

Beleznai lopva Zimonyira nézett, aztán Pintérre, de róluk is azt olvasta le, amit maga is érzett: a legjobb tudomásuk szerint jártak el a koncepció megítélésében is.

Bana haragos számonkérése kihallatszott a titkárnő szobájába, ahol Hód várakozott. Etuka tanácstalan volt, hogy mit tegyen, egy kis viharszünetben becsengetett:

- Ezredes elvtárs, Fodor főhadnagy elvtárs megérkezett.

- Várjon! - Bana olyan hangosan szólt, hogy a telefon nélkül is lehetett kint hallani. Aztán elsétált a vezérkar előtt s az ablaknál megállt: - Az elvtársak szerint Elizabeth Blumét ki ölte meg?

Pintért nem befolyásolta a főnöki harag.

- Temesi Pál.

- És miért?

- Jelentem, a vizsgálatot végző kollégák szerint nyereségvágyból. Az ezredes bólintott, mintha egyetértene a válasszal. Aztán tovább

kérdezett:

- Az elvtársak szerint is? Beleznaira nézett, ő válaszolt:

- Temesi Pál alaposan gyanúsítható a gyilkossággal, két tanú vallott ellene, és indoknak elfogadható a nyereségvágy is.

Bana az ajtóhoz lépett és kiszólt:

- Főhadnagy, hozzám!

Hód szabály szerint jelentkezett. Az ezredes végighallgatta, aztán a emébe nézve kérdezte:

- Maga szerint is Temesi Pál gyanúsítható a táncosnő meggyilkolásával, méghozzá azért, hogy egyedül magának tarthassa meg a bélyegalbumot és az ékszereket?

A főhadnagy nem válaszolt azonnal.

- Feleljen kérem!

Hód lassan belekezdett:

- Ezredes elvtárs, jelentem, a tények azt mondatják velem, hogy igen. Kolbe és a plébános látta az esetet. A Temesinél lévő érték pedig egy egész vagyon. Azonnal gazdaggá teheti. És ott vannak az ékszerek, amelyekről persze nem tudja, hogy dublél.

- És az esze? Az mit mond?

- Jelentem nekem nem nagyon fér bele a képbe a két Temesi Pál. Az egyik, a jámbor, légynek sem ártó, feje tetejéig szerelmes, meggondolt Temesi. A másik: a pénzért gyilkoló Temesi. Én ugyan személyesen nem ismerem, de az összbnyomás, ha szabad elmondanom, nem egy gyilkos összbnyomása.

Az ezredes azonnal felvillant:

- Ez az, elvtársak! Temesi Pál, ugye azt mondják róla, egy fajankó. Annyi érzéke sincs az üzlethez, a pénzhez, mint egy tyúknak. Mit kezdene ő a milliókkal? És a szerelem, elvtársak? Hihető az, hogy halálosan oda vagyok valakiért, életem utolsó nagy fellobbanása, et cetera, et cetera, és akkor fogom, s a legnagyobb érzelmek kellős közepén lelököm a szakadékba.

Beleznai halkán jegyezte meg:

- Tanúk vannak rá, hogy ezt tette.

Bana kurtán intett:

- Meglehet. Meglehet, hogy ez volt a látszat. Majd kiderül. De nem tűnt fel az elvtársaknak valami?... Azt hiszem: azzal tisztában vannak, hogy Fritz Kolbe és gorillája nem rózsavizes húsvéti locsolkodó legények. Nos, mit tett Kolbe úr a tragédiát megelőző két-három napban? Felsétált a Szent Hubertus kápolnához, szemben a kőbányával, aztán éppen arra a napra, amikor Blume kisasszony oda kirándult, előre randevút beszélt meg a plébánossal... A másik: Bonne, tudjuk, hogy állandóan követi a bártulajdonost. Most vajon miért nem tette? Miért állt le a kocsival a hegynék azon a részén, ahonnan könnyedén feljuthatott a sziklatetőre, ahol a szerelmespár tartózkodott?

Pintér alezredes nem értett mindenben egyet Banával.

- Ezek kitűnő észrevételek, ezredes elvtárs. De kérdés, hogy reálisan összefüggnek-e a történetekkel.

Bana Dénes hirtelen Hódhoz fordult:

- Ide figyeljen főhadnagy! Most fél kilenc. Kilencig tanulmányozza át a jegyzőkönyveket, és olvassa el, amiket széljegyzeteltem rájuk. Kilenckor elindul Egerbe. Adok magának hat órát. Kihallgatja Teme-sit. Ha továbbra is az lesz a véleménye, hogy ő gyanúsítható és vádolható Elizabeth Blume tragédiájáért, idehozza, és az elvtársak előtt én fogom kihallgatni. Megengedem, hogy a kihallgatást ott végezze, ahol akarja. Elmehetnek étterembe is a költségemre. Sőt, menjenek el. Ha megváltozik a véleménye, felhatalmazom, hogy ne kísérje vissza a zárkába. Én ezt közben megbeszélem az ottani elvtársakkal. Nekem nem az kell, hogy fülénél fogva hozza ide az igazi gyilkost. De derítse fel, ki az. És hat óra lejártával, délután háromkor jelentkezik nálam! Az elvtársak is itt lesznek. Tessék, az anyag... - nyújtotta az ezredes Hódnak a vaskos dossziét. - Majd adja le Etukának. Induljon, kérem.

Hód katonásan eltávozott. Bana még visszatartotta egy kicsit a vezérkart:

- Ha Temesi Pál a kihallgatás után szabadlábba kerül, verjétek nagydobra. Biztos vagyok benne, hogy valakit megdöbönt, és ha eddig nem követett el hibát, most majd elkövet. Végeztem. - Zimonyit az ajtóból hívta vissza: - A boncolási jegyzőkönyvet nem csatoltatok az anyaghoz. Pedig nagyon kíváncsi lennék arra is.

## 16

Mire Hód Egerbe ért, Szeretneki őrnagy már megkapta a főkapitányság vezetőjének utasítását Temesi Pál kihallgatására vonatkozóan.

- Itt akarod vagy elviszed?

- A kinti környezet célravezetőbb.

- Kísérőt adjak?

- Köszönöm, nem.

Hód az őrnagy szobájában várta meg, míg az őrizettest felvezetik. Közben Szeretneki Temesiről informálta:

- Nagyon összement. Az a bizonyos bugylibicska hozzá képest délceg dalia. Éjszaka sír, egyébként magába roskadva ül a cellájában, a kihallgatásokon is apatikusan viselkedik.

- Gondolom érthető, nem?

- Persze, persze. Most kezd tudatára ébredni, hogy mi történt... Temesi Pál valóban önmaga árnyéka volt. Kinézetre is legalább tíz

évet öregedett, erős borosta övezte arcát, kialvatlan, vörös szemei alatt nagy, fekete karikák. Szeretneki elküldte a felvezetőt, Hód mosolyogni próbált.

- Megismer? - kérdezte. Temesi szótlánul intett.

- Kérem, szeretnék magával beszélni, Temesi úr. De nem itt. Jöjjön velem, kimegyünk a városba.

Temesinek erre sincs egy szava se, Hódnak meggyőződése volt, hogy ha most kihirdetnék előtte a halálos ítéletet, azt is ilyen rettenetesen minden-mindegy módon fogadná.

A kocsiiban Hód maga mellé ültette előre és beszélgetést kísérletezett.

- Hová akar menni? Valami kedvenc hely? Tardos? Szépasszonyvölgye vagy jó lesz egy étterem?

Az igazat megvallva Hódnak ez utóbbi tetszett volna a legjobban, hiszen mindjárt fél tizenkettő. Így, hogy Temesi változatlanul néma maradt, megállt egy csendesnek ismert borozó előtt. A sarokba ültek, hátra, ahol nem volt vendég.

- Tisztán, vízzel? Valami ételt? Az őrizetes egy szóval válaszolt:

- Vízzel.

Aztán, hogy ivott néhány kortyot, Hód pedig felhörpintette a kávé, idejét látta, hogy megkezdje főnöke parancsának végrehajtását.

- Amint vettem észre, Temesi úr, megismert. Meg kell mondanom, hogy furcsa találkozásaink voltak. Ne csodálkozzék rajta, ami önnel történt elég magyarázat arra, miért kísérte önöket figyelemmel a Belügyminisztérium.

Temesi most egyenesen ránézett:

- Kicsoda maga? És mit akar?

- Fodor Imre főhadnagy vagyok a Belügyminisztériumból. Felfedem magam, másként nem lenne értelme a beszélgetésünknek. De ígérje meg, hogy senkinek sem árulja el kilétemet. A jövőben sem. Előrebocsátom, hogy amit most hallani fogok magától, azt fel fogom használni. Elsősorban az ön érdekében. Azért kérem, saját érdekében kérem, hogy őszinte legyen hozzám, és őszintén válaszoljon a kérdéseimre. A művésznőt nagyon sajnálom és, ha ez némi vigaszt nyújt, akkor fogadja részvétem.

Temesi szeme egyszeriben megtelt könnyel. Látszott, jólesik neki az emberi hang, a Hódból áradó együttérzés.

- Köszönöm... - suttopta.

Hód rágyújtott, kínálta Temesit is. De az intett, hogy köszöni, nem él vele.

- Két olyan tanú van Temesi úr, aki látta és vallotta, hogy maga civakodás vagy dulakodás közben lelökte a művésznőt a szikláról.

Temesi megdöbbsent:

- Lelöktem?

- Fritz Kolbe és a helyi plébános vallomása szerint.

- Hazudnak.

- Rendben, hogy hazudnak, de nem mutatták meg a tanúvallomásokat önnek, amikor bejelentették, hogy előzetes letartóztatásba helyezik?

A vörös, alvatlan szemek pillanatra lecsukódtak.

- De.

- Akkor?

- Lehet, hogy nem hiszi el, de nem láttam én abból semmit. Különben is olyan mindegy volt, hogy mit tesznek elém, mit kell aláírni, mi lesz velem... Eddig tartott az élet, uram. Pont. Vége.

Temesi maga elé meredt. A homályos sarokban még öregebbnek látszott.

- Kérem, hogy nagyon koncentráljon arra, amit felel most. Azon a napon, amely olyan rosszul végződött, mikor és hogyan találkozott a művésznővel?

A férfi valóban a történetekre akart összpontosítani. Lassan, töredezetten, de összefüggően kezdte mesélni, hogy tíz órára beszéltek meg a találkozót az erdőgazdasági elágazásnál, a természetvédelmi jelzőtábla melletti turista pihenőben.

- A maga ötlete volt vagy a művésznőé a kirándulás? Nem is annyira a kirándulás, hanem a hely.

- Azé a szemété.

- Fritz Kolbét gondolja?

- Igen. Merthogy neki elintéznivalója van a plébánossal a kápolnában.

- Ezt a művésznő mondta?

- Igen.

- S aztán?

Találkoztak. Elizabeth Blumét Kolbe hozta a kocsiján. A nő igen feldobott állapotban érkezett, Temesi nyakába ugrott, s teljes súlyával csüngött rajta, mint egy gyerek. Kacagott, vibrált, körülfutkosta a jelzőtáblát és a padot.

- Italos volt?

- Inkább mámoros. Italszagot nem éreztem rajta. Kolbe láthatta, hogy csodálkozom Lizett viselkedésén, mert azt mondta: semmi baj, a művésznőt gyerekkorában fejsérülés érte, néha szokott ilyen felspantolt lenni. Ha nagyon nem bírnek vele, akkor van Lizett táskájában nyugtató, adjak neki.

- Gyógyszer?

- Egy spray. Be kell lehelni és megnyugszik.

Hódnak ismét uralkodnia kellett magán, hogy fel ne ugorjék.

- Biztos ez? Spray?

- Csak egy picit kell a szájába spriccelni, és az megnyugtatója.

- És sor került rá?

Temesi Pál igent intett. De előbb még történt egy és más. Most már folyamatosabban, de az ismételt élmény hatására zaklatottabban mondta a történetet Temesi. Azt tervezte, hogy a kék út mentén elgyalogolnak a legközelebbi turistaházig, és ott töltik majd az éjszakát.

A főhadnagy kénytelen volt ismét közbekérdezni:

- És miért nincs mindebből egyetlen szó sem a vallomásában? A férfi vállatvont:

- Nem kérdezték. Csak az érdekelte a rendőrséget, hogy mit csináltunk a sziklatetőn... Különben is,

mindegy.

- Az istenfáját, dehogyis mindegy! - pattant hirtelen Hód. - Mindegy magának, hogy tíz évet ül, vagy egyet vagy egyet se? - Aztán rájött, hogy heveskedéssel semmire se megy, hát elnézést kért. - Fel szeretném rázni Temesi úr ebből a letargiából, mert egyre inkább meggyőződésem, hogy a vallomás hiányosan van felvéve...

Temesi tovább mondta az eseményeket. Felgyalogoltak a tetőre. Útközben Lizett, mint egy pillangó, mint egy gyönyörű, sárga pillangó repdesett virágtól virágig, és minden bokor alá be akart feküdni a férfival.

- Nem lehetett vele bírni. Le akart vetkőzni, és engem is ruhátlanul akart látni... Engem feszélyezett a dolog, hiszen bármikor járhattak arra. Apa és lánya, gondolhatták volna. Vagy egy öreg szatír és a fiatal pillangó... Birkóztunk. Azazhogy fekve játszottunk. Lizett magára húzott, és akkor eszembe jutott Kolbe. Amit Kolbe mondott. Erről a viselkedésről. Várj, Lizett, mondtam neki, itt van ez a spray, lehelj belőle egy kicsit. Akkor megnyugszol... Éppen csak egy cseppet spriccelt belőle a szájába, aztán eldobta. Megnyugodott. Tényleg megnyugodott. És elkezdett sírni. Úgy éreztem, azért sír, mert boldog... Gyere, mondta, gyere, gyere, a tiéd akarok lenni... Most, itt azonnal...

Temesinek elcsuklott a hangja. Ivott a spiccerből. Nagy nehezen tudta csak folytatni. - Mondtam már, hogy feszélyezett a tudat, hogy bármikor megláthatnak bennünket. Lefejtettem magamról a karjait, felálltam, Lizett is felugrott, vissza akart rántani. Én nem hagytam. Tényleg úgy nézhetett ki messziről, mint a dulakodás. Ha nem akarod, akkor én repülök... kiáltotta. De már akkor az orom szélén állt. Lizett!... Lizett!... Késő volt. Lizett lezuhant... - Temesi hangtalanul sírt. Hód várt egy kicsit, aztán halkán kérdezte:

- A spray? Mi lett vele?

- Eldobta... Lehet, hogy még mindig ott van. Ha meg nem találta valaki.

A főhadnagy Temesi karjára tette a kezét.

- Nyugodjék meg... Elég, ha azt mondom, hogy még ma kiengedik? Új jegyzőkönyvet vesznek fel, abban mindazokat elmondja, amiket most nekem, és szabadlábra helyezik...

Visszamentek a főkapitányságra. Hód röviden közölte a tényeket Szeretneki őrnaggyal, aztán megkérte, hogy menjenek ki a helyszínre Temesivel, és próbálják megkeresni az eldobott sprayt. Legszívesebben ő menne, de időre vissza kell érnie a fővárosba.

Indulás előtt azonban szerette volna a jó hírt közölni Bana ezredessel, hiszen tudta, hogy főnöke feltétlenül kedvező fejleményt vár tőle. Közvetlen vonalon hívta az ezredet.

- Etuka, legyen szíves, kapcsoljon a főnökhöz.

Piciny kattanas és:

- Tessék, főhadnagy. Valami baj van?

- Jelentem semmi. Azt hiszem valamit késni fogok, most tudok csak indulni.

- És? Szabadlábra helyezteti?

- Igen.

- Gratulálok, fiam... Mikorra ér fel?

- Nyomom a gázt, ezredes elvtárs.

- Csak vigyázzon magára, inkább késsen egy órát, semmint baja történjék.

Bana, mikor letette a telefont, mintha kicserélték volna. Örömmel kiabált ki a titkárságra:

- Titkárnők gyöngye, ide figyeljen! Három helyett fél négyre trombitálja össze az osztályvezető elvtársakat. És főzzön majd mindnyájunknak egy jó kávé...

Hód tényleg fél négyre érkezett. Bana szobájában ott ült a vezérkar, teljes létszámban.

- Ezredes elvtárs jelentem... - kezdte volna szabályszerűen Hód, de Bana leintette:



- Pihenj. Álljon, hallgasson, ne jelentsen. A kérdéseimre fog válaszolni... Tudja, miért áll most? Ezt érdemli az, aki megdolgoztatja a főnökét. Egész éjjel itt ültem az akták mellett, és kerestem maga helyett a művésznő halálának tettesét. Vagy legalábbis megpróbáltam Temesi helyett mást találni... Nos, adtam hat órát magának, főhadnagy egy parancs végrehajtására. Nevet kérek: ki a gyilkos vagy gyilkosok? Ki vagy kik gyanúsíthatok?

Hód részletes jelentést adott Temesi Pál kihallgatásáról, vallomásának újrafelvételéről, és arról, hogy megkérte az egri kollégákat a spray felkutatására.

- Közöltem velük... - mondta -, hogy a nyomozás szempontjából igen fontos a spray. Mintahogy valóban az is. Elizabeth Blume nem volt kábítószer-élvező, ezt a néhány találkozásunk alkalmával megállapíthattam. A Temesivel való randevúra mégis mámorosan érkezett, amely mámor semmiképpen sem származhatott szesztől, mert azt Temesi a nő lehelletén okvetlenül megérezte volna. A kábítószer mellett szól a spray, az újabb befecskendezés, amelyről Blume kisasszony előbb sírni kezdett, majd szeretkezni, s végül is repülni akart. Kolbe természetesen tudott a spray drogos voltáról, nemhiába adta be Temesinek a fejsérüléses mesét, és tanácsolta a "nyugtató" használatát. Természetesen a boncolási jegyzőkönyv majd tisztázza, mekkora és milyen összetételű dózis volt a művésznőben. És, ha a sprayt megtalálják...

Bana közbeszólt:

- Nem akarom félbeszakítani, fiam, de... - lenyomta a titkársági készülék gombját. - Etuka, legyen szíves, hívja nekem Szeretneki őrnagy elvtársat a Heves megyeitől... - Aztán a főhadnaghoz szólt: -Folytassa, kérem.

Hód már inkább a kétségeiről, tisztázatlan problémáiról beszélt.

- Csak azt nem értem, ezredes elvtárs, hogy Kolbe honnan tudta előre, hogy Temesiek kirándulása tragédiával végződik majd? Hogy a spray végül is olyan kábulatba ejti a táncosnőt, hogy lerepül a szikláról? Merthogy tudta vagy legalábbis sejtette, az biztos. Hiszen ő nézte ki és ajánlotta a helyet, páholyt váltott magának azzal, hogy a plébánost felrendelte a szemközti kápolnához, ahonnan gyönyörűen végigkísérhette az eseményt, amelyről mint koronatanú vallhatott, saját érdekeinek megfelelően a rendőrségen.

- Véleményem szerint... - gondolkodott hangosan Bana Dénes -, Kolbe nem tudott bizonyosat. Nem tudta előre a játék kimenetelét. Kolbe csak azt tudta, hogy a táncosnő kábítószer hatása alatt áll majd, ami közben sok minden történhet. Például... - az ezredes mintha rájött volna valamire, hirtelen felélénkült -, például Bonne, ugye, az árnyék, a gorilla szépen fellopózkodhatott volna a tetőre, hiszen ott dekkolt a kőbánya másik oldalán az XX-es kocsiban, és a művésznő sem magától ugrott volna le a mélybe. Kolbe pedig változatlanul vallotta volna, mint szemtanú, hogy Temesi Pál volt a tettes.

Úgy látszik, az ezredes fejtegetése a többiekre is serkentőleg hatott, mert azt mondta Pintér alezredes:

- Kolbe indítéka világos. Elizabeth Blume túlságosan sokat tudott, illetve sejtett róla. Kolbénak kezdett kellemetlen lenni, főleg a rendőrségi fenyegetéssel is, üzleti ügyeit is keresztezte ittmaradási szándékával, nem beszélve arról, hogy rájöhetett: a Csathó grófok híres-nevezetes vagyona már nem lehet az övé. Legjobb tehát megszabadulni, mielőbb megszabadulni a nőtől, de úgy, hogy ugyanakkor Temesi Pál is börtönbe kerüljön, nehogy lépéseket tehessen ellene.

A telefon felbúgott. Bana türelmetlenül kapta fel a kagylót:

- Tessék. - A többiek roppant csendben figyeltek a beszélgetéstöredékekre. - Szervusz Eretneki. Nem parancsolok én, csak kérdelem: megtaláltátok a sprayt? Na, a fene egye meg. És tudjátok, hogy nézett ki? Értem... Mondd, olvastad te a boncolási jegyzőkönyvet? Nem, még nem kaptuk meg. És? Gondoltuk... Temesit elengedtétek már? Szegény fickó... Hát köszönöm... Szervusz...

Minden szem Bana Dénesre szegeződött. Az ezredes kiegészítette a töredékeket:

- A spray nincs meg. A tragédia után egy alakot láttak a sziklatetőn mászkálni... Feltűnően hosszú karjai voltak... Nem ismerős, fiam?

- Bonne!

- Az az. És most már az sem kétséges, hogy Kolbe és Bonne rádiókapcsolatban áll egymással. Kolbe,

mikor a plébános előtt megjátszotta a megrendültét, beült a kocsiba, onnan utasította útközben Bonnét, hogy keresse meg a nő táskáját vagy a sprayt a helyszínen. Mert az rájuk nézve esetleg bizonyíték erejű.

- Elnézést... - Beleznay szólalt meg. - A boncolási jegyzőkönyv?

- Szeretneki úgy emlékszik, a művésznőben talált heroinszármazású szer dózisa oly nagy mennyiségű volt, hogy az önmagában is halálát okozhatta volna.

Most meg Hód kérdezett:

- Bocsánat, ezredes elvtárs, Temesi?

- Elengedik. Azt kérdezte Szeretnekítől, tudják-e már, mikor lesz a temetés. Képzeljék, a bélyegalbumot, az összes ékszert, mindenét odaadná a szerencsétlen, csak hogy az aknabocsi temetőben nyugodhasson Elizabeth Blume művésznő, aki bármilyen furcsán hangzik is, de voltaképpen hazajött meghalni...

## 17

Stark Klára az idén nem vállalt napközis tábor. Bármennyire is kellett volna a pénz, meg jól jött volna egy kis nyaralás, nem merte reszkírozni, hogy olyan hosszú időre egyedül hagyja édesanyját. A rablás óta még addig sem hagyta szívesen magára, amíg átugrott a boltba vagy beszaladt Egerbe vásárolni. Mindig nagy szívdobogások között nyitotta a kaput: vajon mit talál a lakásban. A négy kutya elpusztulta óta nem tartottak semmilyen háziállatot, inkább erős zárat szereltek az ajtóra, és Klára kétszer is megnézte, hogy kit enged be a lakásba. Anyjának pedig nyomatékkal meghagyta, hogy senki istenfíát be ne bocsásson addig, amíg ő haza nem tér.

Hód is hiába nyomta a kapucsengőt, nem jelentkezett senki a házból. Már arra gondolt, hogy sétál egyet és visszajön, amikor nyílt a tornácajtó, és egy idősebb hölgy tartott a kapu felé. Hód sejtette, hogy csak a tanítónő lehet.

- Kit keres?

- A rendőrségtől vagyok - mondta Hód és a kerítésen keresztül megmutatta az igazolványát. - És ön pedig Stark Klára, ugye?

A tanítónő kis meglepetéssel kérdezte:

- Honnan tudja?

- A kollégáim... Jó személyleírást adtak a kollégáim. Egyébként be tetszene engedni? Beszélni szeretnék önnel, de természetesen nem itt az utcán.

Stark Klára kinyitotta a kaput, és betessékelte a vendéget.

- Az én szobámba menjünk. Ne izgassuk édesanyámat. Úgyis eleget faggatták már a rendőrségi emberek.

- Pedig sajnós - közölte Hód, ahogy helyet foglalt egy tonett széken a csipkés terítőjű asztal mellett - sajnós, újra zavarnunk kell.

Tulajdonképpen hangazonosításra, helyesebben hangazonosításért jött. A rablás előtt az idős hölgnél volt egy férfilátogató, aki Csathó grófék külföldi címe után érdeklődött. Sajnos, Stark Evelin nem láthatta az illetőt, de talán felismerné a hangját, ha hallaná. Ezt szeretné véghezvinni.

- A magnószalagon, amit hoztam, egyébként Elizabeth Blume, azaz, így bizonyára jobban ismeri, Csathó Erzsike és egy úr hangja van.

A tanítónő majdnem elsírta magát.

- Istenem, szegény Zsike... Még csak most beszéltem vele... Milyen szép volt... és milyen szerelmes...

Hód folytatta:

- A szalagot lejátszánám a kedves édesanyjának, és szeretném, ha nyilatkozna, hogy a férfihang azonos-e annak az ominózus látogatónak a hangjával.

Stark Klára abbahagyta az elérékenyülést:

- Megbeszélem édesanyámmal, hogy ne érje váratlanul. Tessék addig leülni.

A főhadnagy szétnézett a szobában. Középosztály lakása a második világháború előtt, ezt a címet adná a látottaknak, ha iskolai dolgozatot kellene írnia, vagy le kellene rajzolni. Már éppen számba akarta venni a bútorokat, berendezési tárgyakat, amikor visszatért a tanítónő:

- Tessék akkor jönni...

Stark Evelin egy hintaszékben ült, nagyon öreg volt már szegény, hófehér kezét a karfán nyugtatta, a vastag kék erek szinte átütötték a bőrt. Szemét lehunyva tartotta, és amint beléptek, a hang irányába fordította a fejét.

- Anyuska, itt ez az úr a rendőrségtől...

- Kezit csókolom.

- Aztán jól tessék figyelni anyuska... Nagyon fontos lehet ám, amit tetszik mondani. - Intett Hódnak, aki közben táskájából elővette a kis magnót, hogy indíthat.

A készülékből felhangzott Lizett hangja, a tanítónő zsebkendőt szorított a szájához, hogy ki ne törjön belőle a sírás, az öregasszony pedig félig arra fordított fejjel hallgatózott. Aztán mikor Kolbe hangja következett, összeráncolta a homlokát, úgy figyelt, egyszer csak megszólalt:

- Ez az! Ez volt!

Hód nyomatékkal kérdezte:

- Biztos? Tessék csak tovább hallgatni...

Stark Evelin, mindig, mikor Kolbe hangja következett, sűrűn bólogatott egymás után, és hogy vége volt a szalagnak, nagyon határozottan azt mondta:

- A Szűzanyára is megesküszöm, hogy ez a férfi volt. Hód elégedetten állt fel.

- Akkor nagyon szépen köszönöm, és elnézését kérem a zavarásért... Kezit csókolom.

A tanítónő kikísérte az utcakapuig. Közben még Lizett haláláról is kérdezett, de Hód közölte vele, hogy ő a betörési csoportnál dolgozik, így nem tud csak annyit, amennyit más is hallott.

A kapuban viszont ő érdeklődött:

- Ugye ön adta át Temesi Pálnak, Elizabeth Blume kérésére a Csathó-család bélyegalbumát?

- Ó, nem akarta elfogadni. Úgy kellett rátukmálni, hogy ez lesz majd az alaptőke a fogadóhoz...

Hód köszönettel búcsúzott, és visszaindult Pestre. Tekintettel arra, hogy a vártnál hamarabb végzett, gondolta, beugrik Tardosra is, a fogadóba, megkeresi Temesit, aki mióta kiengedték a rendőrségről, nagyon nem szeret egyedül lenni.

Valóban, most is ott találta.

- Jó, hogy jön, főhadnagy úr... - fogadta. - Egy fél órája ment el innen Fritz Kolbe.

- Nofene. És mit akart?

Sötét öltönyben jött, magyarázta Temesi, és igen békülékeny húrokat pengetve, azzal kezdte, nincs értelme, hogy harag legyen köztük, hiszen lélekben egyformán gyásznak. És a férfigyász a legmélyebb a világon. Aztán azzal folytatta, hogy bocsánatot kért a rendőrségi vallomás miatt, de hát onnan, messziről, bizonyoság rá a plébános is, tényleg úgy látszott, mintha verekedtek volna. És a fájdalom, a hirtelen rátörő

fájdalom is elvette szeme józan tárgyilagosságát.

- Még mindig nem tudtam mit akar. Egyszer csak rátért arra, hogy tulajdonképpen mi is történt odafent a sziklatetőn? Mindjárt helyben voltam. A spray érdekli, biztos. Csűrte, csavarta a szót, csak éppen egyenesen rá nem kérdezett. De hiszen hiába kérdett volna, ahhoz tartottam volna magam, amit a főhadnagy úr mondott, vagyis nem is emlékeztem volna a sprayről, a nyugtatóról mondottakra... Szóval nem kérde, én meg nem mondtam.

Utána pedig arról kezdett érdeklődni: mihez kezd most majd Temesi. Olyan nagy vagyonnal a kezében, mint például a bélyegalbum.

- Nagyon firtatta az albumot, az ékszereket egyáltalán nem, célozgatott rá, hogy olyan nagy értéket nem szabad otthon tartani, széfben lenne a helye... Utána meg arra kérdett rá, hogy hogy engedtek ki a rendőrségről. Bebizonyosodott-e az ártatlanságom, vagy ez csak feltételes szabadláb... Azt válaszoltam, amit megbeszélünk, mégpedig: kiderítették a rendőrök, hogy véletlen baleset volt, a művész nő megcsúszott a sziklán és úgy... Látta volna főhadnagy úr, mennyire megnyugodott. Olyan elégedetten sétált el, mint egy pávakakas.

Hód is elégedetten nyomta a gázt Pest felé. Úgy látszik, kezdenek beérni a dolgok. Az öreg nevelőnőnél kiderült, hogy Fritz Kolbe volt az eddig ismeretlen, feltételezhetően terepszemlélés látogató, akkor pedig feltétlenül köze van a rabláshoz. De ki volt a végrehajtó? Bonne? Vagy más? És hogy követték el, hogy senki sem látott semmit?

Kolbe Temesinél is léprement. Tökéletesen megnyugodva távozott, hiszen nem derült fény a sprayre, véletlen halállal végződő baleset történt, az ügyet le is lehetne zárni. Hód nagyon fontosnak érezte, hogy Kolbe abban a hiszemben éljen és cselekedjék: a gyanú szikráját sem keltette fel sehoh, és most már az a szemtelen, verekedő fickó is eltűnik a láthatárról, aki Lizettet kerülgette.

Bana Dénesnek egy mondása jutott eszébe:

- Ringasd az ellenfelet tökéletes nyugalomba, annál biztosabb, hogy a javadra cselekszik...

Beleznai őrnagy már távozni készült, amikor késő délután Hód visszaérkezett.

- Ha lehet, gyorsan tájékoztasson, péntek lévén mozijegyet ígértem az asszonynak. Ráfér szegényre egy kis szórakozás.

A főhadnagy sebtiben jelentett, hozzáadván Fritz Kolbe kriminológiai portréjához a mai napon fellelt jellemvonásokat.

- No, én is adok magának valamit... - mondta Beleznai. - Pálinkás Bálint ma egy bőrönddel vizitelt az ötvösnél, a bőröndöt a műhelyben hagyta, anélkül távozott. Az ötvös is csak a szokásos szatyrával ment haza, miután háromkor bezárta a boltot... Mit gondol, mi lehet a bőröndben?

- Ha megnézhetném, őrnagy elvtárs, mindjárt nem kellene találgatnunk.

- Azt mondja? - Beleznai az ötletet izlelgette. - És hogyan?

- Észrevettem, hogy a műhely ablaka a szomszéd ház lichterhofjára nyílik. A szomszéd ház udvarát pedig renoválják, az az oldal, ahová a műhely esik, a második emeletig felállványozott. Csak egy segítő kellene, aki szemmel tartja az ötvöst, nehogy rajtam üssön. És nekem egy rádió. Hogy a segítő kollégával tarthassam a kapcsolatot.

- Túlságosan rizikós. Nemcsak azért, hogy magát elkapathatják és akkor egy hétig magyarázkodhatunk, hanem ha az ötvös rájön, hogy illetéktelenek jártak a műhelyében, szagot kaphat az egész vonal... Persze az is lehet, hogy abszolút ártalmatlan holmikot rejthet a bőrönd, és akkor meg kár a kockázatért.

- Megpróbálok úgy bejutni, hogy ne maradjon nyoma.

- Á... - az őrnagy legyintett, de látszott, hogy a főhadnagy beletette a bogarat a fülébe.

És Hód bővelkedett a további érvekben, amelyek mind amellet szóltak, hogy még mindig kisebb a kockázat ahhoz képest, amit az illegális éjszakai látogatás eredményezhet.

Végül Beleznai beadta a derekát.

- Nem bánom. De ha valami balhé lesz belőle, én megnyúzom magát, Hód.

A főhadnagy vidáman összecsapta a bokáját:

- Értettem.

A segítő kolléga, aki parancsba kapta az akcióban való részvételt, kerek képű hadnagy volt, egyszer már, talán két éve dolgozott Hóddal.

- A rossebbe is... - panaszkodott. - Akkor is el kellett passzolnom egy csajt, most is a legszebb randimtól fosztotok meg.

- Az bizony baj... - sóhajtozott kajánul Hód. - Én ismertem egy századost, az így lett impotens.

Részleteiben megbeszélték a bonyolítást, aztán Hód hazament. Az akcióig volt még néhány órája. Gondolta: pihen addig. A rádiót lerakta a garzonlakás szobájának nagy részét elfoglaló francia ágyra, s az előtérben lévő beépített szekrényben matatott valami, az éjszakai műhelylátogatáshoz megfelelő ruha után, amikor csengettek.

Nem várt senkit. A csengetés ismétlődött. Kilesett az ajtónézőkén. Ismerős női fejet látott. Szofi volt.

- Gyere, gyere... - kinyitotta az ajtót.

- Hát téged itthon találni, az művészet.

Szofi húszéves volt, szép és üzletszerző valami gazdasági munkaközösségnél. A közé a két-három nő közé tartozott, akik időnként fel-feltűntek Hód életében egy-egy estére, éjszakára, hogy a főhadnagy el ne felejtse, hogy a kakas nem csak azért van, hogy kukorékoljon. Hód egyelőre senkivel sem akart állandó kapcsolatot, egyszer próbálkozott magához kötni valakit, de melyik nő bírja azt hosszú távon, hogy egy órára se lehessen közös programot tervezni, mert bármely pillanatban befuthat egy telefon, egy parancs, és lóttak a legszebb elképzeléseknek is.

- Gondoltam, felugrom, hátha szeretnek az istenek, és itthon lelem uraságodat... - mondta Szofi és belevetette magát egy fotelbe. - De fogadok, hogy itthonléted átmeneti jellegű, mert biztos reszketve vár valahol egy grandiózus rabló vagy kéjgyilkos, hogy rákattintsd a karperecet.

Hód nevetett.

- Ördögöd van.

- Na, mit mondtam? - A nő keresztbe vetette a lábait, élénkpiros nadrágot viselt, amely jól hangsúlyozta hosszú combjait. Fehér virágdíszes pólója alatt izgalmas domborulatok látszottak. - De azért van annyi idő, hogy megkínálj valamivel?

- Hogyne, hogyne.

Szofi az unikumot szerette. Sörrel. A főhadnagy töltött, magának csak egy fél pohár Radebergert. Emelte a poharat:

- Mesélj, mi újság? A lány ivott.

- Azért igazán, olyan vagy... Letörne a kis kezed, ha egyszer felemelnéd azt a rohadt telefont?

- Nézd, Szofi...

- Persze, persze, a szent hivatás... Majd öreg korodban megírod:

harcaim az alvilággal, a titokzatos bűnesetek nyomában, különös tekintettel az elhanyagolt női testek és lelkek pszichés gerjedelmeire. Hód jóízűen mosolygott. És szeretettel mondta:

- Gonosz vagy...

Szofi kacéran rápillantott:

- És adnál is egy puszit ennek a gonosz lánynak?

Hód valóban csak egy puszira gondolt, de a lány átkarolta a nyakát, és pillanatokon belül olyan csókolódzásba kezdett, hogy a főhadnagynak azonnal a fejébe tolult a vér.

- Várj... - suttogta Szofi -, levetem a pólóm, hogy össze ne gyúrd...

De maximalista lehetett, mert másodpercek múltán már csak egy kis bugyi volt rajta, falatka csipke háromszög.

- És te? - kérdezte, s gombolni kezdte Hód ingeelejét.

Abban a pillanatban megszólalt egy férfihang a szobában. A rádió:

- Itt Kakukk, itt Kakukk... Szarka jelentkezz! Vétel.

Szofi rémülten pillantott a hang irányába, aztán, hogy felfedezte az ágyon a rádiót, tombolni kezdett:

- Hát én meghülyülök tőled!... Veled már lefeküdni se lehet? Tíz perc magánélet sem lehet? Mert az ágyba viszed a lehallgatódat, a rádiódat?... Kakukk meg Szarka, mikor én szeretni akarlak?!... Mondd, hol vannak a rejtett kameráid?

A főhadnagy kínosan vigyorgott, s engesztelve hebegett:

- Ne haragudj... Ez van. - A kis, lapos készülékhez térdelt, lenyomott egy gombot. - Itt Szarka, itt Szarka. Kakukk, jelentkezz! Vétel.

A rádióból a kerek képű hadnagy zohorálása hallatszott:

- Betyárul unom az egészet! Légy szíves, rendelj a Kossuthon valami vidám műsort, mert ettől a népzenétől púp nő a hátamra... A guta megüt, ha arra gondolok, hogy a kis csajt meg ott eszi a penész a presszóban... Megállj, főhadnagy, ezt visszakapod. Vétel.

Hód belülről mulatott a szituáción.

- Nem is gondolod, milyen hamar visszakapom... A madárember mit csinált? Vétel.

- Bent ül a fészkében.

- Hát csak őrizd szorgalommal. Köszönöm, vége. - Fancsali képpel nézett a lányra, tehetetlen mozdulatot téve. - Bocsáss meg, Szofi... Nem rendelkezünk mindig, mindenkor önmagunkkal... Hallhattad.

Szofi némileg engesztelődve ült le az ágy szélére.

- Azért borzasztó lehet nektek... Szarka, meg Kakukk, meg fészek, akkor, amikor más, kellemesebb fészket kereshetnétek az ágyban...

Hód a lány mellé ült, megsimogatta az arcát, aztán kalandozni engedte a kezét.

- De azért időnként megtaláljuk, szívem...

Szofi kilenc körül elment, a véletlenre bízván a következő együttléte, Hód pedig megfürdött, és magára öltött egy overállt. Aztán evett valamit, az URH-n közölte a hadnaggyal, hogy lassan útrakél, felcsatolta a hóna alá a pisztolytáskát, egy oldalszatyorba pakolt néhány szerszámot és elemlámpát, s kiment a parkolóba, a kocsijához.

Kényelmesen indított, végighajtott a Duna-parton és néhány belvárosi utcán, majd tíz óra is elmúlt, amikor megállt az ötvösműhelytől nem messze egy kis téren. A kocsiból figyelte a házat, alig jártak arra, és örömmel tapasztalta, hogy nincs tízkor kapuzárás, mert széles és halvány fénycsík vetődött a járdára.

Gondolatban visszaidézte az udvart, ahová akkor kukkantott be, mikor az ötvösnél, mint megrendelő jelentkezett és várt. Ahogy múlt az idő, úgy növekedett benne a feszültség. Mi lesz, ha nem sikerül? Ha nem tud bejutni a műhelybe? Ha valaki megzavarja? Vagy, ha nem talál semmit? Akkor Beleznai előtt nem áll meg egy darabig, az biztos.

Tizenkettő elmúlt. Kapcsolt a rádión:

- Itt Szarka, itt Szarka... Indulok.

A házban már sehol sem égett a villany. Hód besurrant a kapun, és a fal mellett az állványokhoz osont. Szinte beolvadt a sötétbe. A földszinten különböző helyiségek voltak, ajtókkal, ablakokkal az udvarra. Nem tudta, hogy melyik közülük lakás, ámbar egy-kettőről a függöny árulkodott. Az egyik ablak törött volt. Mellette az ajtón lakat. Amennyire a sötét engedte, Hód belesett. Malteros vedrek, homok, kecskelábú bakok. És a szemközti falon ablak. Szerszámért nyúlt, és minden zaj nélkül lefeszítette a lakatpántot. A szemközti ablak érdekelte, ráhajtós riglire nyitódott. Hód megnyugvással vette tudomásul, hogy jól számított: egy széles lichthofra nyílt.

Kilépett. A lába alatt pattanva reccsent valami. Egy cserép. A falhoz húzódva várt, de sehol semmi nesz. Három ablakot látott. Vajon melyik a műhely? Semmi kedve sem volt egy fürdőszobában landolni. Csak a szemközti, a közepső lehet, állapította meg. De mit csinál, ha bukóablak? Akkor csak az üvegen keresztül hatolhat be, az pedig, még ha hangtalanul is megy, hétfőn reggel fényesen tanúsítja az ötvösnek a betörést.

Ahogy közelebb óvakodott, felfedezte, hogy éppen olyan kétszárnyú ablakkal áll szemben, mint a raktaré, csak ez festett. Megfontolt, biztos mozdulatokkal látott munkához, kisvártatva az ablakfél mozogni kezdett. A közepe táján benyúlt, egy kis fémlapocskával elhajlította a riglit s az ablak lassan kinyílt.

Megkönnyebbülten sóhajtott és roppantul vigyázva leereszkedett, majd visszahajtotta az ablakszárnyat, hogy minél kevesebb fény szűrődjék ki. Elővette az elemlámpát. A derengő kis fényudvar roppant összevisszaságot láttatott, bazári rendtelenséggel. A falakon, egy asztalon, szekrényben töménytelen fém, vaslemez, vésők, kalapácsok, aprócska üllők, dombor köszörűk, ollók s egyéb, nem tudni milyen rendeltetésű dobozok, nagy réz vagy bronzvázák és csorba fémedények, öntőtégelyek, s Hód az első pillanatban nem is tudta felfogni, hogy még mi minden.

De bőröndnek semmi nyoma. A falnak támasztva ócska szekrény állt, libegő lábakon. Nem volt zárva. Hód kinyitotta az ajtaját. Az első, amit meglátott, a bőrönd. Kiemelte a földre. Lehetett vagy húsz kiló. Felkattintotta a zárat.

Hód elégedetten elmosolyodott. A bőröndben kővel kirakott szelencéket, arany gyertyatartókat, feszületet pillantott meg. Minden bizonytalanságot a világtalan nevelőnőtől elrabolt holmik egy részét.

Kintről, a lichthófból hirtelen zajt hallott. Gyorsan eloltotta az elemlámpát és önkéntelenül hátralépett.

Abban a pillanatban ütést érzett a fején, és eszméletlenül csuklott össze.

## 18

Beleznai őrnagy nem szerette az álmokat. Nem is tulajdonított nekik semmi jelentőséget. A feleségének viszont egy időben bogara volt az álomfejtés. Valami hóbortos barátnője telebeszélte a fejét olyanokkal, hogy az álmok nem hazudnak, meg elhalmozta mindenféle jóskönyvekkel, álomfejtő kalauzokkal, amelyekben, emlékezett még rá, olyanok voltak, hogy: adót fizetni – kellemetlenség, felakasztanak - szerencse a szerelemben, rokolya - férfinek nagy uraság, asszonynak új szerető, szűzlányt látni - nagy ritkaság.

Beleznai nem egyszer jót mulatott rajtuk, amint titokzatosan bogarásztak a jövőben, és egymást túllicitálva jót, rosszat ókumláltak ki a jóskönyvekből.

Voltak olyan állatok, tárgyak, színek, fogalmak, amelyekkel nem volt tanácsos álmodni, mert az mindig rosszat jelent. Rosszat jelentett a macska minden színben és korban, a bal lábbal való felkelés, rosszat jelentett temetési menetet látni, és éppen olyan rossz hír előjelzője, ha elhomályosuló napról álmodott valaki.

Aztán a barátnő jobb médiumot találhatott, mert egyik napról a másikra abbahagyta a látogatást, és

Beleznainé is leszokott az álmofejtésről.

Mindez most jutott az őrnagy eszébe, hogy felriadt. Kellemetlen álma volt, mintha a sivatagban járt volna, a homokdűnék fölött, akár egy óriási rézkorong világított a nap, s Beleznai lovon poroszkált a homokban. Aztán egyszerre szélvihar támadt, óriási porfelhő takarta el a napot s közeledett, egyre közeledett. Beleznai vissza akarta fordítani a lovát, de nem sikerült, a felhő már-már elérte, nem kapott levegőt, fuldokolni kezdett. Mielőtt megfulladt volna, felébredt.

Mindjárt eszébe jutott az asszony, meg a jóslás az elhomályosuló napról, meg a rossz hírről. Aztán mindjárt el is feledte. Ránézett az órára: fél három. Hajnali fél három. Kiment a konyhába, ivott egy pohár szódát, aztán visszafeküdt.

Akkor szólalt meg a telefon.

- Az atyaisten lehet ilyenkor... - mormogta és a kagylóért nyúlt. -Halló!

Egy riadt hang:

- Elnézést kérek, őrnagy elvtárs, a zavarásért, de... de valami baj lehet.

Beleznai nem ismerte fel azonnal a telefonálót.

- Ki az? Ki maga?

- Pauli Sándor hadnagy jelentkezem... Ja, igen. A Hódot biztosító nyomozó.

- Mi történt?

- Már csaknem egy órája hiába hívom az URH-n Fodor főhadnagyt... Éjfélkor megkezdte az akciót, akkor bejelentkezett, azóta semmi. Én innen nem mozdulhatok, a ház előtt van egy telefon, innen hívom az őrnagy elvtársat.

Beleznainak pillanat alatt kiment az álom a szeméből.

- Nem felel?... Azt mondja nem felel?

- Pedig le sem szállok róla.

- Nem lehet, hogy elromlott az adóvevő?

- Jelentem, lehetséges... De az is, hogy valami cvikli történt.

Az őrnagynak melege lett. A fenébe is, hogy miért engedélyezte. Nem kellett volna hallgatnia a főhadnagyra. Megtudhatták volna másképpen is, hogy mit tartalmaz az a rohadt bőrönd.

- Őrnagy elvtárs, kérem a további parancsot.

- Maradjon a helyén. Próbálja tovább hívni... Én megkísérlek valamit.

A beszélgetésre Beleznainé is felébredt.

- Történt valami? Az őrnagy legyintett.

- Elhomályosult a nap, drágám.

Az asszony nem érdeklődött tovább, de nem kis izgalommal figyelte, hogy férje öltözni kezd.

- Elmégy?

- Muszáj.

- És mikor jössz?

- Megszokhattad már, hogy az ilyen kérdésekre az atyaisten se tud felelni.

Magára kapkodta a ruhát, és hívta a liftet.

Az utcán a kora hajnali friss levegőben megállt. Hirtelen nem is tudta mit kezdjen. A legjobb, ha azonnal



a helyszínre megy, hátha Hódnak segítségre van szüksége. Emlékezett az utcára, a házszámra s a főhadnagy elképzelésére is, hogyan akart bejutni a műhelybe. De mi történhetett? Arra gondolni sem mert, hogy egyik legjobb munkatársa Kolbéék kezébe került, és veszélyben van testi épsége vagy az élete. Rajtacsípték vajon, és most a kerületi kapitányságon várja a reggelt, nem akartak éjszaka telefonálni ügyében?

A Rakpart utcai háztól nem messze megállt. Éppen volt a járda mellett egy kocsinak való hely. Sehol egy lélek, mozdulatlan és kihalt volt a környék.

Beleznai kiszállt a kocsiból. Pisztolytáskáját a hóna alatt előrébb igazította, hogy ha szükséges, hamar előránt hassa a fegyvert. A Rakpart utca 96. számú ház kapuja mellett hamar megtalálta az ötvös firmáját. A kapu nyitva volt. Beleznai belépett az udvarra.

A műhely mindjárt ott volt balra. Sötétben, elhagyatottan, rácsos ajtóval, életnek, mozgásnak semmi nyoma.

Átment a szomszéd házba. Az udvar itt is kihalt. Jobbra felfedezte az állványokat. Moccsanatlan minden. Beleznainak kitűnő szeme volt, azonnal észrevette, hogy az egyik udvari ajtón le van feszítve a lakatpánt. Itt közlekedhetett Hód, de csak befelé. Ha már eltávozott volna, a pánt nem lógna így a levegőben. Hód nagyon értett ahhoz, hogy semmilyen nyomot ne hagyjon maga után. Ezek szerint a főhadnagy még itt van valahol, hacsak nem vitték el erőszakkal.

Halkan belépett a raktárba. Szemben az ablak résnyire nyitott. A további közlekedő út, vélte az őrnagy, s azon volt, hogy kimászik rajta, de valami megállásra készítette. Olyan apró nesz, mint mikor finoman lép valaki. Aztán még egy. Gyorsan a fal mellé húzódott, és lassan előhúzta a revolverét.

A nesz ismétlődött, most már az ablak közelében. Aztán kitarult a fél szárnya, s egy sötét árnyék ereszkedett le a párkányról. Az őrnagy már azon volt, hogy előlép, és az árnyékra kiált, hogy emelje fel szépen a kezeit, amikor az megbotlott valamiben, és halkan elkáromkodta magát.

- Hód! - lépett elő az őrnagy. - Az istenit magának, mit csinált? Valóban Hód volt. Bizonytalanul állt a sötétben.

- Őrnagy elvtárs, hogy került ide? Beleznai rászólt:

- Ez most nem fontos. Nincs semmi baja?

- A fejem. Szédeleg egy kicsit.

Az őrnagy karonkapta, óvatosan kivezette az ajtó elé, majd visszanyomta a pántot, és sietve elhagyták a házat.

- Hol áll?

A főhadnagy a kis tér felé intett.

- Az enyém közelebb... Jöjjön.

Hódnak észrevehetően szédelgő volt a járása, és nehezebbre is esett. Alig várta, hogy leülhessen.

- Mi történt magával?

A fiatalember már mosolyogni próbált:

- Jelentem, leütött a szerelem istene.

- Ne hülyéskedjék...

- Elnézést, őrnagy elvtárs, tényleg a szerelem istene volt. Eszméletlenül ostoba eset. Tessék meghallgatni...

Hód onnan kezdte, hogy megtalálta a bőröndöt, amikor valami zajt hallott, hátralépett, ugyanakkor hatalmas ütést érzett a fején, és eszméletét veszítette... Most, nemrégiben, hogy magához tért, rettenetesen sajgott a feje. Első pillanatban azt sem tudta hol van. Sötét volt, tapogatni próbált, de csupa ismeretlen tárgy körvonala volt. Aztán ismerős forma: megtalálta az elemlámpát. így tért vissza a jelenbe.

- Jó, jó. És ki ütötte le?

- Nem tetszik elhinni... A szekrény tetején volt egy félméteres bronz Ámor szobor. Mikor hátraléptem, meglöktem a szekrényt, és a szerelem istene egyszerűen lebunkózott. Ott találtam meg a földön, magam mellett.

Beleznai nem tudta, hogy dühöngjön vagy nevéssen.

- Akár dühöngeni tetszik, akár nevetni, ez van, őrnagy elvtárs. A szerelem bosszúja...

Beleznai az utóbbit választotta, jóízűen, minden izgalmat felengedően nevetett.

- Hallja, ha ezt elmesélem, kiröhögik magát a belügyből. Hód sanyarúan vigyorgott, és sziszegve tapogatta a fejét.

- De az őrnagy elvtárs hogy került ide?

Az osztályvezető néhány mondatban elmesélte a történetet, nem hagyván ki belőle az elhomályosult napalmot sem, ámbár ugye most sem vált be, mert igaz, hogy az első pillanatban rossznak tűnt a hír, a lényeg azonban, hogy a vége jó.

- Mert remélem, megtalálta a bőröndöt.

- Jelentem igen. És ennek alapján Pálinkás és elsősorban Kolbe már nyugodtan őrizetbe vehető. Mert minden bizonnyal Starkék értékei Kolbén keresztül jutottak Pálinkáshoz. Kolbe pedig, hogy kisebbítse a felelősségre vonást, rögvést megmondja, hogy ki volt a betörő.

Az őrnagy elvileg igazat adott a fiatalembernek, de hozzátette:

- Nem gondolja, hogy korai lenne?... És gondolja, hogy csak ennyi van Kolbe füle mögött?... Elpucolni úgysem tudnak, hisz rajtuk vagyunk, akkor várjuk ki, azazhogy kényszerítsük ki a nóta végét. - S, hogy a főhadnagy ismét sziszegve nyomkodta a búbját. - Fáj? Menjünk a Korvinba?

- Köszönöm... És köszönöm, hogy aggódott és idejött, őrnagy elvtárs.

- Miért?... Maga nem ezt tette volna?... Hazavigyem?

- Majd én... Köszönöm... És kérdezhetnék még valamit őrnagy elvtárs?

- Tessék.

- Ugye nem muszáj mindenkinek megtudni a belügyben, hogy én ilyen önkiszolgáló felderítő vagyok?

- Önkiszolgáló? Az mit jelent?

- Hogy képes vagyok saját magam leütni magam... És nem is akárkivel!

## 19

Bana Dénes ezredest, három nappal a szabadság lejárta előtt, visszahívták a Belügyminisztériumba szolgálattételre, ami nem kis izgalmat okozott vezérkarában. Egymás után nyitottak be Etukához, egy titkárnő mégis a legautentikusabb lehet főnöke dolgait illetően.

A visszahívás tényén kívül Etuka nem sokkal többet tudott, mint azt, hogy Bana Dénes reggel óta a miniszterhelyettesnél van, s onnan küldte az utasítást, hogy délután háromkor rendkívüli értekezletet tart, amelyen az osztályvezetőkön kívül megjelenni köteles Fodor Imre főhadnagy is.

- Nem hallottál valamit? - kérdezte Beleznai Pintér alezredest, aki mégiscsak főnökhelyettes volt, hát illő, hogy több értesülése legyen, mint másoknak.

De Pintér is csak az Etuka-féle hírforrásból táplálkozott.

- Pedig nem lehet kis dolog... Nem is emlékszem rá, mikor tárgyalt ilyen sokáig a miniszterhelyetttel.

Aztán, ha nehezen is, de eljött a három óra. Bana Dénes szobormereven ült a helyén, és a hangosabb lélegzés is meghallatszott volna, olyan csend volt a szobában.

- Mint tudják az elvtársak - kezdte -, visszarendeltek a szabadságomról. Ennek oka többrétű. Kezdem az elsővel. Ismeretes önök előtt, ha nem, akkor most megtudják, hogy ugyanazt a hírszerzőnket, aki a közelmúltban kitűnő információkat hozott nekünk a három Düsseldorf, itt szívgörcsben meghalt nyugatnémet állampolgárról, megbíztuk azzal, hogy Amszterdamban szerezzen minél több adatot, felvilágosítást, hiába kerülöm, nincs rá jobb szó: információt Fritz Kolbe úrról, lokáljáról és lehetőség szerint arról, hogy van-e köze Fritz Kólbénak a kábítószer-kereskedelemhez vagy akármelyik genghez... Nos, hírszerzőnk ismételtelen gyorsan és kitűnően dolgozott. Ismertetem a jelentését.

Az ezredes emlékeztetőül elmondta, hogy 1976 nyarán Amszterdam sorozatos kínai gyilkosságok színtere volt. Eltették láb alól például Jimmy Csenget, aki a Hongkongból Európába irányuló kábítószer-kereskedelem megszervezője, vezetője volt. Az alvilágban tudni vélték, hogy Jimmy Csenget az úgynevezett szingapúri banda likvidálta, vagyis a másik, konkurens csempész- és kábítószer-szervezet. A hon-kongiaki élén nem sokkal később egy másik gengszter tűnik fel: Csüng Mong, szintén kínai származású, akit egyszerűen csak Királynak tituláltak. Múlt időben mondandó, mert két évvel ezelőtt nyolcvanegy lövéssel végeztek vele. Mondani sem kell, hogy a szingapúriak.

Azonban a hongkongiaki sem maradtak adósak. Egymás után két szingapúri alvezér hulláját fogják ki a csatornákból, és áldozatul esik a bandák véres harcainak Li Sung, a Tigrisnek becézett szingapúri főnök is.

Szintén emlékeztetőül említette Bana Dénes a három szívgörcsös Düsseldorfit, akik ugyancsak a hongkongi szervezet zónafelelősei voltak, s ugyancsak a szingapúriak áldozatai. A harmadik: Viktor Moser halálával egybeeső időben tűnik fel Magyarországon, közelebbről a Mátrában és Egerben Fritz Kolbe egy táncosnő társaságában.

- Ami eddig velük itt történt, azt nagyjában, egészében tudjuk. Azt is tudjuk, hogy Kolbe a holland fővárosban egy éjszakai bár tulajdonosa. Tekintettel arra, hogy a már meghalt Moserrel akart kapcsolatot teremteni, és tekintettel arra, hogy feltételezhető, miszerint valamilyen láncszeme lehet a kábítószer-kereskedelemnek, adtuk az utasítást hírszerzőnknek az információk beszerzésére.

Bana egy pillanatra belenézett a papírjaiba.

- Kezdjük a bárral. Hát kérem, az egy közönséges, de igen rafináltan és modernül berendezett, megint nem tudok jobb szót: ópiumbarlang. Ahol azonban csak közvetítik a kábítószer-kereskedelmet, s ahol a hongkongiakiak éppúgy otthon vannak, mint a szingapúri banda tagjai. Kolbe úr igen ügyesen manipulál: egyik szervezethez sem csatlakozik, ő független kereskedő, akinek csak az üzlet a fontos. És érdekes, hogy mindkét szervezet elfogadja. Hírszerzőnk meggyőződése, hogy Kolbe hol ennek a gengnek, hol a másiknak sűg, végeredményben két urat szolgál, a kérdés az, hogy meddig. Hírszerzőnk megállapította, hogy a három Düsseldorf zónafelelős rendszeresen járt Kolbe mulatójába, innen ismerhette Viktor Mosert.

Arra vonatkozóan, közölte tovább Bana, hogy Kolbe mi módon szerezte a mulatót, nincsenek biztos, cáfolhatatlan értesülések. Annyi bizonyos, hogy előtte egy brazil volt a tulajdonos, közismerten a hongkongiakiak embere. Kolbe sűrűn megfordult a lokálban, volt is valamiféle üzlete a brazillal, aki egyszer csak nyomtalanul eltűnt. És hogyan, hogyan nem, Fritz Kolbe lett a főnök. És attól kezdve főleg szingapúriak vendégeskedtek a mulatóban.

- Különben Fritz Kolbe zseniális nyelvtelhetség. Azt hihetnénk, hogy valamiképpen magyar származású, hiszen remekül beszéli a nyelvünket. Hát, nem. Kolbe hat európai nyelvet tud tökéletesen, s ráadásul, mi a legnehezebb, különböző nyelvjárásokban beszélni a kínait. Magyarul akkor kezdett tanulni, amikor Elizabeth Blumét megismerte, kiemelte az Operaház balettkarából, és kezdett a családdhoz is járni. Két nyelvtanár volt állandóan mellette, ráadásul Blume kisasszony magyar környezete... Ugye, szinte hihetetlen, elvtársak?... Én nem vagyok azonban meggyőződve róla, hogy Kolbe urat csupán a táncosnő iránti érzelmei irányították abban, hogy megtanuljon magyarul.

Kolbe egyébként a világ felé tisztességes polgári külsőt mutat, páholyt bérel az Operában, estélyeket ad, amelyre hivatalosak az amszterdami pénzembereken kívül a művészvilág és az artistavilág tagjai is. Ami a lokálon és feltehetően a kábítószereken kívüli üzleti ügyeit illeti, az ezredes elmondotta, hogy nemrégiben

Kolbe betársult egy piperecikket és illatszereket gyártó és forgalmazó cégbe, amelynek széles körű európai piacot kíván teremteni.

- Hírszerzőnknek sajnos nem sikerült megtudnia, hogy Kolbe milyen speciális szándékkal és ügyben utazott Magyarországra, itt tartózkodásának idejét maga Kolbe is úgy jelölte meg, hogy amíg a dolgok folyása engedi. - Az ezredes ismét a papírjaira pillantott. - Még egyet, elvtársak. Fritz Kolbénak Amszterdamban milliókat érő ékszergyűjteménye van. Az ennek gazdagítására tett itteni cselekedeteit már csaknem teljes egészében bizonyíthatóan ismerjük.

Az ezredes, hogy némiképpen oldja a feszültséget, engedélyezett egy cigarettát a vezérkarnak. Ő maga is rágyújtott.

- Folytathatom, elvtársak? Mondottam volt, hogy visszarendelésem oka többért. Egyik volt a hírszerzői jelentés. A másik pedig, hogy befejeződött a laboratóriumi vizsgálat a Fodor főhadnagy elvtárs közreműködésével Eugene Bonne szállodai szobájában fellelt sprayt illetően. Nos, megállapítást nyert, hogy heroinszármazék, és most tessék figyelni: azonos azzal, amit Elizabeth Blume holttestében kimutattak! És ez a tény többrendbeli következtetésre ad alkalmat. Én egyelőre be is fejezném a tájékoztatást. A visszarendelésem harmadik okáról később. Tessék, elvtársak, van kérdés?

Pintér Béla nem a protokolláris sorrend betartása miatt kért elsőnek szót, hanem mert kiegészítő kérdése volt.

- Van-e a hírszerzői jelentésben arról valami, hogy hogyan és mely útvonalakon kerül a kábítószer Hollandiába, illetve Európába?

- Nincs. Ez nem volt feladata. De nagyjából tudjuk, hogy szinte kimeríthetetlen az a találékonyság, ami a kábítószercsempészeket jellemzi. A női cipősaroktól kezdve végbélen, női nemi szervén keresztül, gépkocsiba, kamionba rejtve, és a többi, és a többi. Van, hogy nejlonba, műanyagba csomagolva lenyelik, aztán a fogadó országban valamiképpen, ha kell: operációval visszanyerik a gyomorból. Ugyanez a széles skála vonatkozik az útvonalakra is.

Beleznai jelentkezett:

- A hallottak után egy pillanatig nem lehet kétséges, hogy Kolbe igazi úticélja nem a dublé és aranyékszer-cserékben, nem is a Csathó-kincsek megtalálásában, bár ezek anyagi vonzata nem lebecsülendő, hanem valahol a kábítós üzletben keresendő. Ha szabad szubjektíve nyilatkozom, én kitűnő ötletnek tartom azt az aerosolos, sprays megoldást. Nem kell hozzá injekciós tű, nem kell szétroncsolni a vénákat, egy egyszerű spriccelés, és máris a szer hatása alatt van az illető. És különben is annyiféle-fajta spray van már forgalomban, hogy eggyel több vagy kevesebb nem számít. Nem beszélve arról, ha a bevált, közismert sprayk fémhengerébe töltik... Hallottuk, hogy Kolbe betársult egy illatszercégbe, s termékeinek európai piacot keres. Lehetséges, hogy éppen itt, Magyarországon? Mert akkor mi sem volna egyszerűbb a sprays kábítószer forgalmazásánál.

Bana ezredes felvonta a vállát:

- Lehetséges. Ámbár eddig tudomásunk szerint, ugye, semmiféle vállalattal, céggel nem tárgyalt. Persze, ez nem jelenti azt, hogy holnap nem fog...

Hód tartotta fel a kezét:

- Tessék.

- A hírszerzői jelentés kitér-e, és ha igen, akkor mennyiben arra, hogy jelenleg tart-e és hol tart a két konkurens banda háborúja. Hogy tart, arra bizonyoság a három Düsseldorf. De ha tart, akkor hogyan képzelhető Fritz Kolbe szerepe ebben a háborúban? Ott áll középen és bal felől is nekem füttyül, jobb felől is nekem füttyül? Kolbe élete akkor állandóan veszélyben van, soha nem tudhatja, hogy mikor, miért és melyik banda akarja kinyírni.

Az ezredes igen elgondolkoztatónak találta Hód véleményét.

- Az sem volt feladata a hírszerzésnek, hogy a háború jelenlegi állásáról tudósítson. Ami Kolbe kétkulacosságát meg veszélyhelyzetét illeti, lehet benne valami. Annál is inkább, és ez a harmadik indoka a

szabadságom megszakításának, mert két nap óta Magyarországon tartózkodik a Circus Európa, vagyis az Európa Utazócirkusz. - A vezérkar lopva elmosolyodott. Bana észrevette. - Na, nem azért, hogy fellépjek, mint kötélteszt és nem is azért, hogy elmenjek az előadásra... Ez a cirkusz felváltva járja Európa országait, Görögországtól Angliáig, Spanyolországtól Svédorszáig, óriási állatsereglet, impozáns artistagárda, amerikai görögök, a cirkusz mellett vurstli vagy ha tetszik vidám park utazik. És mondok egy nevet, elvtársak. Ki emlékszik rá: Johannes Hinsburg.

Pintér azonnal kapcsolt:

- Ez volt az a nyugatnémet, aki Veszprémben és Szegeden is tartózkodott, amikor Kochot, illetve Sternt meggyilkolták. Azóta nem volt Magyarországon.

Bana az asztalra koppintott.

- Hát most itt van! És tudják, micsoda? Átváltozóművész az Európa Cirkuszban! Nem is olyan régen arról beszéltünk, hogy áll az egész vonal. Hogy valamit vagy valamire várnak... Erős érzésem, elvtársak, hogy most meglódulunk... Aprópó, Hód fiam! Ért maga az elefántokhoz?

A főhadnagy értetlenül csodálkozott:

- Én?

- Mert ha nem, van rá egy fogadásom, hogy megtanulja...

## 20

Az Európa Cirkusz négyárbocos, színes villanykörtefűzőkkel teleaggatott, hatalmas ponyvasátra látványnak is igen impozáns volt. A sátor körül, félkaréjban álltak a sokszínű lakókocsik és személyautók, kissé távolabb az állatpark ketrecai, egy-két kisebb sátor, és a teret csaknem bekerítették a csillogó, villogó motoros vontatók. Vörös színű fakerítés övezte a cirkuszvárost, amely mellett a Luna park állt, hinták, forgók, hullámvasutak, céllövöldék, dodzsemek, benzinmotoros pályák, körrepülő, siklók és még sok egyéb szórakoztató egység, pompás szinkavalkádban.

A sátor baldachinos főbejárata mellett kétoldalt pénztárkocsi parkolt, tetejükön egy-egy hangszóróval, amelyben délutántól egyfolytában zenét és szöveget harsogtak:

- Az Európa Cirkusz, kontinensünk legnagyobb utazó cirkusza ma este nyolc órai kezdettel tartja monstre díszelőadását. Műsorában kizárólag világsztárok: a 3 Feltini, halálugrás háló nélkül a kupolában, Donna Stella, az anakondák királynője, Hulton kisasszony és 24 elefántja, az idomítás csodája, Gordini, az illuzionisták fejedelme, Cortez, a hegyes kések lovagja, Signor Durante átváltozóművész és még 15 világszám. A lovaglás magasiskolája, ikáriai játékok, a párizsi nagycirkusz bohócai, tigrisek, oroszlánok, tevék, majmok, kutyák, vérszomjas jegesmedvék a szenzációs műsorban. Csak 3 napig! Az előadások délután 5 és este 8 órakor kezdődnek... Figyelem! Figyelem! Ma este 8 órakor az Európa Cirkusz monstre díszelőadása. A szünetben az állatok megtekinthetők...

Hód a kerítésre támaszkodva hallgatta a szöveget, dél óta ez volt az első pihenő, amit Herr Glase, a segédszemélyzet főnöke engedélyezett. Aránylag könnyen felvették, a cirkusz amelyik városban 2-3 napra megtelepedett, 20-25 helybéli fiatalembert azonnal alkalmazott különböző kisegítő munkákra. Hódnak a fűrészpör jutott, negyedmagával több mázsát kellett egyenletesen elterítenie a porondon. Aztán szénabálákat emelt le egy teherautóról, sátorkötelet feszített az állatpark bejáratához, labdákat, karikákat, libikókákat és egyéb előadáskellékeket cipelt a manézs hátsó, művészbejáratához. Nem unatkozott hát egyáltalán, már csak azért sem, mert tetszett neki az az összehangolt, remekül szervezett munka, amely a cirkusz megérkezése óta egyfolytában tartott. A hatalmas ponyvasátor felállításának manővereit legszívesebben megtapsolta volna.

Ámbár inkább a lakókocsik körül bóklászott volna, különösen annál, amelynek kétoldalán jó félméteres betűk egy nevet hirdettek: Signor Durante. Az átváltozóművész. Azaz Johannes Hinsburg.

Még nem látta. A kocsiban semmi mozgás nem mutatkozott. - Hello!

Egy vörös egyenruhás, rézgombos fickó integetett. Hód azon nyomban eltaposta a cigarettát és szaladt az egyenruhás után be a sátor alá. A hátsó bejárattól másodmagával egy linóleumszőnyeg felét kellett a fűrészporra leteríteni. Amikor kész volt, egy bordó házikabátos férfinak segített buzogányokat, fáklyautánzatokat cipelni. Még ki sem fújta magát, az egyik lakókocsi ajtajából szólították:

- Bitte...

Érdekes arcú, fiatal szőke nő volt, fekete trikóban. Egy üvegcancsót mutogatott:

- Bitte schön, Wasser...

Hód rohant vízért. És alig várta már a nyolc órát. A műsorkezdést. Hód tulajdonképpen szerette a cirkuszt. Inkább a hangulatát, a zenekart, a felcsattanó tapsokat, a tuszt a számok végén. Még egyetemista korában volt egy barátnője, és nagyon szerette volna elvinni a cirkuszba. De a lány affektáltan elhúzta a száját:

- Fúj, cirkusz? Utálom az ilyen alantas szórakozást.

A legközelebbi randevúra aztán Hód elfelejtett elmenni. A Lima park teljes üzemben volt, különféle zenék bömböltek, a nézők is gyülekeztek lassan, a lakókocsikban folyt már a sminkkészítés, egyik-másik artista bemelegítő gyakorlatokat végzett a kocsik között, csak Signor Duranténál nem mozdult semmi.

Háromnegyed nyolckor a cirkusz zenekara is megszólalt, a tömeg csak úgy özönlött a padsorokba. Aztán nyolc után néhány perccel a görlok lampionos felvonulásával megkezdődött a monstre előadás. Hód hézagos nyelvtudásával megkérdezte Herr Glasert, hogy nézheti-e az előadást. Glaser úr megmutatta a helyet, honnan. Ahonnan az artisták bejönnek oldalt, ha félrehúzta kissé a függönyt, jól beláthatott a porondra.

A díszelőadáson lelkes és jó közönség volt, sűrűn csattogott a taps. Hód Minsburgot várta, mikor kerül sorra, de az első részben nem szerepelt. Szünetben Hódot beosztották az állatparkba jegyszedőnek. A második rész kezdetekor visszaállhatott a helyére.

Signor Durante a negyedik szám volt. Előtte a vörös ruhások bevittek a porondra egy kottaállvány-szerűséget, kis dobogóval, aztán a műsorközlő bejelentette, hogy az átváltozás, nagymestere következik.

Hód, nem tudta miért, egy magas, sportos férfit várt, ehelyett zömök, tunya mozgású, kefehajú, medvebirkózóra inkább emlékeztető figura lépett porondra, akinek olyan vastag volt a nyaka, hogy majdnem egybefolyt a fejével. Frakkot viselt, csokornyakkendőt és lakkcipőt.

Fellépett a kottaállvány előtt lévő kis dobogóra, kézbe vett egy karmesteri pálcát, beintett a zenekarnak, és vezényelni kezdte Verdi Traviátájának egy részletét. Aztán kissé elfordulva az állvány fölé hajolt, és amikor felemelkedett, önkéntelenül is kitört a taps: Verdi állt személyesen a mélyen tisztelt publikum előtt. Aztán bécsi keringőre váltott a zenekar, Signor Durante újfent lehajolt, és megint tapsolni kellett, mert ezúttal Richárd Strauss vezényelte könnyedén tovább a keringő dallamait. Majd Beethoven következett valóságghú, eredeti maszkkal, aztán - és megint nagy siker volt - Liszt Ferenc. Még egy-két átváltozás után Berlioz következett és a Rákóczi induló.

De most jött csak a káprázat. Szinte látni se lehetett, hogyan csinálja, de villanásszerűen Tolsztoj, Gorkij, Einstein, a Notre Dame-i toronyőr, Drakula, aztán visszafelé: Liszt, Beethoven, Strauss, Verdi és utoljára ismét Berlioz és a Rákóczi induló.

A siker frenetikus volt, Signor Durante mosolyogva köszönte az ovációt, és mély hajlongások között kihátrált a porondról.

Maga Hód is lelkesen tapsolt, a mutatvány valóban káprázatos. De hiába próbálta megfigyelni, hogy honnan szedi elő és hogyan rakja fel másodpercek töredéke alatt az arcára a maszkokat, reménytelen volt.

Signor Durante ott ment el közvetlenül mellette, a főhadnagy tömény izzadtságsgazgot érzett utána. Az átváltozás nagymestere eltűnt a lakókocsiban.

Hát ez lenne Johannes Hinsburg, a két Düsseldorf-i zónafelelős gyilkosa? Az erőszak mindenesetre kinéz belőle.

A műsor a teljes szereplőgárda bevonulásával ért véget. Signor Durante is ott lépkedett a sorban, mosolyogva integetvén a közönségnek. A zenekar újfent a Rákóczi indulót játszotta, a sátor lassan kiürült. És ekkor jött újra a segédszemélyzet. Rendbe kellett hozni és elgereblyézni a porondot, felszedni a nézősorok közül az eldobált papírszemetet, fel kellett seperni, a ponyvasátor oldalfalának alját felhúzni és kikötni, hogy a belső teret szabadon járja a levegő - szóval éjfél is volt már, mire Hód végzett. Úgy jött el, hogy Hinsburg lakókocsija felé kanyarodott. A kocsi ablaka sötét volt. Ajtaja zárva.

Herr Glaser a második nap estéjén azt mondta Hódnak, hogy elégedett a munkájával. És megkérdezte, hogy van-e lehetősége és kedve, hogy a következő városba, Veszprémbe is velük tartson.

A főhadnagynak természetesen volt. Köszönte a bizalmat.

Hinsburgról eddig az ég adta egyvilágon semmit sem sikerült megtudnia. Nappal vagy nem volt a sátorváros területén, vagy ha igen, bezárkózott a lakókocsijába és csak az előadásra jelent meg. Senkivel nem állt szóba, csak éppen a legszükségesebbek erejéig. Még az sem sikerült Hódnak, hogy a lakókocsi belsejébe kukkantson.

Azt viszont megtudta Herr Glasertől, hogy az Európa Cirkusz tavasztól ősziig egyfolytában járja a kontinens országait. Most közvetlenül Jugoszláviából, Belgrádból érkeztek, azelőtt Olaszországban vendégszerepeltek, Sziciliától Milánóig. Veszprém után Győr következik - majd Ausztria, NSZK, Hollandia és Svédország.

A pécsi vendégszereplés utolsó, harmadik napján Glaser úr azt mondta Hódnak, hogy közvetlenül előadás után lebontják a sátorvárost, és még az éjszaka átvonulnak Veszprémbe. Amennyiben Hód akar, valamelyik vontatóban velük mehet. Ha nem, akkor reggel tízre jelentkeznek.

A főhadnagy ez utóbbit vélte jobbnak. A rendőrtisztai főiskolán együtt járt egy Nemesvázi nevű fiúval, annál lakott ezen a három napon, gondolta, illő egy-két üveg bor mellett elköszönni tőle, és majd reggel kocsival átmegy Veszprémbe.

A sátor lebontását figyelte, Signor Durante kocsijától nem messze. Az átváltozóművész még bent tartózkodott, mert égett a lámpa. Aztán sötét lett, és Hinsburg alakja megjelent az ajtóban. A zárat kétszer is rákattintotta s anélkül, hogy tudomást vett volna a sürgő-forgó munkásokról, a személykocsikhoz tartott. Az egyikbe beült és indított.

Hód kocsija egy hajításra állt a cirkusztól. Természetesen amióta a segédszemélyzet számát szaporította, gyalog járt, s napközben is messzire elkerülte az autót.

De most futólépésben iramodott a géphez. Hirtelen ötlettől indítva elhatározta: megnézi, merre vezet Signor Durante útja. Szerencsére az nem sietett, lassan kanyarodott rá a főútra, Hód futás közben, és elindulás után is szemmel tudta tartani.

Az átváltozóművész keresztülment a városon s a Mecsek irányába tartott, fel a hegynek. Egy kanyar után egy-két percre megállt, aztán eltért a Tettyének. Vagy két kilométer után a kocsi egy kivilágított épület előtt leparkolt. Rajta kívül vagy nyolc autó állt még a betonon. Signor Durante kiszállt és bemenf az étterembe.

Hód lassan gördült a ház elé. Nem akart azonnal utánamenni, helyesebben egyáltalán nem akart belépni a helyiségbe. Mindössze arra volt kíváncsi: vajon mit kereshet Hinsburg így éjfél felé a Tettyén?

Megkerülte a házat, s látta, hogy az ablakokon csak függöny van, amely nem állja útját a tekintetnek.

Benézett. Néhány asztalnál ültek, de Hinsburg nem volt sehol. Újra végigpásztázta a helyiséget. És akkor észrevett valakit: egy zömök, feltűnően vastag nyakú férfit. Szemüveget viselt, bajuszt, és arca egyáltalán nem hasonlított Signor Durantéhoz.

Vizont aki vele szemben ült, régi ismerős: Fritz Kolbe volt.

## 21

- Gyertek be, fiúk...

Bana szívélyes mosollyal invitálta szobájába a vezérkart. A fiúk megszólítás arra vallott, hogy a főnök jó kedvében találhatik, és hogy ezúttal nem eligazításra, hanem kötetlenebb eszmecserére várja beosztottjait.

Úgy is volt, az ezredes nem az íróasztalához ült, hanem odatelepedett a tárgyalóasztal mellé, s szinte kedélyesen kérdezte:

- Na, mit szóltok hozzá?

A vezérkar: Pintér, Beleznai, Zimonyi első pillanatban nem tudták, mihez kell valamit is szólni, de Bana folytatta:

- Mit szóltok, hogy Kolbe barátunk éjszaka a Tettyén randevúzik Signor Durante átváltozóművésszel, illetve Johannes Hinsburg úrral?

- Fölöttébb érdekes... - jegyezte meg Beleznai. - Bizonyíték arra, hogy ismeretségük nem mai keletű. És fogadok, hogy nem a mecseki éjszakák gyönyörűségeiről tárgyaltak.

- Hogy miről, azt sajnos nem tudjuk - mondta Bana. - Csaknem egy órát voltak az étteremben, aztán külön-külön távoztak. Hód jelentése szerint Hinsburg egyenesen Veszprémbe ment, a cirkusz után, Kolbe pedig felautózott Pestre...

Kolbe egyébként, vélte az ezredes, olyan nyugodtan mászkál Magyarországon, mintha otthon lenne. Fel-feljön Pestre, ahol általában Pálinkással tárgyal, aztán egy ízben lerándult Debrecenbe, ahol a Nagytemplomot meg a kollégiumot nézte meg, akár egy valódi turista, aztán most ez a pécsi út. De semmi kerülő, semmi óvatosság, egyenesen a tettyei étterem.

- Pedig, egyetértek veled, Beleznai elvtárs, a Hinsburggal való kapcsolatfelvétel fontos lehet Kólbénak, és bizonyára beleillik magyarországi úti céljába.

- Ha már a célnál tartunk... - szólalt meg Pintér -, vajon miért jött Hinsburg harmadjára is hozzánk? Amennyiben áll az, hogy része lehet a két Düsseldorf-i zónafelelős meggyilkolásában, akkor gondolom, most se csak azért van itt, hogy átváltozóművészetével elkápráztasson bennünket. A Kolbéval való találkozása alátámasztja ezt, különösen, ha arra gondolok, hogy a Tettyén sem saját arcát viselte. Bizonyára nem azért, hogy a lokáltulajdonost megtévessze, mert világos, hogy megbeszélte randevúról volt szó, hanem azért, hogy valaki a közönség közül rá ne ismerjen. Hogy megőrizze inkognitóját.

A vezérkaron látszott: osztja az alezredes véleményét.

- Csak azt nem értem - mondta Zimonyi -, hogy Hinsburg, ha valóban tettese vagy részese volt a veszprémi és szegedi haláleseteknek, hogy merészel újra Magyarországra jönni? Annyira lebecsüli a magyar elhárítást, a magyar rendőri szerveket, hogy nem feltételezi, hogy utánanézzünk: ki avagy kik voltak azok a külföldi személyek, akik a gyilkosság időpontjaiban pont ott tartózkodtak? Egyébként kíváncsi lennék, ezredes elvtárs, hogy Hinsburg saját arccal vagy elváltoztatott külsővel járt-e Veszprémbe és Szegeden?

Banának tetszett az ötlet, különben is nagyon szerette ezeket a kötetlen eszmecseréket beosztottjaival, a közös kombináció nem egy ízben hozott már megoldási döntéseket egy-egy bűneset kapcsán.

- Mi sem könnyebb - felelte. - Beleznai elvtárs, légy szíves intézkedni, titokban készítsetek néhány felvételt Hinsburggról, s a fotókkal egy-egy embered a két városban a hotelportásoknál vagy pincéreknél igyekezzen az azonosítást elvégezni.

- Aztán amit még nem értek... - folytatta Zimonyi s tünődése inkább hangos gondolkodásnak volt vélhető -, Koch és Stern halálát éppen úgy szígyörccs okozta, mint Egerben Viktor Moserét. A végrehajtás egy



módszerről, s egy tettesről vagy tettesekről árulkodik. Veszprémben és Szegeden ott volt Hinsburg. De Egerben nem. Ki volt hát akkor az egri gyilkos? Azt már megállapítottuk, hogy Kolbe nem lehetett. Bonne pedig a pincérek szerint egész este az étteremben tartózkodott... Hát akkor ki?... A módszer ugyanaz, a tettes különböző. Ez valahogy nem megy a fejembe. Azt még el tudnám képzelni, hogy Hinsburg elváltotatott külsővel megjelenik Egerben, végez Moserrel és visszamegy a cirkuszhoz. Igen ám, de Hinsburg mindössze öt napja tartózkodik Magyarországon!

Beleznainak a következő volt a megjegyzése:

- Szerintem Bonne-ről minden feltételezhető. A Stark Evelinnél történt rablás éppen úgy, mint az, hogy könnyedén eltesz valakit láb alól. Csak hát a feltételezés, meg a bizonyíték, az sajnos két nagyon különböző dolog.

Bana Dénesnek egyszeriben eszébe jutott valami:

- És mi lenne, elvtársak - pillanatnyi szünetet tartott, hogy utánagondoljon mondandójának -, szóval mi lenne, ha Hinsburg fényképével együtt Eugéne Bonne fotóját is megmutatnánk Veszprémben és Szegeden?!

- Arra gondolsz, hogy... - akarta kérdezni Pintér Béla, de a főnök nem hagyta elmondani.

- Arra. Pontosan az azonos módszer és azonos tettes koncepcióból kiindulva arra, hogy Hinsburg nem Hinsburg volt, hanem Eugéne Bonne. Hamis útlevelemmel, hamis személyi adatokkal. Nos, mit szóltok hozzá?

Nem válaszoltak azonnal. Aztán Pintér szólalt meg:

- Ez csak annyiban sántít, ezredes elvtárs, hogy ha Bonne már hamis útlevelet használt, akkor miért egy valóságos személyét, Hinsburgét, miért nem fiktív névvel, adatokkal utazott?

Bana elkomorult.

- Mondasz valamit... De azért nem árt, ha a fényképes azonosítást Bonne-nal kapcsolatosan is elvégeztetjük. Veszíteni semmit sem veszítünk. Beleznai elvtárs, légy szíves ez ügyben is intézkedj! És igyunk egy kávét.

Etuka, a titkárnők gyöngye, ezúttal is remekelt. S a jó kávé gondolatébresztőként hathatott, mert az eddig sem tempótlan eszmecsere megélénkült.

- Emlékeztek - kezdte Bana -, azt mondtuk ugye, hogy Kolbéék várnak valamire vagy valakire. Véleményem szerint az a valami az Európa Cirkusz, a valaki pedig nem lehet más, mint Hinsburg... És az is valószínű, hogy mindez Kolbe üzleti ügyeihez kapcsolódik. Meg merném kockáztatni elvtársak, hogy köze lehet a kábítószer-kereskedelemhez is... Mert gondoljátok csak meg, Hód jelentése szerint mi a cirkusz útvonala?

Pintér azonnal mondta:

- Szicília, Jugoszlávia, Magyarország, Ausztria, NSZK, Hollandia, Svédország.

- Ez az! És az útvonal, meg egy hatalmas utazó cirkusz kiválóan alkalmas lehet arra, hogy Szicíliában vagy Nápolyban felszedje a kábítószer, végigcsempéssze Európán, és egyes városokban leadja.

- Annál is inkább - tette hozzá Pintér -, mert találni sem lehetne jobb közvetítőeszközt, mint egy ilyen komplex szórakoztató nagyüzemet, mint cirkusz, meg Luna park a több száz alkalmazottjával, rengeteg felszerelésével, állataival, gépeivel, kocsijaival és szabad ide-oda közlekedésével Európában.

Az elhárítás vezetőjének ötlete egymás után adta a gondolatokat a vezérkarnak.

- Eszerint lehetséges, hogy Magyarországot nem csak tranzitnak használnák? Különbömit keresett volna nálunk három hongkongi zónafelelős? - kérdezte Beleznai őrnagy. - És miért mondta volna Kolbe Pálknásnak azt a bizonyos leállt, vagy pillanatnyilag bedugult vonalat, ha nem ezért?

Zimonyinak is volt kérdése:

- Amennyiben a feltételezés igaz, el tudjátok képzelni, hogy hány módja lehet egy ilyen sátorvárosban a

kábítószer elrejtésének? Kismillió.

Az ezredes szólt ismét:

- Pedig, Zimonyi elvtárs, nincs sok időnk. Az Európa Cirkusz Hód szerint már csak két napig játszik Veszprémben, aztán három nap Győr és alászolgája. Ez idő alatt vagy tudunk eredményt produkálni vagy rábízhatjuk a vámosokra, akik ugyan jól dolgoznak, de kábítószeres ügyekben, hálstennek, nincs gyakorlatuk. Mint ahogy nekünk sincs valami sok. Éppen ezért fel kell vennünk sürgősen a kapcsolatot a kábítószeres kollégákkal, Zimonyi elvtárs, ez a te feladatod lesz. Beleznai elvtárs, te pedig szintén sürgősen tarts eligazítást Hódnak. Természetesen lehetséges, hogy az egész feltevés hamis nyom, de akkor is végig kell csinálnunk. Ámbár ennek a hamis nyomnak a szereplők, egyelőre még teljesen fel sem tárt kapcsolataik, viselkedéseik ellentmondanak.

Pintér elmosolyogta magát:

- Na, szegény Hód az elefántok pátyolgatása után most megkereshet egy tüt a szénakazalban...

Bana is derült a megjegyzésen, hozzátette, hogy a kábítószerrel foglalkozó kollégák beavatkozása folytán Hód nem lesz olyan egyedül, aztán komolyra fordította a szót.

- Véleményem szerint, elvtársak, ez az öt vagy hat nap egyéb szálakon is nagyon szorít. Itt van Kolbe aranymániája, illetve a világtalan nevelőnö kirablása. Azt már tudjuk, hogy Pálinkás közreműködésével egy Szutor nevű ötvös a Rakpart utcában tiltott dolgokat művel, bizsukról önt vagy mintáz aranyékszereket, mégpedig valószínűleg a rabolt aranyholmik felhasználásával. A munkát Elizabeth Blume halála után sem állították le, fogalmam sincs, hogy Kolbe miként szándékozik az ékszereket kivinni az országból... Nos, a rabolt holmik tudomásunk szerint még ma is ott vannak az ötvösnél. Meggyőződésem, hogy nekünk kell lépünk az ügyben, nekünk kell kezdeményoznünk. A következőkre gondoltam.

Az ezredes magyarázatba kezdett. Mégpedig: ha az elhárítás akcióba kezd, lépni kényszeríti az ellenfeleket is. A nagy biztonság és nyugalom megzavarása esetleg olyan húzásra vagy húzásokra ösztönözheti Kolbéékat, amelyek azonnali és nem biztos, hogy számukra hasznos cselekedetekhez vezetnek. Konkrétan: később eldöntendő módon az ötvös tudomására kell hozni, ha tetszik, megsúgni neki, hogy paragrafusba ütköző vállalkozásba fogott, és hogy a Pálinkástól kapott arany, ezüsthalmik rablásból származnak.

Az ötvös nyilván megijed s akkor három variáció lehetséges, fejtegette tovább Bana Dénes. Az egyik az, hogy azonnal értesíti Pálinkást, aki nyomban el akarja szállítani a holmikat, eközben mindössze igazoltatni kell s elszámoltatni az értékek származásáról. Pálinkás nem hagyja magán száradni az ügyet, felfedi Kolbét. Akitől egyenes út vezet Bonne-hoz. A másik lehetőség: Pálinkás megijed, nem viszi el a holmikat, de feltétlenül értesíti Kolbét, akinek nincs más választása, mint Bonne-val szépen vagy csúnyán, de visszavetetni a corpus delictiket, akkor meg Bonnét kell nyakoncsípni. A harmadik variáció: egyik sem lép, veszni hagyják a tárgyakat, akkor az ötvös igyekszik megszabadulni tőle. Eközben kell elcsípni, és akkor az első variációhoz hasonlóan Pálinkás főosztályvezetőt elszámoltatni.

- És mi van akkor, ezredes elvtárs - vetette közbe Pintér -, ha az ötvös, mikor megtudja, hogy a holmik nem egészen tisztességes úton-módon származnak, egyszerűen beszolgáltatja azokat a rendőrségre azzal, hogy egy ismeretlen férfi hagyta nála. Még dicséretet is kap.

- Ez is fennállhat - mormogta Bana Dénes. - De azért nem hiszem, hogy Hód és az ötvös, meg Starkék ujjlenyomatain kívül ne szerepelne a bőröndön vagy a tárgyakon a három páciens közül valamelyiké. De ha valóban nem szerepel egyiké sem, akkor majd eldöntjük, hogyan tovább... Azonban nem elsősorban ez a lényeg ebben az egész elgondolásban. Hanem tudomására hozni Kolbééknek, hogy szagot kaptunk, hogy nyomon vagyunk, tehát nekik is gyorsan kell cselekedniük, hogy dolguk végezetten mielőbb elhagyhassák az országot. És ebben a kényszergyorsaságban egy négylábú is botolhat...

Az ezredes összegezni kívánta a megbeszélés eredményeit:

- Akkor, Beleznai elvtárs, a te gondod Hód eligazítása és a veszprémi, szegedi fénykép azonosítás, Zimonyi elvtárs, te kapcsolatba lépsz a kábítószerrel foglalkozó kollégákkal, te pedig, Pintér elvtárs, elindítod és felügyeled az ötvösakciót.

Itt tartott, amikor a főnök-titkárnő készülék megpörcent az asztalon. Etuka volt:

- Ezredes elvtársat azonnal kéreti a miniszterhelyettes elvtárs.
- Nem tudja, mit akar?
- Fogalmam sincs. Bana azonnal indult.
- Várjatok meg, hátha megmossák a fejünket, hogy még mindig nincs eredmény a Kolbe-ügyben.

A vezérkar ott maradt Bana szobájában, s ha idegesen nem is, de felpiszkált érdeklődéssel várták a főnök visszatértét. A miniszter-helyettes mindig csak fontos ügyekben konzultált Bana Dénessel, legutóbb ugye, mikor szabadságról visszahívták, és tudomására hozták a nyugati hírszerző értesüléseit Fritz Kolbéról és üzleteiről. Vajon most mit akarhat? Nem kellett sokáig várniok.

Az ezredes nagyon komoran tért vissza:

- Elvtársak, most már élesben megy a játék. Hírszerzői jelentés közölte, hogy Fritz Kolbe rákerült a hongkongi banda likvidálási listájára... Ha nem vigyázunk, az amszterdami kábítószer-háború negyedik gyilkosságára is sor kerülhet Magyarországon...

## 22

Beleznai emberei már második napja lesték-várták, hogy az ötvössel vagy az ötvösnél történjék valami. Parancsuk volt arra, hogy bárkit, aki az üzletből bőrönddel vagy nagyobb aktatáskával, csomaggal kilép, igazoltassák és megnézzék a csomag, táska tartalmát. Amennyiben az ékszeresdoboz, arany, vagy ezüsttárgy, az illetőt a parancs szerint azonnal elő kell állítani.

Két nappal ezelőtt sikerült Szutor úr tudomására hozni annyit, hogy vigyázzon, mert olyan holmik tart műhelyében, amelyek eredete igen kétes, s a legjobb lenne, ha mielőbb megszabadulna tőlük. Az ötvös láthatóan meglepődött a hírre, de azóta mégsem történt semmi. Három-négy vevő, érdeklődő volt mindössze egész nap, amiből látszott, hogy nem a legjobban megy a bolt.

Pedig Szutor úr láthatóan sokat adott arra, hogy az üzlet tiszta, ragyogó külsővel, belsővel rendelkezék. Tegnap megtisztogatta a bejárati kapu melletti cégtáblát meg az üzlet udvari portálját, ma meg csaknem egész nap takarított, felsepert, felocsolt a boltajtó előtt, s odabent is rendet csinálhatott, mert egymás után hordta ki az utcai kukába a kacatokat, lemezforgácsot, miegyebet.

A kerek képű hadnagynak tűnt fel először, milyen sok szemét lehet abban a kis boltban, ha ilyen sokszor fordul a tulajdonos. Csak nem dobja ki az egész mindenséget? S akkor jutott eszébe az eligazítás: csomag, táska, bőrönd, igazoltatni, előállítani. Rossz sejtései lettek. Ezeket igazolandó lassan a kukához sétált, aztán mint egy guberáló, belenézett és turkálni kezdett benne.

És csaknem felkiáltott meglepetésében. A kukában, műanyag zacskóba tekerve, sok szemét között előbb meglátott egy háromágú arany gyertyatartót, majd egy barna, zománcozott kazettát.

- Az anyja mindenit! - fakadt ki hirtelen. - Ez majdnem átvert! Visszasietett a kocsihoz, amelyben társa foglalt helyet, és rádió

azonnal jelentette az észlelteket Beleznai őrnagynak. A parancs egyértelmű volt:

- Az ötvöst előállítani, a kukát, tartalmával együtt, behozni!

Szutor úr nem volt bátor ember, egy darabig tudni sem akart semmiről, de mikor elé tették a kukát, sápadtan és ijedten ismerte be, hogy ő pakolta belé azoknak a tárgyaknak egy részét, amelyet egy Pálinkás Bálint nevű személy, volt iskolatársa hozott volt hozzá azzal, hogy a drágaköveket szedje ki a szelencékből, az aranytárgyakat pedig olvassza be, és a kapott minta szerinti ékszereket és kis aranyrudakat csináljon belőle.

- A drágakövekkel mi lett?

- Áadtam Pálincás Bálintnak.
- S a többi arany, ezüsttárgy?
- A mőhelyben van, kérem.

Az ötvössel együtt két nyomozó kiment az értékekért, és bőröndöstől behozták.

Másik két rendőrtiszt pedig Pálincás Bálint lakásán csengetett.

Pálincás sértődötten tiltakozott a zaklatás miatt, s csak akkor volt hajlandó követni a két nyomozót, amikor azok közölték, ha nem képes tisztességes szóra velük menni, kénytelenek lesznek megbilincselve elszállítani.

A főosztályvezetőt Pintér alezredes szobájába kísérték.

- Kaphatnék magyarázatot erre az inzultusra?

Pintér rettenetesen nyugodt volt. Hellyel kínálta Pálincást, aztán cigarettát nyújtott, maga is rágyújtott, s a legnagyobb udvariassággal közölte:

- Szíves tudomására szeretném hozni, Pálincás úr, hogy itt, most, e pillanatban csak én kérdezhetek.

A főosztályvezető még mindig nagy lovon ült:

- Csak az ügyvédem jelenlétében vagyok hajlandó válaszolni. Az alezredes kerekre nyitotta a szemét:
- Ügyvéd? Még azt sem tudja, mit akarok kérdezni. Vagy ennyire rossz a lelkiismerete? - Maga elé rakott néhány aktát, az egyikbe bele

nézett, aztán csendesen, de nagyon határozottan folytatta. - Pálincás úr, szeretném most, mindjárt az elején tisztázni, hogy én semmi törvénybe ütközöt nem feltételezek önről. Éppen ezért elvárom, hogy őszintén, fölösleges mondanom, hogy a szituáció tisztázása és saját érdekében őszintén feleljen a kérdéseimre... Megállapodhatunk ebben?

Pálincás arcáról kezdett lehervadni a magabiztosság. Átvette a kihallgató tiszt tónusát, és nyugodtabban mondta:

- Tessék kérdezni.

Pintér újra a papírlapokba nézett:

- Mond önnek az a név valamit, hogy Szutor Ernő ötvös kisiparos? Az alezredesnek úgy tűnt, hogy Pálincás Bálint magában megkönnyebbülten sóhajtott:

- Hogyne, hogyne... Együtt jártunk gimnáziumba. Csak már nagyon régen találkoztunk.

- Természetesen - bólintott az alezredes. - Pontosan tizennégy nappal ezelőtt, amikor délután három óra tíz perckor egy bordó, átszójazott bőrönddel meglátogatta és három óra negyvenkor a bőrönd nélkül eltávozott a mőhelyből.

A főosztályvezető nem kapott levegőt:

- Ez kérem... ez...

- Ez valóság, Pálincás úr. És ismételten kérem, hogy tartsa be az imént vállalt játékszabályokat.

Az alezredes közlése annyira meglepte Pálincást, hogy nem sok biztatás kellett ahhoz, hogy előadja, miszerint Fritz Kolbe, egy holland üzletember, aki vadászni jött Magyarországra, és ebben az ő hivatali segítségét vette igénybe, megkérte arra, hogy szerezzen neki egy ötvös-aranyművest, aki ékszerkészítést vállal, tört aranyból, ő mindjárt a volt osztálytársra gondolt, fel is kereste, s meg is állapodtak az üzletben. Néhány nap múlva Fritz Kolbe átadott neki egy bőröndöt, azzal, hogy továbbítsa az aranyműveshez, ő nem kérdezte pontosan, hogy mi van benne, gondolta, hogy ékszerminták és arany, vagy aranyozott holmik.

- És azt sem kérdezte Kolbe úrtól, hogy honnan származnak azok?

- Nem volt szükséges, mivel Fritz Kolbe közölte, hogy Elizabeth kisasszony családi tulajdonai, itt őrizték valahol Eger környékén, és most, hogy a kisasszony Magyarországra látogatott, visszakapta. De Elizabeth modern nő, nem szereti a régi kacatokat, ezért öntet belőlük új fazont... Én tudom, hogy ez a cselekedetem nem volt egészen szabályos, de Kolbe nyugati vendég, sok valutát hozhat még az országnak, s úgy vélekedtem, ez a kis szabálytalanság megengedhető. Pintér megint bólogatott.

- Valóban nincs fogalma az ékszerek, aranydolgok származásáról, Pálinkás úr?

- Szavamra.

- Akkor én ezennel informálom önt. A bőröndben lévő értékek Stark Evelin aknabocsi nevelőnőtől rablás útján szerzett zsákmány egy része.

A főosztályvezető igazat állíthatott, mert a hírre azonnal kiverte az izzadság és dadogni kezdett:

- Be-becsületszavamra... Én azt hittem... Én hittem Kolbé-nak... Eszembe nem jutott volna, hogy Kolbe esetleg orgazda.

A rendőrtiszt javította:

- Vagy más... Egészen más.

Pálinkás papírzsebkendővel törölte a homlokát:

- Hihetetlen... Teljesen hihetetlen.

- Látja, látja, mibe keveredik az ember, ha nem vigyáz? - Pintér könnyedén kívánta tovább folytatni a kihallgatást. - No, akkor most tessék elmondani, mikor, hogyan ismerkedett meg Fritz Kolbe úrral, és miben, mikor, mit segített neki.

A főosztályvezető nagy levegőt vett, aztán ismertette az első találkozásukat megelőző telefonhívást, magát a találkozót, az első vadászatot, a másodikat, majd egy-két pesti beszélgetésüket, no meg a bőrönd átadását.

Pintér hagyta folyamatosan beszélni, mikor befejezte, mintha nem jól hallotta volna, rákérdezett:

- Hány vadászatot is említett?

- Kettőt.

- Pálinkás úr, ön vagy nem tud számolni, vagy az a szándéka, hogy félrevezessen. Mert a második csak ürügy volt, nem vadászat. Kíváncsi rá, hogy merre jártak aznap? Röggvest informálom erről is.

A főosztályvezetőnek a fejébe mehetett a vér, mert kivörösödött a hallottakra.

- Bocsánat... de Fritz Kolbe kérte, hogy ne vadássunk, csak a trófeát vegyem meg neki, és engedélyeztessem a kivitelét. Minden pénzt megad érte.

- És nem tudja, hogy mire kellene vajon a trófeák Fritz Kólbénak? Talán büszkélkedni akar otthon vele? De hisz most jut eszembe: Kolbe úr amszterdami házában egyetlen vadászatból származó trófea sem található.

Pálinkás most meg elsápadt:

- Azt is tudják?

Pintér később magának sem bírta volna pontosan megmagyarázni, hogy jutott eszébe ez a Kolbe-házi trófeadolog. De hogy hasznos mondat volt, az biztos, mert Pálinkás küszködni látszott magával, aztán megkérdezte, hogy rágyújthat-e. Pintér a sajátjából kínálta. És várta, hogy a főosztályvezető megszólaljon. Hagyta, hadd érlelődjék benne a mondandó. Mint régi belügyi tiszt látta és tudta, hogy Pálinkás hamarosan kinyílik és "teríteni" fog.

- Ha ennyire tudnak mindent... nincs értelme, hogy a legcsekélyebbet is eltitkoljam. - Pálinkás így kezdte a feltárónak tűnő vallomást. - Kolbe azzal is megbízott; hogy az agancsokat, mind a kettőt preparáltassam. Vagyis vágassam szét őket, a belsejük üregét vájattassam ki jobban, aztán ügyes csavarszerkezettel

láttassam el, úgy, hogy a legalaposabb vizsgálat se vegye észre, hogy az agancsok négy-négy darabból állnak.

- És minek kellett a preparáció?

- Kolbe kívánságára az agancsokba tettem azokat a drágaköveket, amelyeket Szutor ötvös a szelencékből, dobozokból, fészületekből kiszedett. És néhány kisebbfajta aranyrudat is.

- Hol vannak most az agancsok?

- Otthon, a lakásomon.

- A valuta is, amit Kolbe úrtól kapott?

Csend. Majd:

- Az is, igen...

Pintér elégedett volt az első eredménnyel.

- Megkínálhatom egy kávéval?

- Köszönöm, elfogadom.

A kávéig nem is nagyon beszéltek. Az alezredes ismét hagyta, hogy érjenek Pálinkásban az elmondottak, de a kávé után odafordult a főosztályvezetőhöz:

- Ismert ön egy Viktor Moser nevű, Düsseldorf-i személyt? Pálinkás a fejét rázta:

- Nem. Nem ismertem.

Az alezredes most megállt előtte:

- Ismételten és nyomatékosan kérdem: ismert ön egy Viktor Moser nevű nyugatnémet üzletembert?

A főosztályvezető visszhangozta magát:

- Nem. Nem ismertem.

Pintér sajnálkozva tárta szét kezeit:

- Nagyon szomorú, hogy nem... Kérem, erőltesse meg az emlékezetét, lesz rá alkalma, hogy gondolkozzék. Pálinkás úr, önt őrizetbe veszem. A cella, gondolom, használni fog, és holnap reggel, ha ismét találkozunk, még arra a vonalra is emlékezni fog, amit Kolbe úr említett önnek s a hozzá kapcsolódó teendőkre, amelyekkel egyelőre le kellett állniok...

Pálinkás Bálintot elvezették, Pintér pedig az eddig történetekről és fejleményekről azonnal jelentést tett Bana Dénesnek.

Az ezredes is elégedett volt a kihallgatás eredményével, engedélyezte a Pálinkás-lakásban azonnal lefolytatandó házkutatást, aztán tréfásan Pintér vállára ütött.

- És most vond vissza, amit akkor gondoltál rólam, mikor azt javasoltam, hogy Bonne fényképét is azonosítsuk a veszprémi és szegedi szállodában. Mert láttam az ábrázaton, hogy komolytalannak tartottad az ötletet.

Az alezredes nevelt:

- Hát szó, ami szó...

- Akkor fogózkodj meg, te zsaruk zsaruja! Szegeden a hotelportás, Veszprémben egy pincér és egy hotelfiú Eugéne Bonne fényképének láttán ráismert Johannes Hinsburgra!... Áll tehát Zimonyi képlete: egy módszer, egy gyilkos... Na, most ne vess, pupák!

Hód, bármennyire is igyekezett és bármennyire szeretne volna, egy csipetnyit sem ment előre annak felderítésében, hogy hol rejtegethették a cirkuszban, netán a Luna parkban a heroint vagy kokaint, vagy egyéb kábítószerrel. Azt tudta, hiszen Beleznai közölte vele, hogy a kábítószerrel foglalkozó kollégák is működésbe léptek, de fogalma sem volt, merre, hol és kik lehetnek. Hiába vette szemügyre a Veszprémben három napra alkalmazott kiegészítő személyzetet, egyikből sem nézte ki, hogy a céghez tartozna.

Mióta értesült arról, hogy Fritz Kolbe rákerült a hongkongiak likvidálási listájára, jóformán le sem szállt Hinsburg figyeléséről, ám ez semmi említésre méltót sem eredményezett. Az átváltozóművész továbbra sem társalgott senkivel, a napi két előadást mindig nagy sikerrel végigdolgozta, aztán vacsorázott egy étteremben, és hazatért a lakókocsiba. Délelőttönként sohasem próbált, mint az artisták vagy az állatidomárok, az ő produkciója állt, mit sem kellett gyakorolni.

Hóddal még mindig elégedett volt Herr Glaser, felajánlotta neki, hogy menjen velük tovább Győrbe, amit Hód természetesen megköszönve, örömmel fogadott. Hogyne, hiszen még három nap, és aztán Ausztriába távozik a cirkusz.

Az utolsó veszprémi előadás is sikerrel zárult. Hód úgy, mint Pécsen, ezúttal is gyönyörködött a cirkuszontó brigád olajozott, szemnek is igen tetszetős munkájában - közben azért figyelte Signor Durante kocsiját -, amikor észre kellett vennie, hogy Hinsburg - akárcsak ismételve a pécsi esetét - lezárta a lakókocsit, az autójába ült, és lassan kihajtott a térről.

Hód, aki most sem parkolt messze a cirkuszvárostól, utána.

Hinsburg csakhamar elhagyta Veszprémet, és Felsőörs felé tartott. Nem ment gyorsan, és nem is gyanakodhatott, hogy valaki követi, mert egyenletesen haladt a Balaton irányába. Hová mehet, morfondírozott magában a főhadnagy, Győrbe, a holnapi előadás színhelyére semmiképpen, hiszen az éppen ellenkező irányban van, ha csak nem csinál egy kitérőt, megnézi az éjszakai Balatont és Fűzfőn keresztül fel nem vág Várpalotának.

Alsóörs után balra, Fűzfő felé fordult Hinsburg kocsija. A vízpartnál vezető úton nem volt nagy forgalom, ezért Hód némileg lemaradva, távolabbról követte. Káptalanfüred után az átváltozóművész lassított, majd egy fasor szélén, jól lehúzóva az útról, megállt.

Hód is mentem leparkolt, és azonnal eloltotta a világítást. Hinsburg kocsiján égett a bal helyzetlámpa. Még szerencse, hogy kevéske holdfény sugárzott a tájra, különben Hód nem látta volna, hogy kiszáll vagy nem belőle az utas. De Hinsburg a kocsiban maradt. A főhadnagy szerint ahhoz sokáig, hogy - mint néhány napja a Mecsek lejtőjén - maszkot készítsen magának. Minden biztonnyal várt valakire.

Közben néha-néha akadt szembejövő forgalom is. Hód olyankor lehúzódt az ülésre, nehogy Hinsburg, ha hátranéz, felfedezze, hogy mögötte vagy 150 méterre egy álló kocsiban tartózkodik valaki.

Éjfél elmúlt, de Hinsburg kocsija még mindig mozdulatlan volt.

És akkor egy szembejövő autó kétszer felvillantotta a reflektorát, mire Hinsburg hasonló módon válaszolt. Aztán elindult tovább Fűzfő irányába. A szemközti gépkocsi gyorsan megfordult az úton, és Hinsburg nyomába eredt. Hód alig tért vissza a betonra, egy másik gépkocsi kanyarodott eléje, és gázt adva megiramodott.

Furcsa szituáció, vélte Hód. Megérkezett az, akit Hinsburg várt, követi a kocsiját, de őt meg másvalaki követi, aki után viszont most Hód nyargal, hogy szem elől ne tévessze Hinsburgot vagy az érkezett idegent.

A főhadnagy Kolbére és Bonne-re tippelt, mivel a bulldogképű francia szokott volt mindig a lokáltulajdonos sarkában lenni. Ám ama pécsi Kolbe-Hinsburg randevú környékén sehol sem, vélte felfedezni a pasast. Ami persze még nem zárja ki, hogy ott ne lapulhatott volna valahol.

Az első, Hinsburg-féle kocsit nem sokkal később fékezett, rótpirosan világítottak a hátsó lámpák, s jobbra indexelve, lekanyarodott a vízpart felé. Hód hirtelen megállt, s kikapcsolta a fényt. Látta, hogy az érkezett idegen is követi Hinsburg példáját. A figyelő kocsit, valószínűleg Bonne, továbbment, s nem sokkal később, lehúzóva, megállt. Hód lámpa nélkül az út mellé kormányozta a gépet. Azt nem tudta kivenni a sötétben, hogy a figyelő valaki kilépett-e vagy bent maradt az autóban, ő mindenesetre lassan kikászálódott, s a fasor

jobb oldalán, árnyéktól árnyékig lopózott előre az út felé, ahol Hinsburgék lekanyarodtak.

Egy dűlőút volt, amelynek végén ott csacsogott, morgott, villódzott a nádasok között a Balaton.

Hód a dűlőút mellett, bokrok, csenevész fák között, összegörbedve s minden lépésére ügyelve óvatoskodott a tó felé. A két kocsit sehol sem látta, bizonyára elrejtik előle a fák, amelyek a vízparton álltak sort, mintha a susogó nádra vigyáznának.

Aztán megpillantotta az egyik autót, majd a másikat. Sötét volt mindkettő. Megállt és hallgatózott, hátha érti Hinsburg és az idegen beszélgetését, ha bent nem maradtak valamelyik kocsiban. De csak a békák brekegtek kilométerhosszan.

Kénytelen volt előrébb lopakodni.

Tőle néhány méterre megreccsent a nád. Aztán még egyszer. És még egyszer. Valaki van ott, és szintén lapít, mint ő. Bizonyára Bonne, a gorilla. Hód előrébb igazította a bal hóna alatt a revolvért. És lélegzet visszafojtva várt. A nádreccsenések kissé távolodón ismétlődtek. Hód, szintén apró zajokat ütve, ment a hangok után.

És akkor, egy nádvágtában két árnyéket pillantott meg, közvetlenül a víznél. Az egyik Hinsburg volt, tömény sziluettjét jól felismerte a holdvilágnál, a másik oldalt állt, s kézmozdulatain látszott, hogy élénken magyaráz valamit. Időnként szófoszlányok is érkeztek, de Hód jóformán semmit sem értett meg belőlük, mert töredékes német szavak voltak. Az orgánum viszont élénken emlékeztetett Kolbéra. Tehát Hinsburg és Kolbe. Éjszaka, a legelhagyatottabb Balaton-parton. Keresni sem lehetne jobb helyet és időpontot, ha valaki el akar tenni valakit az útból.

Mindenképpen közelebb kell jutni hozzájuk, határozta el Hód, s már emelte a lábát, hogy lépjen, mikor a vágt másik oldalán megzizzentek a nádlevelek, mintha hozzájuk dörgölözött volna valaki. Bonne.

Bizonyára Bonne, amint éppen vigyáz a lokáltulajdonosra. Hód egyáltalán nem szerette volna, ha a gorilla felfedezi, mert sem verekedni nem volt kedve, sem esetleg fübe harapni Bonne golyójától. Visszahúzta hát a lábát, s úgy figyelte tovább a két árnyéket a parton. Azok ott tovább osztozkodtak, egyre hangosabban.

Aztán Hód csak annyit látott, hogy Hinsburg felemeli a kezét, markában hirtelen megcsillan valami, s Kolbe felé sújt, aki hátraugrik, de Hinsburg egy újabb lépéssel előtte terem, és ismét döfni készül. Erre azonban már nincs ideje, mert a főhadnagy, akit kitűnő lábrugói egy szemvillantás alatt a helyszínre löktek, elkapta és hátracsavarta az átváltozóművész karját. Signor Durante hangos káromkodások közepette igyekezett szabadulni, de nem tudott, mert Hód legnagyobb meglepetésére Hinsburg másik karját is leszorítva tartotta valaki. De nem Bonne. Egy fiatal férfi, aki szabad fél kezével bilincset húzott ki a belső zsebéből, és rákattintotta az átváltozóművész csuklóira.

Hódot e pillanatban Kolbe érdekelte, aki jobb kezével a bal vállát fogva a váratlan eseményektől szinte megdermedve állt.

- Nincs semmi baja, Kolbe úr?

- A vállam... Kicsit megszűrt az a gazember... - Akkor hatott el a tudatáig, hogy a nevéen szólították. - De honnan tudja ön, hogy ki vagyok?

Hód ekkor teljesen szembefordult a lokáltulajdonossal:

- Nem ismer meg, uram? Kolbe hápogott:

- Már... már ide is utánam jött?

- Örüljön neki. Ha nem jövök, egy hét múlva a tihanyi révnél csak a hulláját fogták volna ki.

Ekkor szólalt meg a bilincses fiatalember.

- Bizony, Kolbe úr.

Ez újabb meglepetés volt:



- Hát... maga is? Maga is tudja a nevem?

Hódnak most jutott ideje szemügyre venni a váratlan segítőtársat, és ekkor látta, hogy Beleznai egyik felderítője. Elnevette magát:

- És én még féltem tőled. Azt hittem, hogy te vagy Bonne...

Hinsburg egyfolytában szitkozódott, és menekülni próbált, de a felderítő emelt egyet hátrabilincselte kezein, mire Hinsburg nyögve előregörnyedt, és veszteg maradt.

Hód kivezényelte a társaságot a kocsikhoz, és a kakaósínű Volkswagen fényszórójánál megnézte Kolbe sebét. Csekélyke szúrás volt, az elsősegélydobozban talált gézt, vattát és fertőtlenítőt, így ideiglenesen el tudta látni a sebet.

- Most pedig bemegyünk a balatonfüredi kapitányságra.

Kolbe tiltakozni próbált:

- Nagyon hálás vagyok a segítségért, de engedtessek meg nekem, hogy oda menjek, ahová akarok.

Hód meg sem hallotta, erélyesen rászólt:

- A kocsikulcsot!... A barátját is!

Kolbe nem mozdult. Ekkor a felderítő dörrent rá:

- Nem hallotta?... Magát is megbilincseljem?

A lokáltulajdonos jobbnak látta, ha engedelmeskedik. Hód lezárta mindkét kocsit, a kulcsokat zsebre vágta, aztán azt mondta Kolbénak:

- Kolbe úr, fel kell venni a jegyzőkönyvet az ön elleni támadásról, ezért kell a füredi kapitányságra bemennünk. Kérem, ne ellenkezzék.

- De én nem akarok semmiféle folytatást ennek az ügynek.

- Ezt, sajnos, már nehezen lehetne elpasszolni...

Hinsburgot berakták a felderítő kocsijának hátsó ülésére, Kolbét mellé ültették, Hód pedig az első ülésen foglalt helyet. Mielőtt elindultak, Hód elővette a revolverét, s félig hátrafordulva Hinsburgra fogta.

- Kérem, magyarázza meg a művész úrnak, hogy egyetlen rossz mozdulat, és meg találom húzni a ravaszt... Szeretném, Kolbe úr, ha ezt ön is megjegyezné.

A balatonfüredi kapitányság ügyeletéről Hód a lakásán hívta Bana Dénes ezredest.

- Bocsánatot kérek az éjszakai telefonért, de a helyzet a következő.

Néhány mondatban jelentette a tényeket és parancsot kért.

- Ha szükségesnek látja, köttesse be tisztességesen Fritz Kolbe sebét, aztán mindkét urat hozzák fel hozzánk. Mire beérnek, én is ott leszek. Közben én intézkedem Eugen Bonne őrizetbe vételéről. A két külföldi kocsit és a magáét vigyék be a füredi kapitányság udvarára... Végeztem. És gratulálok mindkettőjüknek.

Hód kihúzta magát, s utána is érzett annak, amit köszönetképpen válaszolt:

- A dolgozó népet szolgálom...

Hajnali három is elmúlt, mire Hódék a nemes szállítmánnyal Pestre érkeztek, mert útközben egy orvossal átkötötték Kolbe vállát.

Bana ezredes és a teljes vezérkar már várta őket.

Hinsburgot és Kolbét egy-egy külön szobában, őrizet mellett hagyták, aztán Hód részletes jelentést adott a rendkívüli eseményekről.

- És útközben? Útközben mi történt? - kérdezte az ezredes.

- Jelentem, én próbáltam Kolbéval szót váltani, de rám se hederített. Hinsburggal beszélt, mindössze néhány mondatot, de azt se értettem. Most bántam először életemben, ezredes elvtárs, hogy annak idején elhanyagoltam a németet.

- Még most sem késő... - jegyezte meg Pintér. - Majd én gondoskodom róla, hogy pótolja.

Bana egyrészt Hódnak, másrészt Zimonyinak, aki egész nap távol volt, elmondta, hogy az őrizetben lévő Pálinkás Pintér alezredes jóvoltából nyílt, feltáró vallomást tett. Nemcsak a Stark Evelintől elrabolt kincseket illetően, hanem Viktor Moserral és Fritz Kolbéval létrejött kapcsolatáról is. Kiderült, hogy Moserrel egyik nyugat-németországi útja alkalmával ismerkedett meg, s a szörmekekereskedő mesés pénzüsszegeket ígért, ha a kábítószer-csempészség magyarországi tranzitútját előkészíti, és úgynevezett szükségátvevő állomásokat létesít. Hogy pontosan mi lett volna a feladata, azt már nem tudhatta meg, mert időközben Moserrel végzett a "szívgörcs".

Akkor jelentkezett Kolbe, aki Moser barátjának mondta magát, s aki közölte, hogy a kábítószerüzlet jelenleg, különböző okok miatt le állt, várni kell, de addig segíthetne neki, mind a vadászatban, a trófeák megszerzésében, mind pedig az aranyművessel kötendő üzletben.

Mint ismeretes, Pálinkás késznek mutatkozott mindenre, amivel a lokáltulajdonos megbízta. A szembesítés az ötvössel is sikerrel megtörtént.

- Most már csak Bonne hiányzik, hogy együtt legyen a társaság. Remélem, már útban vannak. Német és francia tolmács igénybevételéről intézkedtem - zárta az ezredes a tájékoztatást. - Persze, még sok a tisztáznivaló, de gondolom, annyi adat, bizonyíték van a birtokunkban, no meg a delikvensek is begyűjtődtek, hogy nem lesz túlságosan nehéz a dolgunk.

A telefon a titkárságon megszólalt. Hód ugrott:

- Bekapcsoljam?

- Hagyja csak, kimegyek. - Bana kisvártatva már odakint hallózott. Aztán hatalmasat kiáltott: - A szentséges atyaúrstenit!... Fegyelmet adok, lefokoztatom magukat! Kerítsék nekem elő, mert lecsukatom az egész bandát! - Az ezredes odacsapta a telefonkagylót és visszaroht. - Lezárni a határokat! Országos körözés!... Eugéne Bonne alaposan a falhoz állította az embereinket és megszökött!

Pintér és Beleznai futólépésben hagyta el a szobát, csak Zimonyi és Hód maradt. Bana tovább tájékozott.

- Egész nap rajta vannak, este követik a szállodáig, megvárják, amíg megvacsorázik, bevonul a szobájába, aztán otthagyják! Mert eddig sem mászkált el éjszaka, hát most sem fog! Majd kora reggel visszajönnek, s folytatják a figyelést... És erre mit csinált Bonne? Mikor észrevette, hogy az embereink eltűnnek, szépen lesétált, beült az XX-es kocsjába, és tehettek neki egy szívességet. A szobája üres, minden személyes holmiját magával vitte. Még a számláját is rendezte!... Hát én szétpukkadok!

Zimonyi is káromkodást mormolt.

- Bizonyára valami szagot kapott, és irány a határ.

- Elnézést, ezredes elvtárs... - kérdezte Hód. - Hány órákor léphetett meg?

- Fene tudja... Tizenegy, tizenkettő. Vagy előbb.

- Akkor még nincs nagy vész. Csehszlovákia vagy Románia felé úgysem menekül. Neki a nyugati határ elérése jelenti a biztonságot. Hegyeshalom van legközelebb. Eger-Budapest 130 kilométer. Budapest-Hegyeshalom testvérek között is több, mint 200. Ráadásul keresztül kell hajtani a fővároson, ami megint idővesztés. Magyarul: ha tizenegykor indult, még nem érhetette el a határt. Különben is XX-es kocsival nem mehet át sehol. Vagy gyalog kénytelen szökni, amit nem hiszem, hogy merne vállalni, vagy felszáll egy nemzetközi vonatra, és azzal távozik. Akkor pedig még mindig az országban van. Hód logikus fejtegetése kissé lehűtötte az ezredet.

- Gondolja, fiam?

A főhadnagy összekapta magát:

- Olyannyira, ezredes elvtárs, hogy kérek engedélyt, hogy utána mehessek, és megkíséreljem az elfogását. Az elvtársak közül itt egyedül én találkoztam vele, én ismerhetem fel a leghamarabb.

- Na, maga is megbolondult? Nincs az a gyors autó, amely már utolérné.

- Jelentem, nem is gépkocsira gondoltam.

- Hanem?

- Helikopterre. Kérek engedélyt rendőrségi helikopter igénybevételére.

Bana hirtelen határozott:

- Nem bánom... Zimonyi elvtárs, légy szíves intézkedni! Fodor Imre főhadnagy egy félórán belül már az M1-es autópálya fölött járt a helikopterrel. Szépen virradt, lassan már távcsővel is ki lehetett venni a betonszalagon futó apró kis kocsik rendszámát. Hód állandóan kérdezte a helikoptert vezető pilótától:

- Most hol járunk?

- Tata, Tatabánya térségében.

- És most?

- Balra Bana és Bábolna, jobbra Ács.

Hódnak tetszett, hogy éppúgy hívják a települést, mint a főnökét. De azért megkérdezte:

- Biztos benne, valóban Bana?

- Persze, hogy az. Hat, hét kilométerre van Bábolnától. Nemsokára Győr fölött jártak, aztán elérték az M1-es út kivezető

szakaszát. Lejjebb ereszkedtek, a betonpályától alig száz méterre, de az XX-es autó sehol nem akarózott feltűnni.

- Mindjárt itt van Mosonmagyaróvár... - jegyezte meg a pilóta. - Onnan pedig már csak egy veréblépés Hegyeshalom. Ha addig nem találjuk, fordulhatunk vissza.

- Nem tud ez a vacak gyorsabban menni? - türelmetlenkedett a főhadnagy, de azonnal meg is bánta. - Ne haragudjék, nem akartam megsérteni a gépét... De egy gyilkost hajszolunk, akinek nem szabad távoznia az országból.

Úgy látszott azonban, hogy nincs szerencsájük. Elérték a határátkelő helyet anélkül, hogy fellelték volna Bonne kocsiját. Hód kérésére még lejjebb mentek, és egy helyben lebegtek. Így pásztázta végig Hód a távcsővel az átkelésre váró autók rendszámtábláit.

- Forduljunk vissza... - mondta aztán nem kis letörtséggel a hangjában. - De menjünk lassabban, ha lehet.

Már egészen megvirradt. Sűrűsödni is kezdett a forgalom, néhol már tíz, tizenöt kocsi is igyekezett egymás után a határ felé. Hód egyszerre győztesen rikkantott:

- Megvan! Elvtárskám, megvan!... - A betonon alumíniumszürke Volvo látszott. - XX-84-99!... Ez az!

- És most mi a terve? - kérdezte a pilóta. Hód gyorsan döntött:

- Leszállunk elé az autópályára.

- Az nem lesz jó... - aggályoskodott a vezető. - Veszélyeztethetjük a forgalom biztonságát.

- Hogyan? Hiszen se előtte, se utána egy fia kocsisincs! Kérem, hogy forduljon meg, és szálljunk le keresztben az úton, hogy el ne tudjon menni.

A pilóta szót fogadott, hirtelen kanyarodott vissza, előrerepült, aztán egyszerre ereszkedni kezdett lefelé. Éppen a Volvo útjába, a betonra.

A Volvo erősen fékezett, Hód pedig, bár még le sem ért a helikopter, előreszegzett revolverrel kiugrott belőle, és futni kezdett a kocsis felé. A lövést nem hallotta, csak egy ablakon kinyúló kezét és torkolattüzet látott. Vaktában lőtt ő is, hármát egymás után. A szélvédőt találta. Mivel a tüzet nem viszonozták, ő sem lőtt többet. Biztos eltalálta Bonne-t.

De nem. A bulldogképű feltartott kezekkel szállt ki a Volvóból. Hód a revolver csövével intett, hogy lódulás a helikopterhez, amely addigra már letelepedett a betonra. A pilóta kilépett a gépből, s összebilincselte Eugéne Bonne kezeit. Majd szinte fellódította az ülések mögé.

Hód addig visszaroht a Volvóhoz, ami táskát, szatyrot talált az ülésen, a csomag- és a kesztyűtartóban, felnyalábolta, és futott vissza, mert a Volvo mögött már néhány gépkocsi vesztegelt, s utasaik kiszállva, kíváncsian bámulták a ritkán látott eseményt. Aztán a helikopter felszállt, és a pilóta rádión jelentett: - Az akció sikeresen végrehajtva. A repülőtérrre kocsit kérünk... Húsz perc múlva landolunk...

## 25

Dél felé már nagyjából tisztázódott minden.

Fritz Kolbe valóban kettős céllal jött Magyarországra. Az első és kisebb jelentőségű az aranycsempészség volt, illetve a Csathó grófok egykori kincsének megtalálása. Mikor ez utóbbinak reménye is dugába dőlt, s szimatoló, aknabocsi kirándulásakor meglátta Stark Evelin lakásában a nagy értékű, Csathó-vagyon maradványait, elhatározta, hogy Bonnival mindenáron megszereztesse. Rádió utasította a gorillát, aki a hátsó kerten keresztül beosont a házba, méregegel etette meg a kutyákat, aztán a székhez kötözte az öregasszonyt, és kirámolta a lakást.

Elizabeth Blumét hozta magával, hogy a művésznő egyrészt itthoni kapcsolatai révén esetleg rájöhet az elásott kincsek titkára, másrészt, hogy a dublé ékszerek helyett valódi aranyat vitethessen ki vele. Közbejött azonban Temesi Pál s a táncosnő valódi érzelmi fellobbanása, s az ebből születő szembeszegülése, amely oda vezetett, hogy Kolbénak - a rendőrségtől, Elizabeth feljelentésétől való félelme miatt - nagyon kényelmetlenné és veszélyessé vált a nő pusztja léte is.

Akkor határozta el, hogy megszabadul Elizabeth Blumétól. Szerencséjére bejött a kábítóspray-ötlet, és a táncosnő önmaga ugrott a szakadékba. Amennyiben nem ez történik, Bonne lett volna Lizett gyilkosa is.

Ami a sprayt illeti, az volt a terve, hogy az NSZK-s illatszergyár bizonyos részlegét átállítja ennek gyártására, s egész Európában, föld alatti hálózaton keresztül forgalmazza. Amennyiben lehetőség nyílt volna, Magyarország sem maradt volna ki a hatósugarából.

A kábítószer-kereskedelemben s a bandák háborújában szerepe már sokkal többértűbb és bonyolultabb. A Kolbe-lokál mindkét geng számára nyitva van, mint ahogy Kolbe is szolgálta mindkét geng érdekeit. Titkos információk adásával éppen úgy hozzájárult a hongkongi vezérek megöletéséhez, mint a szingapúriakéhoz. A három Düsseldorf-i zónafelelős magyarországi vendégszerepléséről - tudniillik az európai tranzitútvonal megszervezéséről - ő értesítette a szingapúriakat, akik aztán nem késlekedtek Eugen Bonne-t, a bérgyilkost mozgósítani.

Az európai tranzitútvonalat, az azon folyó kábítószer-csempészséget Kolbe magának szerette volna biztosítani, de ebben első számú akadály volt Johannes Hinsburg, a hongkongiak befolyásos embere. Hogy Hinsburgot a saját bandája előtt lejárassa, Bonne-nak Hinsburg nevére szóló útlevelet szerzett, s a gorilla

valóban két ízben e néven követett el gyilkosságot. Hinsburg azonban fehéren-feketén bizonyítani tudta, hogy a kérdéses időben Európa más tájain turnézott, s azt is bizonyítani volt képes, hogy a manipulációk mögött Fritz Kolbe áll. Egyéb, a hongkongiak ellen elkövetett üzleti gazemberségek miatt aztán Kolbe felkerült a geng likvidálási listájára. Az akció végrehajtását Hinsburgra bízták, akinek - éppen az Európa cirkusz által csempésztetett kábítószerüzlet miatt - és éppen Magyarországon - tárgyalni valója volt Kolbéval:

Kolbénak nem lett volna főnyeremény Pálinkás bevonása, Viktor Mosertől hallotta a nevét, s arra gondolt, ha a kábítószer vonalba nem is, de az aranycsempészésbe be tudja keverni.

Johannes Hinsburg mint Signor Durante átváltozóművész évek óta utazik a cirkusszal és évek óta az európai kábítószerpiac egyik legsikeresebb bonyolítója. A heroint ő szállítja, illetve szállíttatja országról országra, a cirkuszvárosban elrejtve. Mikor kihallgatásakor Beleznai a rejtkehely után kérdezett, Hinsburg a szemébe nevetett:

- Keressék meg!

Egyelőre - annak ellenére, hogy komoly apparátus kezdett hozzá - még semmi eredmény. De idő van, a cirkusz mindaddig nem megy tovább, amíg az utolsó négyzetcentimétert is át nem vizsgálják a magyar hatóságok.

Bonne, mint ahogy várható volt, tagad, nem akar tudni sem Veszprémről sem Szegedről. Sokat lendített, hogy csomagjában megtalálták azt a villanyborotva nagyságú, elemmel működő szerkezetet, amely bekapcsolva és emberi testhez érintve, több ezer voltos áramot vezet át, amely azonnali szívgörcsöt és halált okoz. És sokat lendített Fritz Kolbe vallomása is, aki bűncselekmény vélt hiányában akart kimászni az ügyből, úgy is, hogy rávallott legközelebbi bűntársára.

- Hát így állunk, elvtársak... - mondta Bana a szobájába összegyűlt vezérkarnak, amelynek most tagja volt Hód is. - Köszönöm a jó munkát, és Fodor Imre főhadnagynak külön köszönöm az ügy lezárása érdekében tett szolgálatait.

Hód felállt:

- Szabad lenne két kérdést, ezredes elvtárs?

- Tessék.

- Mit tetszik tudni szegény Temesi Pálról?

- Hát, fiam, az tényleg szegény. Mint egy öngyilkos, úgy menekül az italba. Írt Elizabeth Blume egyetlen rokonának, hogy járuljon hozzá a hölgy magyarországi eltemetéséhez, de nemleges választ kapott... Szerintem előbb-utóbb elkótyavetyéli a drága bélyegalbumot, aztán az egészet elissza vagy elitatja... Az ismerősei a hóna alá akartak nyúlni, de Temesi durván elutasította őket.

- Elizabeth Blume holtteste?

- A különböző szövettani és egyéb vizsgálatok után kiadják az előbb említett hozzátartozónak, valami nagynéninek. Aztán ott temetik el, ahol akarják.

Nem lett valami vidám hangulat Hód előbbi két kérdésétől. Sőt ahogy mondani szokás, nagy csend lett, akárha angyal suhant volna át a szobán.

Etukánál csengett a telefon.

- Főhadnagy elvtárs, magát keresik. Bekapcsolhatom?

- Kapcsolja, Etuka - mondta az ezredes.

Hód még az előbbi hangulatban emelte a kagylót.

- Tessék.

- Halló, itt Kakukk! Itt Kakukk! Szarka urat keresem, vétel!

Szofi volt. Hód belenevetett a kagylóba.

- Ne hülyéskedj.

- Ide figyeljen, Szarka úr... Nem akar ma este velem fészket rakni? Ha igen, hogy az ottlívők észre ne vegyék, csörögje bele a telefonba kétszer egymás után, hogy kakukk! Vétel!

Hód kínban volt.

- Nem hallom, Szarka úr!

Mégis muszáj, ha azt akarja, hogy a lány ma este vele legyen. Hát egye fene:

- Kakukk, kakukk.

Bana röknyödötten meredt Hódra.

- Mi az isten van magával?... Mit kakukkol itt?... Idegeire ment az izgalom?... - Hód fanciesali képpel a telefonkagylóra jelzett. -Aha!... Pintér elvtárs, holnaptól kezdve egy hét szabadság a fiúnak... Menjen ki, Hód, az erdőbe, a hegyek közé, aztán, ahol senki nem látja, kakukkolja ki magát istenigazában!... Megérdemli... S, ha maga tudná, fiam, hogy milyen szívesen kakukkolnék én is... !

Vége